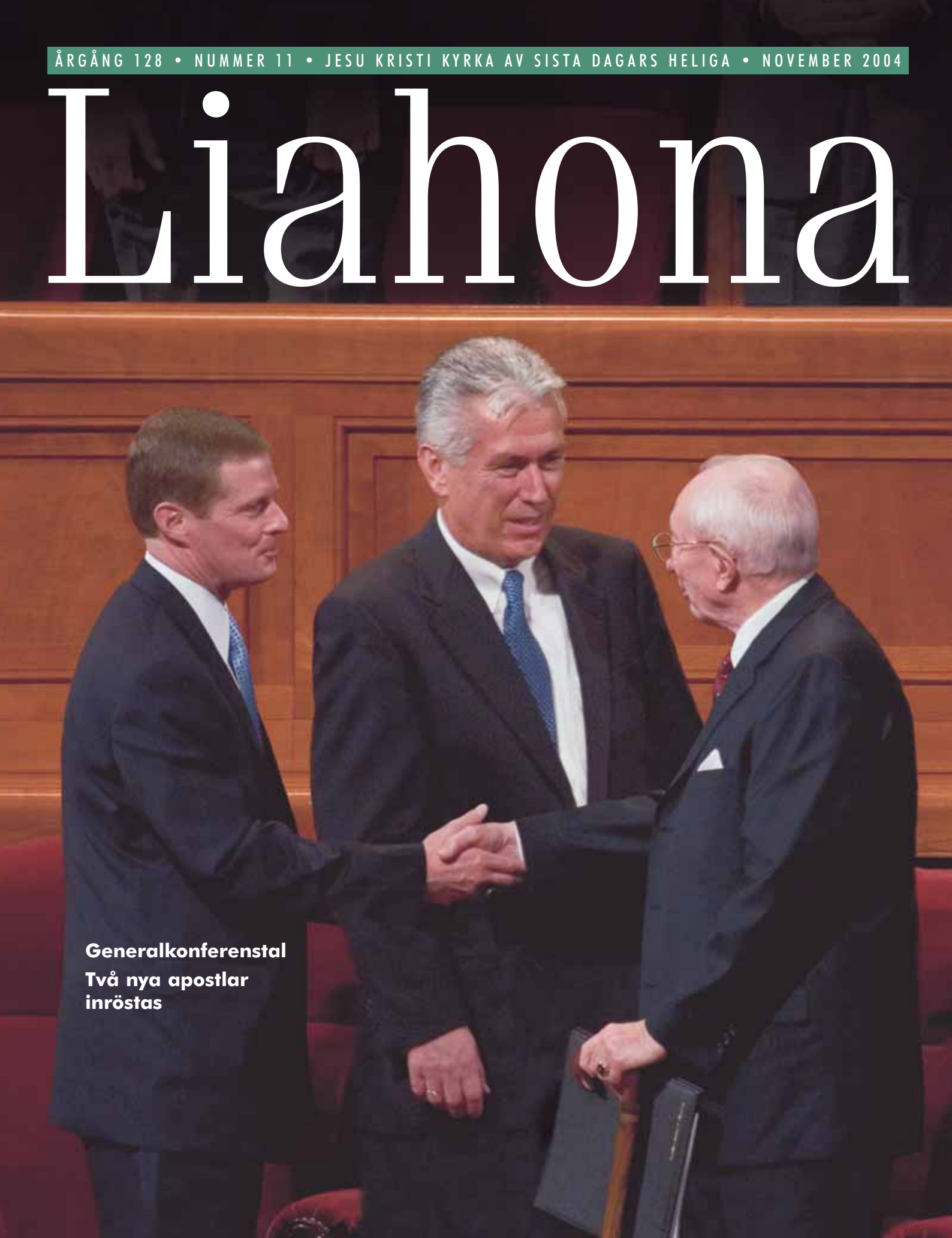

Liahona

A photograph of three men in dark suits and ties shaking hands in a room with wood-paneled walls. The man on the left is younger, the man in the middle is middle-aged with grey hair, and the man on the right is older with white hair and glasses. They are all smiling and looking at each other. The man on the right is holding a dark folder or book.

Generalkonferenstal
Två nya apostlar
inröstas

De tolv apostlarnas kvorum

Sittande (från vänster) president Boyd K Packer; tillförordnad president; äldste L Tom Perry, äldste Russell M Nelson, äldste Dallin H Oaks, äldste M Russell Ballard och äldste Joseph B Wirthlin. Stående (från vänster) äldste Richard G Scott, äldste Robert D Hales, äldste Jeffrey R Holland, äldste Henry B Eyring, äldste Dieter F Uchtdorf och äldste David A Bednar.

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 174:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Tillståndet i kyrkan
Gordon B Hinckley
- 6 Profeter, siare och uppenbarare
Jeffrey R Holland
- 9 Kraften i Guds kärlek
John H Groberg
- 12 Frid och lindring till din själ
Dale E Miller
- 15 Samvetsfrid och sinnesfrid
Richard G Scott
- 18 Hur tar jag ställning?
James E Faust

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 22 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Thomas S Monson
- 23 Vad är ett kvorum?
L Tom Perry
- 26 Tro och nycklar
Henry B Eyring
- 30 "För mina får på bete"
Ned B Roueché
- 32 "Jag står vid dörren och klappar på"
Ronald T Halverson
- 34 Hur har Hjälpföreningen välsignat ditt liv?
Bonnie D Parkin
- 37 Befäst ditt vittnesbörd
Donald L Stabeli
- 40 Ett äkta vittnesbörd
M Russell Ballard

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 43 Låt ingen bedra er
Dallin H Oaks
- 47 Välsignelserna av att fasta på rätt sätt
Carl B Pratt
- 49 Svåra tider
Cecil O Samuelson Jr
- 52 Nyckeln till kunskap om Gud
James E Faust
- 56 Verka med iver
Thomas S Monson

- 59 Det tragiska onda bland oss
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 67 Välj i dag
Thomas S Monson
- 70 Att finna tro på Herren Jesus Kristus
Robert D Hales
- 74 Möjligheten att vittna
Dieter F Uchtdorf
- 76 Med Herrens kraft
David A Bednar
- 79 Seniormissionärer och evangeliet
Russell M Nelson
- 82 Kvinnorna i vårt liv
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 86 Dessa mina minsta
Boyd K Packer
- 89 Vi gjorde det för er skull
Elaine S Dalton
- 92 Att hålla våra förbund
Richard J Maynes
- 95 Kom ihåg din faders undervisning
H Bryan Richards
- 98 Mer helighet giv mig
H David Burton
- 101 Sträva framåt
Joseph B Wirthlin
- 104 Avslutningsord
Gordon B Hinckley

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 106 Att känna tillhörighet är vår heliga födslorätt
Bonnie D Parkin
- 109 Av det ringa
Kathleen H Hughes
- 111 Vandra mot hans kärleks ljus
Anne C Pingree
- 113 Om I ären beredda skolen I icke frukta.
Thomas S Monson

- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 117 Mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling
- 117 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 118 De talade till oss: Att göra konferensen till en del av vårt liv
- 120 Lärdomar för vår tid
- 121 Resurshandledning för aronska prästadömet och Unga kvinnor
- 124 Konferensnytt

Konferensöversikt för 174:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

2 OKTOBER 2004

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Keith Crockett.

Avslutningsbön: D Rex Gerratt. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, John Longhurst och Clay Christiansen organister: "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1, arr. Wilberg, opublicerat; "Each Life That Touches Ours for Good", *Hymns*, nr 293, arr. Cundick, publ. Jackman; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr 174, arr. Wilberg, opublicerat; "Come, Let Us Anew", *Hymns*, nr 217, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

2 OKTOBER 2004

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Stephen A West.

Avslutningsbön: Gordon T Watts. Sång av en primärkör från stavar i West Jordan, Utah; Jane Knudsen Poulsen körledare, Linda Margetts organist: "Beautiful Savior", *Children's Songbook*, nr 62; potpurri, arr. Margetts, opublicerat ("Som litet människobarn", *Barnens sångbok*, s 34; "När Jesus gick bland oss", *Barnens sångbok*, s 35; "Jag vet han älskar mig", *Barnens sångbok*, s 42); "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19; potpurri, arr. Margetts, opublicerat ("Min himmelske Fader älskar mig", *Barnens sångbok*, s 16; "Jag kan följa Guds plan", *Barnens sångbok*, s 86).

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL

2 OKTOBER 2004

Presiderande och mötesledare: Gordon B Hinckley. Inledningsbön: Keith B McMullin.

Avslutningsbön: Merrill C Oaks. Sång av männen i tabernakelkören och medlemmar i Orchestra at Temple Square, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Richard Elliott och John Longhurst organister: "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer* nr 45, arr. Wilberg, opublicerat; "Var när mig varje stund", *Psalmer*, nr 63, arr. Wilberg, opublicerat; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16; "Den himmelska elden", *Psalmer*, nr 2, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

3 OKTOBER 2004

Presiderande och mötesledare: Gordon B

Hinckley. Inledningsbön: E Ray Bateman.

Avslutningsbön: Spencer V Jones. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Clay Christiansen och Richard Elliott organister: "Ära ske Gud i höjd", *Psalmer*, nr 43; "En herde god mig Herren är", *Psalmer*, nr 68, arr. Wilberg, opublicerat; "Kärleken råder här", *Barnens sångbok*, s 102; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Still, Still with Thee", Stowe och Shelley; "Höj, Guds folk, en tacksam sång", *Psalmer*, nr 54, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

3 OKTOBER 2004

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Val R Christensen.

Avslutningsbön: Quentin L Cook. Sång av

Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4, arr. Wilberg, opublicerat; "Adam-on-di-Ahman", *Hymns*, nr 49, arr. Wilberg, opublicerat (flöjt: Jeannine Goeckeritz; oboe: Mika Brunson; harpa: Tamara Oswald); "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "Gud var' med dig tills vi möts igen", *Psalmer*, nr 107, arr. Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE LÖRDAG KVÄLL 25 SEPTEMBER 2004

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Bonnie D Parkin.

Inledningsbön: Heidi S Swinton.

Avslutningsbön: Connie D Cannon. Sång av kvinnorna i tabernakelkören tillsammans med deras döttrar, medlemmar i Orchestra at Temple Square och tidigare körmedlemmar; Rebecca Wilberg körledare, Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr 41, arr. Wilberg, opublicerat; "Det är solsken i min själ idag", *Psalmer*, nr 157, arr. Wilberg, opublicerat; "Consider the Lilies", Hoffman, arr. Lyon, publ. Jackman; "Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199; "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr 70, arr. Wilberg, opublicerat.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS ATT TILLGÅ

Inspelningar av konferenssessioner finns att tillgå på många språk på distributionscentren, i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på "Gospel Library" och "General Conference". Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Welden C Andersen.

Baksida: Foto Matthew Reier.

KONFERENSFOTON

Foton från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Kelly Larsen, Tamra H Ratieta, Scott Davis, Mario Ruiz, Amy Fisler och Don L Searle; i Finland av Olli Hänninen; i Korea av Lee MinHee; i Tahiti av Ken Hapairai och i Taiwan av Wang Wei Hsiang och Yen Chun I.

November 2004 • Årgång 128 • Nummer 11
LIAHONA 24991 180

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F. Uchtdorf,
David A. Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, W Rolfe Kerr

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan
Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, Jennifer L Greenwood, R Val Johnson,
Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekir, Adam C
Olson, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Don L Searle,
Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica
Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt,
Howard G Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J
Paxton, Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Utländagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hjälprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, haitiska, holländska, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatit,
koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2004 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för

tillfälligt, inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet.

Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta
anges intill konstverket. Frågor bör ställas till Intellectual
Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.

För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

November 2004 Vol. 128 No. 11. LIAHONA (USPS
311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and
at additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORD- NING

Ballard, M Russell, 40
Bednar, David A, 76
Burton, H David, 98
Dalton, Elaine S, 89
Eyring, Henry B, 26
Faust, James E, 18, 52
Groberg, John H, 9
Hales, Robert D, 70
Halverson, Ronald T, 32
Hinckley, Gordon B, 4, 59,
82, 104
Holland, Jeffrey R, 6
Hughes, Kathleen H, 109
Maynes, Richard J, 92
Miller, Dale E, 12
Monson, Thomas S, 22, 56,
67, 113
Nelson, Russell M, 79
Oaks, Dallin H, 43
Packer, Boyd K, 86
Parkin, Bonnie D, 34, 106
Perry, L Tom, 23
Pingree, Anne C, 111
Pratt, Carl B, 47
Richards, H Bryan, 95
Roueché, Ned B, 30
Samuelson, Cecil O, Jr, 49
Scott, Richard G, 15
Staheli, Donald L, 37
Uchtdorf, Dieter F, 74
Wirthlin, Joseph B, 101

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 30, 56
Ansvar, 56
Apostlar, 6, 23, 26, 74, 76
Bedrägeri, 43
Bud, 92
Bön, 37, 47, 70, 109
Den Helige Anden, 26, 32,
37, 40, 43
Familjen, 34, 109
Fasta, 47
Fasteoffer, 47
Frid, 12, 15, 32, 111
Förberedelse, 106, 109, 111
Förbund, 52, 92
Förlåtelse, 15, 30
Försoningen, 12, 76
Föräldraskap, 95, 98
Handlingsfrihet, 32, 67
Helande, 12
Himmelske Fader, 9
Hjälpföreningen, 34, 106,
111, 113
Högmod, 101
Jesus Kristus, 9, 30, 32, 40,
49, 67, 70, 79
Kristi ljus, 15
Kristuslik kärlek, 9, 34, 98
Kvinnor, 34, 82, 113
Kvorum, 23
Kyrkans tillväxt, 4
Kärlek, 9, 56, 82
Lydnad, 92
Läs- och skrivkunnighet, 113
Materialism, 98, 101
Mildhet, 98
Missbruk, 15, 43, 59
Missionärsarbete, 40, 79

Mod, 104
Mormons bok, 95
Motgångar, 18
Nåd, 76
Omvändelse, 12, 15, 43, 59,
101, 104
Perspektiv, 18
Pornografi, 59, 101
Profeter, 6, 49, 70
Prästadömet, 23, 26, 52, 86
Renhet, 59
Sakramentet, 9
Skilsmässa, 82
Skriftstudier, 37, 95, 109
Släktforskning, 89
Ständiga utbildningsfonden,
4
Systemskap, 106
Tempel, 4, 89, 104
Tjänande, 23, 52, 56, 67, 74,
82, 106, 109
Tro, 18, 26, 67, 70, 86, 95,
104, 111
Undervisning, 113
Ungdomar, 86, 89
Uppenbarelse, 6
Uppoffringar, 89
Uthållighet, 101
Vittnesbörd, 32, 37, 40, 47,
49, 70, 74, 76, 95, 101, 111
Vänskapskontakt, 30
Värdighet, 52, 86
Vörndad, 92
Återställelse, 6, 26, 40
Äktenskap, 82
Äldre missionärspar, 79
Ödmjukhet, 74, 76, 101

Tillståndet i kyrkan

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag tror att kyrkan är i ett bättre tillstånd än den varit någon gång under hela sin historia.

När vi nu inleder denna stora konferens slås vi av frånvaron av äldsterna David B Haight och Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum. De tjänade båda länge och verksamt. Vi sörjer deras frånfalle. Vi saknar dem mycket. Vi hälsar deras nära och kära med kärlek. Vi är övertygade om att de fortsätter i detta stora verk på andra sidan förlåten.

Vi inser att det helt naturligt skapas återkommande vakanser som det är nödvändigt att vi fyller allteftersom de uppstår.

Efter fasta och bön har vi kallat äldste Dieter Friedrich Uchtdorf och äldste David Allan Bednar att fylla dessa vakanser i de tolv apostlarnas kvorum. Vi framlägger deras namn för

er denna morgon. Ni kanske inte vet vilka de är, men ni kommer snart att lära känna dem. De av er som känner att ni kan stödja dem i detta heliga ämbete kan visa det genom att räkka upp handen. Någon däremot?

Deras namn kommer att tas med under röstningen på alla auktoriteter senare under konferensen. Vi ber nu dessa bröder inta sina platser på förhöjningen tillsammans med medlemmarna i de tolv rådgivare. De kommer att tala till oss på söndag morgon, och ni får chansen att lära känna dem bättre.

När jag nu inleder denna konferens vill jag i korthet nämna något om tillståndet i kyrkan. Den fortsätter att växa. Den berör fler och fler människors liv varje år. Den sprids vitt och brett över världen.

För att möta denna tillväxt måste vi förstås fortsätta bygga bönehus. Vi har just nu, i något stadium, 451 möteshus av olika storlek under uppförande i många delar av världen. Detta väldiga byggnadsprogram är fenomenalt. Jag vet inget som går upp mot det. Våra byggnader är vackra. De berikar de samhällen där de finns. De är väl underhållna. Vi har lång erfarenhet av att uppföra möteshus, och genom denna väldiga erfarenhet bygger vi bättre byggnader än de som tidigare uppförts i vår kyrka. De är både vackra och ändamålsenliga. Om

de är ganska lika varandra, så är detta avsiktligt. Genom att använda oss av väl beprövade mönster sparar vi miljontals dollar samtidigt som vi uppfyller människors behov.

Vi fortsätter bygga tempel. Nyligen tog vi första spadtaget till ett nytt tempel i Sacramento, det sjunde i staten Kalifornien, där vi har den näst största medlemsskaran i Förenta staterna.

Templen i Salt Lake City-området är mycket besökta och är ibland överbelastade. På grund av detta har vi beslutat oss för att bygga ett nytt tempel i Saltsjön. Platsen kommer att tillkännages inom kort. Det kan tyckas att vi bygger för mycket i detta

Kyrkans kontorsbyggnad (till vänster), templet (till höger) och byggnader i centrala Salt Lake City dominerar utsikten från konferenscentret.

område. Men det finns så många som vill gå till templet att vi måste göra det möjligt för dem. Och om antalet tempelbesök fortsätter att öka så kommer vi nog att behöva ännu ett.

Vi har också nöjet att tillkännage att vi kommer att bygga ännu ett tempel i Idaho, där vi har den tredje största medlemsskaran i Förenta staterna. Planerna går framåt för templet i Rexburg. Men nu planerar vi att också bygga ett i staden Twin Falls. Det templet kommer att betjäna de tusentals medlemmar som bor mellan Idaho Falls och Boise.

Tempel är nu under uppförande i Aba i Nigeria, Helsingfors i Finland, Newport Beach och Sacramento i Kalifornien samt San Antonio i Texas. Vi ersätter det tempel som eldhärjades i Samoa.

När vi invigt de tempel som hittills tillkännagivits, har vi 130 tempel i drift. Andra kommer att byggas alltefter som kyrkan fortsätter växa.

Vi arbetar idag med ett stort projekt i Salt Lake City. Det är viktigt för oss att bevara omgivningen kring tempelplatsen. Detta nödvändiggör ett mycket stort byggnadsprojekt.

Tiondemedlen kommer inte att användas till detta bygge. Inkomster från kyrkans affärsverksamhet, hyresintäkter och andra källor gör detta möjligt.

Vi måste utföra en omfattande renoivering av Tabernaklet för att det ska vara jordbävningssäkert. Denna märkliga byggnad har varit i bruk i 137 år denna månad. Tiden har kommit när vi måste göra någonting för att bevara det. Det är ett av hela världens unika arkitektoniska mästerverk, en byggnad med oerhört stort historiskt värde. Dess historiska egenskaper kommer

att omsorgsfullt bevaras medan dess användbarhet, bekvämlighet och säkerhet ska höjas. Vi är tacksamma att vi har detta konferenscenter där vi kan ha sammankomster som denna. Jag frågar numera mig själv: "Vad skulle vi göra utan det?"

Jag är glad att rapportera att Ständiga utbildningsfonden fortsätter växa liksom antalet förmånstagare till denna underbara institution.

Vi förstärker vårt missionärsprogram. Vi försöker föra in större andlighet i denna väldiga missionärskårs arbete.

Vårt utbildningsprogram fortsätter växa och utövar ett inflytande varhelst kyrkan etablerats.

Mormons bok nämndes nyligen som en av de tjugo mest inflytelserika böcker som någonsin utgivits i Amerika. Vi förenar oss nu med ett kommersiellt förlag för att utöka utgivningen av denna heliga bok, detta andra vittne om Herren Jesus Kristus.

Och så, bröder och systrar, kunde jag fortsätta. Vare nog sagt att jag tror att kyrkan är i ett bättre tillstånd än den varit någon gång under hela sin historia. Jag har varit med i nära 95 år av den historien, och jag har sett mycket av det som hänt med egna ögon. Jag är övertygad om att det finns större tro och ett mer omfattande tjänande, och att våra ungdomar i större utsträckning är redbara. Det finns en större livskraft i alla delar av verket än vi sett någonsin tidigare. Låt oss njuta av denna underbara tid i Herrens verk. Låt oss inte vara stolta eller förmätna. Låt oss vara ödmjukt tacksamma. Och låt oss var och en besluta inom oss att vi ska bidra till detta den Allsmåktiges verks lyskraft, så att det må lysa över jorden som en fyrbåk av styrka och godhet som hela världen kan se är min enkla bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Profeter, siare och uppenbarare

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kvorum

Första presidentskapet och de tolv kvorum har kallats av Gud och stöds som profeter, siare och uppenbarare.

Amina bröders vägnar i de tolv apostlarnas kvorum vill jag vara den förste att hälsa äldste Dieter Uchtdorf och äldste David Bednar välkomna till deras nya kallelser och den underbara gemenskap som ligger framför dem. När de första tolv apostlarna kallades i den här tidshushållningen fick de veta att deras kallelse "var avsedd att stärka en tillgivenhet starkare än döden för varandra".¹ Vi har redan en sådan tillgivenhet för er bröder, era hustrur och familjer. Vi säger hjärtligt och samstämmigt: "Välkomna, kära vänner."

I samma anda som president Hinckleys vänliga ord vill jag också uttrycka samma "tillgivenhet starkare

än döden" och den djupa personliga förlust vi alla känner då våra älskade bröder David B Haight och Neal A Maxwell har gått bort. Till dessa två bröder och deras goda hustrur Ruby respektive Colleen, säger vi att vi älskar er, vördar ert tjänande och vi hedrar det föredömliga liv ni levtt. Var och en av oss anser det vara en stor förmån att känna er och att ha verkat vid er sida. Ni är dyrbara för oss i all evighet.

I ljuset av sådana betydande händelser i detta verks framåtskridande önskar jag säga något denna morgon om apostlaskapet och hur viktigt dess fortbestånd är i Jesu Kristi sanna kyrka. När jag gör det talar jag inte endast om män som innehar detta ämbete utan också om ämbetet självt, en kallelse i det heliga melkisedekska prästadömet som Frälsaren själv har utsett till att vaka över hans folk och vittna om hans namn.

För att etablera en kyrka som skulle stå under hans ledning även efter det att han lämnat jorden, "gick Jesus upp på berget för att be, och han bad hela natten till Gud.

När det blev dag, kallade han till sig sina lärjungar och valde ut bland dem tolv, som han kallade apostlar."²

Senare skulle aposteln Paulus lära oss att Frälsaren, som visste att hans

död var oundviklig, hade gjort detta för att ge kyrkan, en "apostlarnas och profeternas grund".³ Dessa bröder och andra ämbetsmän skulle verka under den uppståndne Kristi ledning.

Varför? Bland annat för att "vi ... då inte längre [skall] vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse".⁴

Sålunda skulle den apostoliska och profetiska grunden i kyrkan vara till välsignelse i alla tider, men särskilt under prövningens eller farans tider, när vi kan känna oss som barn, förvirrade och vilsna, kanske lite rädda, tider då människans falskhet eller djävulens ondska försöker bringa oss ur balans eller vilseleda oss. För att motverka detta som händer i våra dagar har första presidentskapet och de tolvsvorum kallats av Gud och stöds av er som "profeter, siare och uppenbarare", med kyrkans president som *förste* profet, siare och uppenbarare, *senior*aposteln. Som sådan är han den ende mannen med myndighet att använda samtliga uppenbarelse och förvaltningens nycklar för kyrkan. I Nya testamentets tid, i Mormons boks tid och i vår tid utgör dessa ämbetsmän grundstenarna till den sanna kyrkan. De är utlagda runt om och hämtar styrka från hörnstenen, "vår Återlösares klippa, hans, som är [Jesus] Kristus, Guds Son"⁵, han som är den store "aposteln och översteprästen över vår himmelska kallelse"⁶ för att använda Paulus ord. En sådan grund i Kristus var och har alltid varit ett skydd under tider "när djävulen utsänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när hans hagel och hans rasande storm träffa eder". I sådana tider som vi nu har — och mer eller mindre alltid kommer att ha — ska sådana stormar i livet "ej hava makt över eder ... emedan den klippa, varpå I ären byggda, är en säker

President Gordon B Hinckley leder understödandet av de två nya medlemmarna i de tolv apostlarnas kvorum.

grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas".⁷

För tre veckor sedan var jag på stavskonferens i den vackra lilla bergsbyn Prescott i Arizona. Efter den härliga konferensen fick jag lite diskret ett kort brev av en syster när hon och andra kom fram för att skaka hand och säga adjö. Med en viss tveksamhet läser jag upp en del av det för er denna morgon. Inrikta er på den lärdom denna syster undervisar om och inte på personerna det handlar om.

"Käre äldste Holland, tack för det vittnesbörd som du bar på konferensen om Frälsaren och hans kärlek. För fyrtioett år sedan sade jag uppriktigt till Herren i bön att jag önskade att jag levte på jorden när apostlarna levde, när det fanns en sann kyrka och man fortfarande kunde höra Kristi röst. Inom ett år efter den bönen sände min himmelske Fader två missionärer från kyrkan till mig och jag fann att alla mina förhoppningar kunde förverkligas. I någon stund då du känner dig trött eller bekymrad kan kanske det här korta brevet hjälpa dig minnas varför det är så viktigt för mig och miljoner andra att höra din röst och

skaka hand med dig. Med kärlek och tacksamhet, din syster Gloria Clements."

Syster Clements, ditt mycket kärleksfulla brev påminde mig om en liknande förhoppning och nästan samma ord som en gång uttrycktes i min egen släkt. Under de oroliga år då de första bosättningarna grundades i det här landet flydde Roger Williams, min impulsiva och beslutsamme förfader — inte helt av egen vilja — från kolonin Massachusetts Bay och slog sig ner i vad som nu är delstaten Rhode Island. Han kallade sitt huvudkvarter för Providence, själva namnet röjer hans livslånga strävan efter gudomliga insikter och himmelska manifestationer. Men han fann aldrig det han tyckte var den sanna kyrkan från Nya testamentets tid. Om denne besvikne sökare sade den legendariske Cotton Mather: "Mr Williams sade slutligen till sina efterföljare att eftersom han själv blivit missledd, hade han också misslett dem och att han nu var övertygad om att ingen människa fanns på jorden som kunde döpa [eller utföra några andra förordningar i evangeliet] ... så han rådde dem att *frångå* dem alla och vänta på att *nya* apostlar skulle komma."⁸

Roger Williams fick inte se de efterlängtrade nya apostlarna komma under sin livstid, men en dag hoppas jag att jag själv kan berätta för honom att hans ättlingar fick se dem.

Det var inte ovanligt att reformatörerna, som förberedde scenen för evangeliets återställelse, kände både oro och förhoppning angående behovet av gudomlig vägledning. Jonathan Edwards, en av de mest berömda predikanterna i New England sade: "Det tycks mig ... oresonligt att anta ... att det skulle finnas en Gud ... som bryr sig så mycket om oss ... att han då inte skulle tala till oss ... att vi inte skulle få höra ifrån honom."⁹

Senare satte den ojämförliche Ralph Waldo Emerson New Englands ecklesiastiska ortodoxi i gungning när han sade på Harvards Divinity School: "Det är min plikt att säga till er att det aldrig funnits ett större behov för ny uppenbarelse än det gör nu". "Läran om inspiration har gått förlorad ... Underverk, profetia ... det heliga livet existerar endast i den forntida historien ... Människan talar om ... uppenbarelse som något som gavs för länge sedan och som upphört, som om Gud vore död ... Det är en sann lärares skyldighet", varnade han, "att visa oss att Gud lever, inte levde; att han talar, inte talade."¹⁰ Med andra ord, sade Mr Emerson: "Om man envisas med att ge ut stenar när folk ber om bröd, slutar de så småningom att komma till bageriet."¹¹

Begrunda dessa förbluffande anklagelser från dessa imponerande personer i Amerikas historia, för att inte tala om en viss Gloria Clements böner, vilka starkt framhäver det kraftfulla budskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, särskilt till dem av er som träffar våra missionärer. Profeter? Siare? Uppenbarare? Händelserna år 1820 och 1830, och händelserna under de nästan två sekler som gått sedan dess, tillkännager att uppenbarelser och de som mottar dem inte bara fanns för länge sedan och att det inte har upphört.

Samma år som Mr Emerson talade till ovannämnda Divinity School och underförstått bönade om apostlar, kallades en ung engelsk immigrant som apostel till Herren Jesus Kristus, en profet, en siare och en uppenbarare. Som apostel sade äldste Taylor en gång följande, med sympati för dem som uppriktigt söker efter sanningen: "Vem har väl någonsin hört talas om sann religion utan förbindelse med Gud? För mig är denna tanke nästan alltför absurd för att man skall kunna fatta det. Det förvånar mig inte", sade broder Taylor, "att oron härskar i så skrämmande hög grad, när människor i allmänhet förkastar principen om nutida uppenbarelse. Det förvånar mig inte", fortsatte han, "att så många människor ser på religionen med förakt och betraktar den som något som inte förtjänar intelligenta varelsers uppmärksamhet, ty

utan uppenbarelse är religionen en parodi och en fars ... *Principen om nutida uppenbarelse ... är själva grunden för vår religion.*"¹²

Principen om nutida uppenbarelse? Själva grundvalen för vår religion? Låt mig återvända från dessa grundvalar till idag, här och nu, 2000-talet. Frågan är densamma för alla — för såväl präster, historiker och lek-män. Är himlen öppen? Uppenbarar Gud sin vilja för profeter och apostlar nu som han gjorde förr? Att den är det och att han gör det är det orubbliga tillkännagivandet från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga till hela världen. Och i detta tillkännagivande ser man vilken betydelse profeten Joseph Smith har haft i nästan två hundra år nu.

Hans liv ställde och besvarade frågan: "Tror ni på att Gud talar till människan?" Av allt som han åstadkom under sina korta trettioåtta och ett halvt år, så efterlämnade han det viktigaste av allt, den fast förankrade gudomliga uppenbarelsen. Inte en enstaka, isolerad uppenbarelse utan bevis eller betydelse, och inte "någon sorts mild inspiration som sipprar in i alla goda människors sinnen", utan konkreta, pågående instruktioner från Gud. Som en god vän och trofast religionsforskare kortfattat uttryckte det: "I en tid när kristenhetens ursprung angreps av upplysningstidens rationalitet, återställde Joseph Smith [tydligt och på egen hand] den nutida kristenheten till dess ursprung i uppenbarelse."¹³

"Tack, Gud, att profeter du sänder, som leda oss fram i ditt ljus",¹⁴ för många av dessa sista dagar kommer att fyllas med mörker och stormväder. Vi är tacksamma för den där vårmorgonen 1820, när Fadern och Sonen uppenbarade sig i härlighet för en fjortonårig pojke. Vi är tacksamma för den morgon när Petrus, Jakob och Johannes kom för att återställa det

heliga prästadömet's nycklar och alla dess ämbeten. Och i vår generation är vi tacksamma för morgonen den 30 september 1961, för 43 år sedan detta veckoslut, då äldste Gordon B Hinckley kallades till apostlaskapet, den 75:e mannen i denna tidshushållning att kallas till det. Och så har det fortsatt fram till denna dag, och så kommer det att fortsätta tills Frälsaren kommer.

I en värld fylld av kaos och rädsla, politiskt tumult och moraliskt förfall, vittnar jag om att Jesus är Kristus — att han är det levande brödet och det levande vattnet — och dessutom och för alltid är den stora skölden av trygghet i vårt liv, den mäktiga Israels klippa, ankaret i denna, hans levande kyrka. Jag vittnar om hans profeter, siare och uppenbarare, som utgör den varaktiga grundvalen i denna kyrka, och jag bär vittne om att sådana ämbeten och sådana språkrör finns nu, under vägledning av allas vår Frälsare, i och för vår tid som behöver detta i så stor utsträckning. Om dessa sanningar och om detta verks gudomlighet vittnar jag. Om dem *är* jag ett vittne i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *History of the Church*, 2:197.
2. Luk 6:12–13.
3. Se Ef 2:19–20.
4. Ef 4:14.
5. Helaman 5:12.
6. Heb 3:1.
7. Helaman 5:12.
8. *Magnalia Christi Americana* (1853), 2:498.
9. *The Works of Jonathan Edwards*, band 18, *The "Miscellanies"* 501–832, sammanst av Ava Chamberlain (2000), s 89–90.
10. *The Complete Essays and Other Writings of Ralph Waldo Emerson*, sammanst av Brooks Atkinson (1940), s 75, 71, 80.
11. Louis Cassels, citerad i Howard W Hunter, "Spiritual Famine", *Ensign*, jan 1973, s 64.
12. "Discourse by John Taylor", *Deseret News*, 4 mar 1874, s 68; kursivering tillagd.
13. Se Richard L Bushmans avhandling "A Joseph Smith for the Twenty-First Century" i *Believing History* (2004). Dessa citat är från sidan 274, men avhandlingen bör läsas i sin helhet.
14. "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10.

Kraften i Guds kärlek

ÄLDSTE JOHN H GROBERG

i de sjuttios presidentskap

Fyllda av hans kärlek kan vi utstå smärta, kuva rädsla, villigt förlåta, undvika stridigheter, förnya vår styrka och välsigna och hjälpa andra.

Vad är det med sann kärlek som berör varje hjärta? Varför framkallar de enkla orden "jag älskar dig" sådan universell glädje?

Människan försöker förklara det på olika sätt, men den verkliga orsaken är att varje person som föds till jorden är ett Guds andebarn. Eftersom all kärlek kommer från Gud föds vi med förmågan och önskan att älska och bli älskad. Ett av de starkaste banden vi har till vårt förjordiska liv är hur mycket vår Fader och Jesus älskade oss och hur mycket vi älskade dem. En slöja lades över vårt minne, men närhelst vi upplever sann kärlek uppväcker det en längtan vi inte kan förneka.

Att besvara sann kärlek utgör en del av vårt innersta väsen. Vi har en inre önskan att återknyta kontakten här med den kärlek vi kände där. Det är bara när vi förnimmer Guds kärlek och fyller våra hjärtan med hans kärlek som vi kan bli fullkomligt lyckliga.

Guds kärlek fyller den oändliga rymden. Därför finns ingen brist på kärlek i universum, bara på vår villighet att göra det som krävs för att känna den. Jesus förklarade att vi, för att kunna känna den, måste "älska Herren, din Gud av hela ditt hjärta ... din själ ... din kraft och ... ditt förstånd, och din nästa som dig själv". (Luk 10:27)

Ju mer vi lyder Gud desto mer önskar vi hjälpa andra. Ju mer vi hjälper andra desto mer älskar vi Gud och så vidare. Och omvänt: ju olydigare vi är mot Gud, ju mer själviska vi är, desto mindre kärlek känner vi.

Att försöka finna bestående kärlek utan att lyda Gud är som att släcka törsten genom att dricka ur ett tomt glas. Man kan simulera rörelsen, men törsten finns kvar. Likaledes, att försöka finna kärlek utan att hjälpa och uppoffra sig för andra är som att leva utan att äta — det går emot naturens lagar och fungerar bara inte. Vi kan inte låtsas visa kärlek.

Den måste bli en del av oss. Profeten Mormon förklarade:

”Den kärlek, som är Kristi rena kärlek, förbliver evinnerligen, och den som på den yttersta dagen befinner sig hava den, med honom är allt väl.

Därför, mina älskade bröder, bedjen till Fadern av allt hjärta, att I mån vara fyllda med denna kärlek.”

(Moroni 7:47–48)

Gud är angelägen att hjälpa oss känna hans kärlek var vi än befinner oss. Låt mig ge ett exempel.

Som ung missionär kom jag till en liten ö med omkring 700 invånare långt ute i Stilla havet. För mig var hettan tryckande, myggorna förfärliga, allt var lerigt, språket obegripligt och maten var, ja — ”annorlunda”.

Efter några månader drabbades vår ö av en kraftig orkan. Förödelsen var total. Skörden förstördes, liv gick till spillo, hus blåste bort, och telegrafstationen — som var vår enda förbindelse med omvärlden — ödelades. Från myndigheterna kom normalt en liten båt var eller varannan månad, så vi ransonerade den mat som fanns så att den skulle räcka fyra eller fem veckor, med förhoppningen att båten skulle komma. Men ingen båt kom. För varje dag blev vi allt svagare. Vi visades stor vänlighet, men efter sex och sedan sju veckor med mycket lite mat, sviktade våra krafter märkbart. Min infödda kamrat Feki hjälpe mig så gott han kunde, men i början på den åttonde veckan hade jag ingen ork kvar. Jag bara satt i skuggan av ett träd och bad och studerade skrifterna och tillbringade många timmar med att begrunda de eviga tingen.

Den nionde veckan inleddes utan någon yttre förändring. Men en stor inre förändring hade skett. Jag kände Herrens kärlek djupare än någonsin och lärde mig personligen att hans kärlek är ”det mest önskvärda som finnes till ... ja, och den som fröjdar själen mest”. (1 Nephi 11:22–23)

Vid det här laget var jag nästan bara skinn och ben. Jag minns att jag med djup vördnad såg hjärtat slå, lungorna andas och tänkte på vilken förunderlig kropp Gud skapat till vår lika förunderliga ande! Tanken på en evig förening av dessa två beståndsdelar, som möjliggjorts genom Frälsarens kärlek, försoningsoffer och uppståndelse, var så inspirerande och glädjande att jag glömde bort allt fysiskt obehag.

När vi förstår vem Gud är, vilka vi är, hur han älskar oss och den plan han har för oss, försvinner rädslan. När vi får den minsta lilla glimt av dessa sanningar, skingras vår oro för världsliga ting. Det faktum att vi faller för Satans lögnar att makt, berömmelse eller rikedomar är viktiga är skrattretande — eller skulle vara det om det inte vore så sorgligt.

Jag lärde mig att liksom rymdskepp måste övervinna tyngdkraften för att ta sig ut i rymden, måste vi övervinna världens dragningskraft för att kunna svinga oss upp till insiktens och kärlekens eviga sfär. Jag insåg att mitt jordiska liv skulle kunna ta slut på ön, men jag kände ingen panik. Jag visste att livet skulle fortsätta och det spelade ingen roll om det var här eller där. Det som spelade någon roll var hur stor kärlek jag hade i hjärtat. Jag visste att jag behövde mer! Jag visste att vår glädje, nu och för evigt, har ett oupplösligt samband med vår förmodligen att älska.

När dessa tankar fyllde och lyfte min själ, trängde ljudet av ivriga röster långsamt in i medvetandet. Min kamrat Fekis ögon glittrade när han sade: ”Kolipoki, båten har kommit och den är full med mat. Vi är räddade! Är du inte glad?” Jag var inte säker, men eftersom båten kommit måste det vara Guds vilja, så ja, jag var glad. Feki kom med lite mat och sade: ”Här, åt.” Jag tvekade. Jag tittade på maten. Jag tittade på

Feki. Jag tittade upp mot himlen och blundade.

Jag kände något mycket djupt. Jag var tacksam över att mitt liv här skulle fortsätta som förut. Men jag kände ändå en längtan — det var en känsla av saknad, som när mörkret döljer solnedgångens strålände färger och man inser att man måste vänta till nästa kväll för att återigen få se en sådan prakt.

Jag var inte säker på att jag ville öppna ögonen, men när jag gjorde det insåg jag att Guds kärlek hade förändrat allting. Hettan, leran, myggorna, människorna, språket och maten var inte längre några prövningar. De som försökt skada mig var inte längre mina fiender. Alla var mina bröder eller systrar. Att fyllas med Guds kärlek *är* en glädje som överstiger allt och den är värd sitt pris.

Jag tackade Gud för denna utvalda tid och för de många påminnelser om hans kärlek — solen, månen, stjärnorna, jorden, ett barns födelse, en väns leende. Jag tackade honom för skrifterna, för förmånen vi har att be och för den bästa påminnelsen om hans kärlek — sakramentet.

Jag hade lärt mig att när vi sjunger sakramentspsalmerna med uppriktigt hjärta, så kommer sådana ord som ”O visdom stor, o kärleks nåd!” eller ”Du älskat oss så rent och ömt. Vårt tack, o Herre tag!” att fylla vårt hjärta med kärlek och tacksamhet. (Se ”O visdom stor, o kärleks nåd”, *Psalmer*, nr 124; ”Jag ser långt bort en kulle”, *Psalmer*, nr 126.) När vi verkligen lyssnar på sakramentsbönerna, så kommer sådana ord som ”alltid minnas honom”, ”hålla de bud han givit dem” och ”alltid ha hans Ande hos dem” att fylla vårt hjärta med en överväldigande önskan att förbättra oss. (Se L&F 20:77, 79) Så när vi tar del av brödet och vattnet med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, vet jag att vi kan känna och till och med höra

Äldste David A Bednar (till vänster) och äldste Dieter F Uchtdorf understöddes som medlemmar i de tolv apostlarnas kворum.

dess förunderliga ord: "Jag älskar dig. Jag älskar dig."

Jag trodde att jag aldrig skulle glömma dessa känslor, men världens dragningskraft är stark och vi har en tendens att göra misstag. Men Gud fortsätter att älska oss.

Flera månader efter det att jag återfått min styrka drabbades vi av en annan våldsamt storm, den här gången ute på havet. Vågorna var så höga att vår lilla båt vändes upp och ner och vi hamnade alla tre i den rasande oceanen. När jag upptäckte att jag hade hamnat i det upprörda havet blev jag förvånad, rädd och lite upprörd. "Varför hände det här?" tänkte jag. "Jag är ju missionär. Varför blev jag inte skyddad från det? Missionärer ska inte behöva simma."

Men jag var tvungen att simma om

jag ville överleva. Varje gång jag klagade hamnade jag under vattnet, så det dröjde inte länge förrän jag slutade klaga. Saker och ting är som de är och att klaga hjälper inte. Jag behövde all min energi för att hålla huvudet ovanför vattnet och ta mig in till stranden. Eftersom jag hade fått Eagle Scout-utmärkelsen var jag ganska bra på att simma, men efter ett tag började vågorna och stormen att tära på krafterna. Jag slutade inte simma, men till slut ville musklerna helt enkelt inte lyda mig längre.

Jag hade en bön i hjärtat men jag började ändå sjunka. När jag sjönk ner under vattenytan för kanske sista gången, sände Herren en djup kärlek till mitt sinne och hjärta till en alldeles särskild person. Det var som om jag kunde se och höra henne. Fastän hon

befann sig 1300 mil därifrån, för denna mäktiga kärlek alla dessa mil, trängde igenom tid och rum och sträckte sig ner och drog upp mig — lyfte upp mig ur mörkrets, förtvivlans och dödens djup och förde mig upp till ljus och liv och hopp. Med en plötsligt förnyad energi nådde jag stranden där mina reskamrater fanns. Underskatta aldrig kraften i den sanna kärleken — för den finns inga hinder.

När vi fylls med Guds kärlek, kan vi göra och se och förstå saker och ting som vi annars inte kunde göra eller se eller förstå. Fyllda av hans kärlek kan vi utstå smärta, kuva rädsla, förlåta villigt, undvika stridigheter, förnya vår styrka och välsigna och hjälpa andra på sätt som till och med förvånar oss själva.

Jesus Kristus var fylld av oändlig kärlek när han utstod ofattbar smärta, grymhet och orättvisa för vår skull. Genom sin kärlek till oss övervann han hinder som annars skulle ha varit oöverstigliga. Hans kärlek känner inga gränser. Han inbjuder oss att följa honom och ta del av hans obegränsade kärlek så att också vi kan övervinna denna världens smärta, grymhet och orättvisa för att hjälpa och förlåta och välsigna.

Jag vet att han lever. Jag vet att han älskar oss. Jag vet att vi kan känna hans kärlek här och nu. Jag vet att hans röst är fullkomligt mild och tränger ändå in i själen. Jag vet att han ler och är fylld av medkänsla och kärlek. Jag vet att han är fylld av saktmod, vänlighet, barmhärtighet och en önskan att hjälpa. Jag älskar honom av hela mitt hjärta. Jag vittnar om att när vi är redo, förflyttar sig hans rena kärlek omedelbart genom tid och rum, drar upp oss från djupet av alla de mörkrets, syndens, sorgens, dödens eller förtvivlans vatten vi kan tänkas befinna oss i, och för oss in i evighetens ljus och liv och kärlek. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Frid och lindring till din själ

ÄLDSTE DALE E MILLER

i de sjuttios kворum

När omvändelsen mognar och ges näring genom den Helige Andens maningar får vi frid och lindring till vår själ.

Vi har många kommittémöten här på kyrkans huvudkontor och i början av året under ett sådant möte lyssnade Äldste Neal A Maxwell noga till en presentation om utveckling av lokalt ledarskap. Mot slutet av mötet frågade äldste Maxwell: "Finns det något mer vi kan göra för att hjälpa biskoparna att ge frid och lindring till de heliga?" Jag var intresserad av att höra mer om äldste Maxwells tankar, och strax före sin bortgång berättade han i avskildheten på sitt kontor mer om principerna som skänker oss frid och lindring. Han uppmuntrade mig att dela med mig av det han sade till kyrkans medlemmar.

Äldste Maxwell var och är ett underbart föredöme i fråga om osjälvisk kärlek. Hans omtanke om andra kom från hjärtat, särskilt om dem som led psykiskt eller känslomässigt. Man kunde inte lämna hans kontor utan att ha en större önskan att vara kristuslik. Han var ett föredöme för oss alla. Han älskade Frälsaren. Han var verkligen en sann apostel och lärjunge. Vi saknar honom.

Han gav oss stor insikt om hur fullständig frid och lindring endast kan komma genom själens sanna omvändelse. Han sade att han för många år sedan hade lärt sig stegen till sann omvändelse av president Marion G Romney. Han citerade ur ett tal president Romney hållit under en generalkonferens 1963 där han i sin tur citerade Frälsarens ord till Petrus: "Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder." (Luk 22:32) President Romney sade: "Det verkar som om medlemskap i kyrkan och sann omvändelse inte riktigt är samma sak. Sann omvändelse, i den bemärkelse vi talar om, och att ha ett vittnesbörd är inte heller nödvändigtvis samma sak. Ett vittnesbörd kommer när den Helige Anden vittnar för den uppriktiga sökaren om sanningen. Ett aktivt

vittnesbörd ger liv åt tron, med andra ord så får det oss att omvända oss och lyda buden. Sann omvändelse å andra sidan är frukten av, eller belöningen för, omvändelse och lydnad." (Conference Report, okt 1963, s 24)

Sann omvändelse kommer inte nödvändigtvis på en gång, även om skrifterna ger oss dramatiska exempel på detta. Den kommer stegvis, tills en person har förändrats i djupet av sin själ. Skrifterna kallar det att "födas på nytt". Det förändrar både hur vi tänker och hur vi känner. (Se Conference Report, okt 1963, s 23–24.)

I Mormons bok kan vi läsa om Enos, vars själ hungrade att få veta mer om hans fars undervisning om evigt liv. Sedan han bett oavbrutet under en dag och en natt kom en röst till honom som sade: "Enos! Dina synder äro dig förlåtna, och du skall bliva välsignad." Enos skriver: "Jag, Enos, visste, att Gud icke kunde ljuga och därför var min skuld utstruken." (Enos 1:5–6)

Vi kan också läsa om hur profeten Alma den yngre berättade för sin son Helaman om händelsen som ledde till hans sanna omvändelse. Han berättade hur han kommit till dramatisk insikt om sina tidigare synder och misstag, och bekänt sitt uppror mot sin Gud. Han mindes hur hans far Alma hade profeterat om Jesu Kristi, Guds Sons, födelse. Jesus skulle komma för att sona världens synder. Jag citerar: "När denna tanke kommit till mitt *sinne*, anropade jag honom i mitt *hjärta*: 'O, Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig, som är fångad i bitterhetens galla och innesluten i dödens eviga kedjor.'" Alma kände evig smärta och skuld, men insåg att försoningen erbjöd ett sätt att driva dessa känslor på flykten. Alma fortsätter: "Se, när jag nu hade tänkt detta, kände jag icke längre mina kval, ja, jag blev icke mera sönderriven av minnet om mina synder. O, vilken glädje!

Vilket underbart ljus jag såg! Ja, min själ var fylld med glädje, lika stor som min pina varit.” (Se Alma 36:12–20; kursivering tillagd.)

Alma upptäckte att hans själ läktes av kunskapen om att Jesus skulle komma och ta bort alla hans synder. När hans själ läktes kände han frid inom sig. Alma fångslades så av den inverkan hans sanna omvändelse fick att han berättade om sina känslor för Helaman: ”Jag säger dig, min son, att det icke kunde finnas något så ihållande häftigt och så bitande som mitt kval var. Ja, *åter säger jag dig, min son*, att det å andra sidan icke kan finnas något som är så intensivt och ljuvligt som min glädje var.” (Alma 36:21; kursivering tillagd.) Han undervisade sin son om hur man får varaktig frid och glädje, liksom Enos far hade gjort. Det finns ett mönster här för hur fäder kan undervisa sina barn om försoningen och evigt liv. Det är ett mönster som alla fäder idag borde följa.

Flera upplysande tankar om Almas omvändelse har kommit till mitt sinne:

1. Liksom Enos insåg han tydligt vilka tidigare synder han hade begått emot Gud och han ångrade dem.
2. Liksom Enos kom han ihåg det som hans far undervisat honom om — löftet om att Jesus Kristus skulle sona för våra synder.
3. Liksom Enos bad han personligen innerligt för sin själ.
4. Liksom Enos erfor han försoningens mirakel till den grad att han inte längre kunde komma ihåg sin själs kval eller den skuld han känt. Hans själ hade läkts helt och hållet. Det var en renande upplevelse för både sinne och hjärta. Glädje ersatte bitterhet. Han blev en ny människa, född på nytt av Anden. Och liksom Enos började han omedelbart tjäna Gud och sina medmänniskor.

Kan Herren göra för oss det han gjorde för Enos och Alma?

C S Lewis uttryckte det på följande sätt: ”[Gud] har obegränsad tid till förfogande för var och en av oss. Han behöver inte behandla oss som en massa. Man kan vara allena med honom alldeles som om man var den enda varelse han någonsin skapat. När Kristus gav sitt liv gjorde han det för dig individuellt, alldeles som om du varit den enda människan i världen.” (*Kan man vara kristen?* [1943, översättning: Alf Ahlberg], s 158)

Finns det berättelser i skrifterna om hur sann omvändelse erfarits av de heliga? Vi har ett antal exempel. Berättelsen om de heliga på kung Benjamins tid får illustrera detta. Vi kan läsa om hur de heliga reagerade när deras kung och profet undervisade dem om buden och om Jesu Kristi försoning.

”De ropade alla enhälligt och sade: Ja, *vi tro alla de ord*, som du talat till oss, och *vi veta även, att de äro vissa och sanna förmedelst den*

Första presidentskapet (i mitten) och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum.

Allsmäktige Herrens Ande, som gjort en mäktig förändring i våra hjärtan, så att vi icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott ...

Vi äro villiga att ingå ett förbund med vår Gud att göra hans vilja och vara lydiga till hans bud i allt det han befäller oss alla våra återstående dagar.” (Mosiah 5:2, 5; kursivering tillagd.)

Lägg märke till att deras ord i mycket stämmer överens med det vi lovar i dopförbundet. (Se L&F 20:37.)

Välsignelserna och löftet om sann omvändelse får vi genom de förbund vi ingår vid dopet och konfirmationen och alla förordningar inom templet och prästadömet. Och genom fortsatt omvändelse och lydnad och när vi trofast håller de förbund vi ingått, så växer och utvecklas den sanna omvändelsens frukt inom oss. När omvändelsen mognar och ges näring genom den Helige Andens maningar får vi frid och lindring till vår själ.

Vid ett tillfälle fick president Romney frågan hur man kan veta att man nått sann omvändelse. President Romney svarade: ”Man vet med säkerhet att det skett när själen har läkts genom den Helige Andens kraft. När detta sker märker man det genom det man känner, för man känner samma

sak som Benjamins folk kände när de fick syndernas förlåtelse. Skrifterna säger: ’Herrens Ande kom över dem, och de blevo fyllda med glädje, emedan de fått förlåtelse för sina synder och samvetsfrid ...’ (Mosiah 4:3)” (Conference Report, okt 1963, s 25)

Petrus beskriver det som händer under sann omvändelse: Vi får ”del av gudomlig natur”. (2 Pet 1:4; se också verserna 1–3, 5–9.)

Det är när vi erfar sann omvändelse som vi personligen verkligen lär känna Guds karaktär och storhet. Det är så vi blir inte bara Herrens tjänare utan även hans vänner. Herren beskrev sitt förhållande till de heliga under återställelsens första dagar: ”Åter säger jag eder, mina vänner, ty hädanefter kallar jag eder vänner.” (L&F 84:77)

Under generalkonferensen i oktober förra året undervisade äldste Jeffrey R Holland oss om och beskrev sina känslor om Guds majestät och karaktär. (Se ”Guds storhet”, *Liabona*, nov 2003, s 70–73.) Han talade om hur evigt viktigt det var att känna Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus. Han citerade den välkända versen från Frälsarens förbön: ”Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus.” (Joh 17:3)

Han citerade också de inte lika välkända orden från profeten Joseph Smith: ”Det är evangeliets första princip att med säkerhet känna Guds karaktär.” ”Jag vill att ni alla ska känna honom och vara förtroliga med honom.” (*History of the Church*, 6:305)

Vi lär känna Gud och blir hans vänner när vi går igenom den sanna omvändelsens steg. Enos gjorde det. Kung Benjamins folk gjorde det. Alma gjorde det. Alla som vill omvända sig och lyda buden kan göra det. Sann omvändelse är en innerlig och mycket personlig upplevelse. Den handlar om relationer. Den innebär att man väcker Kristi ande, som finns inom varje man och kvinna. (Se L&F 84:45–46; 88:11.) Den innebär att man väcker den Helige Andens maningar inom sig, vilka leder oss till ett vittnesbörd om sanningen. Den innebär att man tar emot den Helige Andens gåva när man ingått dopets förbund. Den Helige Andens gåva vägleder oss och stärker oss i vårt lärjungeskap, den för oss närmare Frälsaren. Frälsaren i sin tur är vår förespråkare hos Fadern, och genom vår trofasthet för han oss till Fadern för att bli Kristi medarvingar. (Se Joh 14:6; Rom 8:17; L&F 45:3–5.)

Vi har en dyrbar skatt av storslagen undervisning och djupa tankar som heliga profeter har gett oss. De är i sanning Guds budbärare som leder hans barn till frälsning och evigt liv.

Deras vittnesbörd stärker vår tro. Lyssna till deras ord och vittnesbörd. De hjälper oss finna frid och lindring för vår själ.

Det är mitt personliga vittnesbörd att Herrens ande är verklig och omisskännlig. Jag vittnar om att ni kan lära känna Fadern och Sonen. De älskar er. Jag känner denna kärlek genom Andens kraft. Om dessa sanningar vittnar jag i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Samvetsfrid och sinnesfrid

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kvorum

För många kan lindring och lycka komma genom insikt om förhållandet mellan samvetsfrid och sinnesfrid.

I denna tid då allt blir mer och mer osäkert, finns det så mycket sorg, ångest och lidande överallt i världen som kunde undvikas genom kunskap om och tillämpning av sanningar. För många kan lindring och lycka komma genom insikt om förhållandet mellan samvetsfrid och sinnesfrid och genom att efterleva de principer som båda dessa välsignelser grundar sig på.

Gud vill att alla hans barn ska få njuta av den enastående välsignelsen att känna samvetsfrid.¹ Ett lugnt samvete befriar oss från ångest, sorg, skuld, skam och självfördömdelse. Det utgör en grund för lycka. Det är ett tillstånd av utomordentligt värde,

ändå är det ett fåtal på jorden som kan glädja sig åt det. Varför är det så? Oftast beror det på att de principer som samvetsfrid grundas på inte har förståtts eller inte har följts på rätt sätt. Mitt liv har varit så rikt begåvat med samvetsfrid att jag skulle vilja delge några insikter om hur man kan uppnå den.

Samvetsfrid är en nödvändighet för att du ska få sinnesfrid. Utan samvetsfrid kan du inte få någon verklig sinnesfrid. Samvetsfrid har att göra med ditt inre jag och kontrolleras av vad du själv gör. Samvetsfrid kan bara komma från Gud genom ett rättfärdigt liv i lydnad. Den kan inte förekomma på annat sätt. Å andra sidan påverkas oftast sinnesfriden av yttre krafter, såsom oro för ett vilsegånget barn, ekonomiska påfrestningar, verkliga eller inbillade förörrättelser, förhållandena i världen, eller av att vi har mer att göra än tiden räcker till. Ett oroligt sinne är något tillfälligt och övergående. Sinnesfriden återställs genom att man upplöser de yttre krafter som stör den. Så är inte fallet med ett oroligt samvete, för det är ihållande, alltid närvarande, en ständig påminnelse om behovet av att rätta till tidigare misstag, att klara upp oförätter mot andra eller att omvända dig från överträdelse. Visst kan ett oroligt

samvete tillfälligt dövas genom fysisk stimulans av sinnet och kroppen när man ger efter för alkoholens, droger- eller pornografins frestelser eller för det som är ännu värre. Allt detta till priset av ett ökat behov av att på fel sätt lugna ett plågat samvete, med risken att utsätta sig för ett obevekligt beroende. Det finns ett bättre sätt att återställa samvetsfriden.

Förmågan att ha ett oroligt samvete är en gåva från Gud som hjälper oss lyckas i detta jordeliv. Det är huvudsakligen en följd av att Kristi ljus har påverkat vårt sinne och hjärta. Kristi ljus är den gudomliga kraft eller det inflytande som utgår från Gud genom Jesus Kristus.² Det ger ljus och liv åt allt. Det manar alla förnuftiga människor över hela jorden att skilja mellan sanning och villfarelse, mellan rätt och fel. Det aktiverar vårt samvete.³ Dess inflytande kan försvagas genom överträdelse och missbruk och återställas genom sann omvändelse. Kristi ljus är ingen person. Det är en kraft och ett inflytande som kommer från Gud, och när det följs kan det leda oss till den Helige Andens vägledning och inspiration.⁴

Det är klokt att minnas att även med samvetsfrid kan du ha tillfälliga perioder då din sinnesfrid avbryts av yttre omständigheter. Din förståelse för orsakerna kan i hög grad lätta på det tryck de åstadkommer. När ditt liv stämmer med Herrens lärdomar, kan du söka hans hjälp för att klara upp det som oroar dig. På så sätt kommer din tro på Herren och hans lärdomar att ge sinnesfrid. Dina ansträngningar blir trappsteg till större personlig utveckling allteftersom du, vägled av Anden, finner lösningar. Dessutom kan sådana utmaningar, när de klaras av, ofta ge välsignelser till andra, vars behov har orsakat de oroliga känslorna i ditt sinne.

Kort sagt: Du kan återfå din samvetsfrid genom att omvända dig från

sådana överträdelser som orsakar din inre oro. Då kan sinnesfriden säkerställas genom att lätta de yttre tryck som orsakar din tillfälliga ångest, oro och vända. Men hur du än försöker, kan du inte finna varaktig lycka förän du själv genom omvändelse tillfredställer den lag du brutit mot och därigenom återställer friden hos ett oroligt samvete.

Vare sig du inser ett behov av omvändelse och tycker det är svårt, eller undrar om du har omvänt dig tillräckligt för att få full förlåtelse, kan det vara till hjälp att gå igenom några fundamentala principer som samvetsfriden bygger på.

När vi bryter mot lagar genom synd eller överträdelse vållar ett sårat samvete ångest i sinne och hjärta. Vår Evige

Fader, som visste att alla hans andebarn utom hans Enfödde, Jesus Kristus, oavsiktligt eller avsiktligt skulle bryta mot hans lagar, försåg oss med ett medel att rätta till följderna av sådana handlingar. Vare sig överträdelserna är stor eller liten är lösningen alltid densamma: fullständig omvändelse genom tro på Jesus Kristus och hans försoning samt lydnad till hans befallningar.

Vid behov kräver fullständig omvändelse handling från din sida. Om du inte känner till omvändelsens klassiska steg — att *erkänna och överge synden, gottgöra, lyda och söka förlåtelse* — tala då med en biskop eller studera till exempel president Spencer W Kimballs mästerverk *Förlåtelsens under*. Förutom genom uppfyllelsen av dessa krav kommer återställelsen av sinnesfriden att påskyndas när vi noga uppmärksammar ett annat steg som ibland inte känns igen. Frälsaren har klargjort att för att få förlåtelse måste du förlåta andra deras oförrätter mot dig.

”Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor.

I skolen säga i edra hjärtan: Gud må döma emellan mig och dig och belöna dig efter dina gärningar.”⁵

”Och när ni står och ber, så förlåt om ni har något emot någon. Då skall också er himmelske Fader förlåta er era överträdelser.

Men om ni inte förlåter skall inte heller er himmelske Fader förlåta er era överträdelser.”⁶

Om ni som oskyldigt offer har lidit allvarlig oförrätt, hys då varken hat eller vrede över det som verkar orättvist. Förlåt den som försyndat sig även när du är oskyldig. För att göra det krävs en enorm ansträngning från din sida. Att förlåta på detta sätt är mycket svårt, men det är en säker väg till frid och läkedom. Om det krävs ett straff för en allvarlig överträdelse mot dig, lämna det då till kyrkan och civila

myndigheter. Tyng inte ditt eget liv med tankar på vedergällning. Herrens rättvisas kvarn mal långsamt, men den mal synnerligen väl. I Herrens plan undgår ingen följderna av ouppklara-
rade brott mot hans lagar. I hans tid och på hans sätt kommer full betalning att utkrävas för onda gärningar, om ingen omvändelse har skett.

Jag vittnar om att av alla de nödvändiga stegen till omvändelse, så är det viktigaste steget för dig att ha en övertygelse om att förlåtelse kommer i och genom Jesus Kristus. Det är väsentligt för dig att veta att det bara är på hans villkor som du kan få förlåtelse. Du får hjälp när du utövar tro på Kristus.⁷ Det betyder att du litar på honom och hans lärdomar. Satan vill att du ska tro att allvarlig överträdelse inte helt kan övervinnas. Jag vittnar om att Frälsaren gav sitt liv så att du, genom omvändelse, kan lägga följderna av alla synder bakom dig, utom utgjutandet av oskyldigt blod och förnekandet av den Helige Anden.⁸

Frukten av sann omvändelse är förlåtelse från Gud, som öppnar dörren så att vi kan erhålla alla de förbund och förordningar som finns på jorden och njuta av åtföljande välsignelser. När omvändelsen är fullständig och man har blivit renad, för detta med sig en ny syn på livet och dess underbara möjligheter. Vilket underbart löfte från Herren detta är: "Se, den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera."⁹ Herren har alltid och kommer alltid att hålla fast vid sitt ord.

Om ditt samvete plågar dig på grund av brutna lagar så väddar jag till dig — kom tillbaka. Kom tillbaka till renhetens svala, uppfriskande vatten. Kom tillbaka till värmen och tryggheten i vår himmelske Faders kärlek. Kom tillbaka till stillheten och samvetsfriden som kommer av att leva efter Guds bud.

Familjen Chen är närvarande vid en utsändning av generalkonferensen i Taiwan.

Får jag föreslå en väg tillbaka? Du kan börja på egen hand och gå fram i din egen takt. Jag inbjuder dig att noggrant studera Mormons bok. Det finns många skriftställen som visar hur andra har övervunnit hinder för omvändelse. Alma säger till exempel till Shiblon:

"I tre dagar och tre nätter befann jag mig i bitter pina och själsångest, och icke förrän jag anropade Herren Jesus Kristus om barmhärtighet, fick jag förlåtelse för mina synder. Men se, jag anropade honom och fick fred för min själ.

Nu har jag sagt dig detta, min son, på det du må lära visdom, på det du må lära ... att det icke finnes någon annan väg eller något medel, varigenom människan kan bli frälst än i och genom Kristus. Se, han är världens liv och ljus."¹⁰

Av detta skriftställe kan du se att själva lidandet inte för med sig förlåtelse. Den kommer genom tro på Jesus Kristus och lydnad till hans lärdomar, så att hans gåva, försoningen, kan framkalla detta underverk. Hans inbjudan är:

"Se, jag har kommit ... för att bringa världen återlösning, för att frälsa världen ifrån synd.

Fördens skull, den som omvänder

sig och kommer till mig som ett litet barn, honom vill jag mottaga ... Därför, omvänden eder och kommen till mig ... och bliven frälsta!"¹¹

Tillämpa det som Mormons bok lär dig. Begrunda verserna som talar om Frälsaren. Sök under bön att lära känna honom. Be din Fader i himlen att stärka din tro på hans Son och att ge dig kraften att lyda hans bud. När du är redo, sök då en kärleksfull biskops hjälp att slutföra omvändelseprocessen. Då kan du få samvetsfrid och veta att Herren har förlåtit dig.

Kom tillbaka. Vänta inte tills allt är fullständigt i ordning. Vi ska gå vid din sida. Vi älskar dig. Kom tillbaka.

Om du tillhör dem som inte kan förlåta dig själv för allvarliga överträdelser i det förflutna — inte ens när en domare i Israel har försäkrat dig om att du har omvänt dig på rätt sätt — och om du känner dig tvingad att hela tiden fördöma dig själv och lida genom att ofta återkalla detaljerna av tidigare felsteg, så väddar jag till dig av all min kraft att du ska begrunda dessa Frälsarens ord:

"Den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer inte ihåg dem mera.

Av följande kunnen I veta, om en människa omvänder sig från sina

synder: Se, hon bekänner dem och övergiver dem.”¹²

Att fortsätta lida när sann omvändelse har ägt rum är inte något som Frälsaren manar oss till, utan det kommer från bedräglighetens mästare, vars mål är att binda och förslava dig. Satan vill tvinga dig att fortsätta återuppleva detaljerna av tidigare misstag, för han vet att sådana tankar får förlåtelsen att verka ouppnåelig. På så sätt försöker Satan binda sinnet och kroppen så att han kan manipulera dig som en marionett.

Jag vittnar om att när en biskop eller en stavspresident har bekräftat för dig att din omvändelse är tillräcklig, så ska du veta att din lydnad har låtit Jesu Kristi försoning tillfredsställa rättvisans krav för de lagar som du har brutit mot. Därför är du nu fri. Tro det. Att ständigt lida de smärtsamma följderna av synd efter tillfredsställande omvändelse, även om du inte gör det avsiktligt, är att förneka kraften i Frälsarens försoning för din räkning.

När minnet av tidigare misstag trängde in i Ammons sinne, vände han sina tankar till Jesus Kristus och förlåtelsens under. Då ersattes hans lidande med glädje, tacksamhet och tacksägelse över Frälsarens kärlek och förlåtelse.¹³ Så gå och gör likadant. Gör det nu, så att du kan njuta samvetsfrid och sinnesfrid med alla åtföljande välsignelser. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mosiah 4:2–3.
2. Se Topical Guide, ”The Light of Christ”, s 290.
3. Se Moroni 7:16.
4. Se Joh 1:9, L&F 84:46–47.
5. L&F 64:10–11.
6. Mark 11:25–26.
7. Se 2 Nephi 9:22–24; Alma 11:40.
8. Oförlåtlig — se Hebr 6:4–8; Alma 39:6; L&F 42:18; 76:31–38; 132:27.
9. L&F 58:42.
10. Alma 38:8–9.
11. 3 Nephi 9:21–22.
12. L&F 58:42–43.
13. Se Alma 26:17–20.

Hur tar jag ställning?

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

För att finna glädje och lycka måste vi otvetydigt ta ställning för Herren, vad som än händer.

Mina kära bröder och systrar och vänner, president Hinckley har påmint oss om att de ”gyllene åren” innehåller mer bly än guld! Det är därför jag sitter medan jag talar till er i dag. Jag håller på att återhämta mig efter ett diskbräck som orsakat en nervskada i ryggen. De säger att jag kan förvänta mig att bli helt bra så småningom.

Jag uttrycker min djupa uppskattning för de välsignelser som har kommit till världen genom det storslagna tjänande som våra bortgångna bröder, äldsterna Neal A Maxwell och David B Haight i de tolv rådgivare. Vår förlust är stor. Vi välkomnar bröder Uchtdorf och bröder Bednar, starka

och trofasta män, till de tolv apostlarnas underbara kворum.

Jag ber ödmjukt denna morgon om att jag ska bli förstådd och inte missförstådd. I en alltmer orättfärdig värld måste vi för att överleva och för att finna glädje och lycka tveklöst ta ställning för Herren, vad som än händer. Vi måste försöka vara trofasta varje timme på dagen, så att vår grundval av förtröstan på Herren aldrig skakas. Mitt budskap handlar om hopp och råd till dem som kanske funderar över den till synes orättvisa fördelningen av smärta, lidande, olyckor och hjärtesorg i det här livet. Några kanske frågar sig:

”Varför föddes jag med fysiska eller mentala begränsningar?”

”Vad har jag gjort för att förtjäna en sådan sorg?”

”Varför måste min far lida så mycket efter ett hemskt, invalidiserande slaganfall? Han var en sådan rättfärdig man och var alltid trofast och lojal mot Herren och hans kyrka.”

”Varför måste jag förlora min mor två gånger — ena gången genom Alzheimers sjukdom och andra gången när hon dog? Hon var så änglalik.”

”Varför lät Herren vår lilla flicka dö? Hon var vår ögonsten och vi älskade henne så mycket.”

"Varför har Herren inte besvarat våra böner på det sätt vi ville?"

"Livet är inte rättvist. Vi känner några som har gjort hemska saker och ändå verkar ha allt de önskar sig eller behöver."

Doktor Arthur Wentworth Hewitt föreslog några skäl till att både de goda och de onda får genomgå lidande: "För det första: Jag vet inte. För det andra: Vi är kanske inte så oskyldiga som vi tror. För det tredje: ... Jag tror det är för att han älskar oss så mycket mer än han älskar vår lycka. Hur kommer det sig? Ja, om vi skulle få konsekvenserna direkt av våra handlingar i det här livet, om alla goda alltid vore lyckliga, och alla de onda drabbades av olyckor (i stället för att det ofta är raka motsatsen) så skulle detta vara det mest utstuderade sätt man kan tänka sig att förstöra karaktären."¹

President Kimball gav denna insiktsfulla förklaring:

"Om lidande och sorg och hela straffet omedelbart följde på en ond handling, skulle ingen själ upprepa en försyndelse. Om glädje och frid och belöningar ögonblickligen gavs till den som gör gott, kunde det inte finnas något ont — alla skulle göra gott, men inte för att det är rätt att göra gott. Det skulle inte finnas något prov på styrka, ingen utveckling av karaktär, ingen ökad kraft, ingen handlingsfrihet ... Det skulle inte heller finnas glädje, framgång, uppståndelse, evigt liv och gudaskap."²

Vår kärlek till Gud måste vara ren, utan själviska avsikter. Kristi rena kärlek måste vara motivet till vår hängivenhet.

Allt detta lidande skulle verkligen vara orättvist om allt slutade med döden, men det gör det inte. Livet är ingen enaktare. Det har tre akter. Vi var med i den första akten när vi i befann oss i förutgående. Nu är vi i den pågående akten, som är jordelivet.

Och vi får vara med i en framtida akt, när vi återvänder till Gud.³ Som Jesus lovade: "I min Faders hus finns många rum."⁴ Vi sändes till jordelivet för att testas och provas. Som Herren förklarade för Abraham: "Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäller dem."⁵

Våra tidigare och nuvarande lidanden kan inte, som Paulus sade, jämföras "med den härlighet som kommer att uppenbaras och bli vår"⁶ i evigheterna. "Ty efter mycken bedrövelse komma välsignelserna. Fördenskull skall den dag komma, då I skolen krönas med mycken härlighet."⁷ Så prövningar är till nytta i den meningen att de hjälper oss komma in i det celestiala riket.

En del blir bittra och förlorar hoppet eftersom de saknar tro eller kännedom om den eviga planen. Till dem hör en 1800-talsförfattare som

uppnådde både framgång och välstånd med sin humor och sitt underhållande skrivsätt. Hans hustru kom från en religiös familj, och han ville kunna tro på Gud, men var inte säker på att Gud verkligen existerade. Så drabbades han av en rad förkrossande motgångar. År 1893 gjorde en landsomfattande ekonomisk kris honom mycket skuldsatt. Hans äldsta dotter dog medan han var på en föreläsningsturné. Hans hustrus hälsa försämrades och hon dog 1904. Hans yngsta dotter dog 1909. Hans egen hälsa började avta. Hans författarskap, som tidigare varit så livfullt, återspeglade nu hans bitterhet. Han blev gradvis deprimerad, cynisk och besviken, och förblev så till sin död 1910. Trots all sin begåvning saknade han den inre styrkan att handskas med motgångar och han resignerade helt enkelt inför sina motgångar.

Det beror inte så mycket på vad som händer oss, utan på hur vi handskas med det som händer oss. Det påminner mig om ett ställe i Almas bok. Efter ett långt krig "hade många blivit förhärdade" medan "många hade blivit saktmodiga till följd av sina lidanden".⁸ Samma omständigheter framkallade motsatta reaktioner. Författaren som förlorade så mycket

var inte i stånd att hämta kraft ur trons källa. Vi behöver alla ha ett eget förråd av tro som hjälper oss höja oss över de bekymmer som tillhör denna jordiska provotid.

Thomas Giles, en man från Wales som blev medlem i kyrkan 1844, fick också lida mycket under sitt liv. Han var gruvarbetare, och en dag när han grävde kol i gruvan träffade ett stort kolstycke honom i huvudet och tillfogade honom ett sår som var över 20 centimeter långt. Läkaren som undersökte honom sade att med de skadorna skulle han dö inom 24 timmar. Men sedan kom äldsterna och välsignade honom. Han blev lovad att han skulle överleva, och att "även om han aldrig skulle kunna se igen, skulle han få leva och kunna göra mycket gott i kyrkan". Ja, broder Giles fick leva, men han var blind resten av livet. Inom en månad efter olyckan "reste han runt i landet och utförde sina kyrkliga plikter".

År 1856 emigrerade broder Giles och hans familj till Utah. Men innan de lämnade sitt fosterland gav de heliga i Wales honom en harpa, som han lärde sig hantera mycket skickligt. I Council Bluffs anslöt han sig till ett handkärrekompani och begav sig västerut. "Fastän han var blind drog han en handkärre från Council Bluffs till

Salt Lake City." På vägen över prärien dog hans hustru och två barn. "Han sörjde mycket och hans hjärta var nära att brista, men hans tro svek honom inte. Mitt under sorgen sade han detsamma som en man i forna dagar: 'Herren gav och Herren tog. Lovat vare Herrens namn!'"⁹ När han kom fram till Salt Lake City lånade president Brigham Young, som hade hört hans berättelse, honom en värdefull harpa, som han fick ha tills hans egen anlande från Wales. Broder Giles "reste från bosättning till bosättning i Utah ... och glädde människors hjärtan med sin ljuvliga musik".¹⁰

Hur vi använder vår gudagivna handlingsfrihet förklarar varför en del saker händer i vårt liv. Några av våra val har oförutsedda följder, som kan vara bra eller dåliga. Men ofta vet vi i förväg att en del av våra val kommer att ha skadliga eller till och med farliga konsekvenser. Jag kallar dem "medvetna val" eftersom vi vet att våra handlingar kommer att få ödesdigra följder. Till dessa medvetna val hör utomäktenskapliga förbindelser och användning av droger, alkohol och tobak. Sådana dåliga medvetna val kan hindra en person från att åka på mission eller erhålla templets välsignelser. Vi kan fatta felaktiga medvetna beslut eftersom världens lockelser

förvränger verkligheten och gör oss sårbara. I umgänget på tu man hand med motsatta könet kan ett felaktigt beslut på tidigt stadium hindra oss från att senare fatta rätt beslut.

Alltså, på vilket sätt bör var och en av oss ta ställning? När vi visar vår hängivenhet mot Gud genom våra dagliga rättfärdiga gärningar, vet han var vi står. Det här livet är för oss alla en tid för sällning och förädling. Vi ställs alla inför prövningar. Enskilda medlemmar i kyrkans tidiga dagar prövades och förädlades när de måste avgöra om de hade tro nog att, liksom broder Giles, lägga sina tillhörigheter i en vagn eller i en handkärra och färdas tvärsöver de amerikanska slätterna. Några hade inte den tron. För dem som reste var "varje steg ett steg i tro". I vår tid går vi igenom en allt svårare tid av rening och prövning. Prövningarna är mer utstuderade eftersom gränserna mellan gott och ont håller på att brytas ner. Mycket litet tycks vara heligt i kontakterna människor emellan. I denna miljö måste vi förvissa oss om var vi står i vårt engagemang för eviga sanningar och förbund.

Vi lär mycket om hur vi bör handskas med lidanden av en man från landet Us "som hette Job. Han var en from och rättsinnig man, som fruktade Gud och undvek det onda".¹¹ Satan fick Herrens tillåtelse att fresta och pröva Job. Job var rik och hade sju söner och tre döttrar, men hans egendomar och barn blev alla förgjorda. Vilken inverkan hade detta på Job? Han sade om Herren: "Han må döda mig, likväl skall jag förtrösta på honom",¹² och "detta skulle också bli min frälsning".¹³ Job betygade: "Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet. När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud."¹⁴ Job litade helt och fullt på

att Herren skulle ta hand om alla de andra bekymren.

Sättet att finna glädje i det här livet är att liksom Job besluta sig för att uthärda allt för Gud och hans verk. Genom att göra det får vi den oändliga, ovärderliga glädjen av att vara tillsammans med vår Frälsare i evigheterna. Som vi sjunger i en av våra välkända psalmer:

*Den själ, som till Jesus sin lit
haver satt,
skall icke förgätas i mörker
och natt,
men han ska befrias trots
helvetes makt,
förmedels min nåde, jag evigt
det sagt!"¹⁵*

President Howard W Hunter sade en gång: "Gud vet vad vi inte vet och ser vad vi inte ser."¹⁶ Ingen av oss känner till Herrens visdom. Vi vet inte i förväg exakt hur han skulle kunna få oss från där vi är till dit vi behöver vara, men han ger oss riktlinjer i stora drag i vår patriarkaliska välsignelse. Vi råkar ut för många gupp, kurvor och vägsکیل på den livets väg som leder till evigheterna. Det finns så mycket undervisning och tillrättavisning medan vi färdas på den vägen. Herren sade: "Den som icke kan fördraga tuktan är icke värd mitt rike."¹⁷ "Ty den Herren älskar tuktar han."¹⁸

Medan vi lever på jorden måste vi vandra i tro, och inte tvivla. När resan blir till synes outhärdlig, kan vi finna tröst i dessa Herrens ord: "Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag skall göra dig frisk."¹⁹ En del av läkningen kan äga rum i en annan värld. Vi kanske aldrig får veta varför vissa saker händer i livet. Anledningen till en del av vårt lidande vet bara Herren.

President Brigham Young gav oss en djup insikt om att åtminstone en del av vårt lidande har ett syfte, när han sade:

"Alla intelligenta varelser som ska krönas med ära, odödlighet och eviga liv, måste genomgå varje svårt prov som bestämts för intelligenta varelser, för att kunna få sin härlighet och upphöjelse. Varje olycka som kan drabba dödliga varelser ska tillåtas att komma över ett fåtal, för att bereda dem för att åtnjuta Herrens närhet ... Varje prövning och erfarenhet ni har gått igenom är nödvändig för er frälsning."²⁰

Vi har stor anledning att hoppas. Glädjen kan bli vår om vi är villiga att offra allt för Herren. Då kan vi se fram emot den oändligt oskattbara möjligheten att övervinna alla svårigheter i det här livet. Då får vi vara hos Frälsaren för evigt och, som president Brigham Young också sade, "se fram emot att få njuta av den härlighet och upphöjelse som Gud har berett för de trofasta".²¹ Gud lever, Jesus är Kristus, president Gordon B Hinckley är vår profet, och detta är en tid för oss alla att bereda oss för att möta Gud. Jag vittnar om att det är så, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Utdrag ur ett brev.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 77.
3. Se Pred 12:7.
4. Joh 14:2.
5. Abraham 3:25.
6. Rom 8:18.
7. L&F 58:4.
8. Alma 62:41.
9. Se Job 1:21.
10. Se Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 band (1901–36), 2:507–508.
11. Job 1:1.
12. Job 13:15.
13. Job 13:16.
14. Job 19:25–26.
15. "En grundval är lagd", *Sånger*, nr 178.
16. *Nordstjärnan*, jan 1988, s 55.
17. L&F 136:31.
18. Heb 12:6.
19. 2 Kung 20:5.
20. *Discourses of Brigham Young*, utv av John A Widtsoe (1954), s 345, se även Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young, s 261–262.
21. "Remarks", *Deseret News*, 31 maj 1871, s 197.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder

Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum och följande som medlemmar i detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter Friedrich Uchtdorf och David Allan Bednar.

Vill de som instämmer visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Med tanke på kallelsen till de tolv kvorum är det föreslaget att vi avlöser äldste Dieter F Uchtdorf som medlem av presidentskapet för de sjuttios kvorum och som medlem i de sjuttios första kvorum. Alla som tillsammans med oss vill stödja detta, var vänliga visa det.

Med tacksamhet för deras tjänande som medlemmar i de sjuttios andra kvorum avlöser vi med heder äldsterna E Ray Bateman, Val R Christensen, Keith Crockett, Merrill C Oaks,

Gordon T Watts och Stephen A West.

Alla som med oss vill stödja detta, var vänliga visa det. Tack.

Vi avlöser också följande bröder som områdesauktoritetssjuttio och uttrycker vårt tack för deras hängivna tjänande: Juan A Alvaradejo, Julio E Alvarado, Modesto M Amistad Jr, Horacio P Araya, David A Bednar, Robert K Bills, Harold C Brown, V Francisco Chinchay, Armando Gaona, Eduardo A Lamartine, Gary S Matsuda, Julio E Otay, Carlos L Pedraja, Jorge A Pedrero, João R C Martins Silva, Irajá B Soáres, Héctor M Verdugo, Jorge F Zeballos.

De som med oss vill uttrycka sin uppskattning kan visa det med upplyft hand.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Robert C Oaks som medlem av presidentskapet för de sjuttios kvorum.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder Andrew M Ford som områdesauktoritetssjuttio.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot kan visa det.

Röstningen verkar ha varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. ■

Vad är ett kvorum?

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kvorum

En av de största välsignelser som man kan få av att vara prästadömsbärare är att tillhöra ett prästadömskvorum.

”E medan du är inspirerad av den Helige Anden att lägga kyrkans grundvalar och att uppbygga den på den allraheligaste tron, vilken kyrka bildades och organiserades i Herrens år aderton hundra trettio, i fjärde månaden på den sjätte dagen i den månad, som kallas april.” (L&F 21:2–3)

Det var denna dag som Joseph Smith, Oliver Cowdery och medlemmar av familjerna Smith och Whitmer samlades i Peter Whitmer den äldres hem i Fayette, Seneca County i New York. Efter sång och bön lästes uppenbarelserna om hur kyrkan skulle organiseras upp för de närvarande. Dessa uppenbarelser beskrev prästadömsordning och kyrkans ämbetsmäns plikter. Efter detta mönster har kyrkans organisation av idag byggts upp.

”I enlighet med en tidigare befallning uppmanade profeten Joseph de närvarande bröderna att visa om de var villiga att acceptera honom och Oliver Cowdery som sina lärare i det som hör Guds rike till; och om de samtyckte till att de skulle gå vidare genom att organisera kyrkan i enlighet med Herrens befallningar. Härtill samtyckte de enhälligt.” (B H Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:196)

Och sålunda blev mönstret fastlagt från allra första början. ”Allting i kyrkan skall ske med enhälligt bifall efter mycken bön och tro, ty I skolen få allt genom tron.” (L&F 26:2)

Hela min varelse genomsyras av en speciell känsla när jag ser händer sträckas upp i rät vinkel för att stödja denna kyrkas ledarskap. Idag inröstades två nya medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum av kyrkans medlemmar här i konferenscentret, och via television, Internet och satellit i nästan alla jordens hörn.

Äldste Uchtdorf och äldste Bednar, ni har kallats att fylla de tomrum som uppstod efter äldste David B Hights och äldste Neal A Maxwells död. Som medlem av de tolv apostlarnas kvorum välkomnar jag er med öppna armar när ni nu blir en del av vår heliga kallelse. Naturligtvis saknar vi idag äldste Haight och äldste Maxwell. Äldste Haight har suttit bredvid mig på dessa konferenser under de

senaste 28 åren. Bredvid honom satt äldste Maxwell i många år. Jag önskar att jag hade äldste Hights entusiastiska anda, eller äldste Maxwells förmåga att formulera sig, för att uttrycka mina känslor för den långa tid jag har verkat tillsammans med dessa två enstående bröder. De har bidragit med så mycket i mitt liv. Vad jag saknar gemenskapen med dem!

De tolv har en rik tradition av att resa över hela världen för att förkunna Jesu Kristi evangelium. Det var till exempel söndagen den 4 juni 1837 som profeten Joseph Smith kom fram till Heber C Kimball i templet i Kirtland och viskade till honom: ”Broder Heber, Herrens Ande har viskat till mig: 'Låt min tjänare Heber bege sig till England för att förkunna mitt evangelium, och öppna frälsningens dörr för denna nation.'” (Citerad i Orson F Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, [1945], s 104.)

Redogörelsen för hur Heber C Kimball och Brigham Young lämnade sina hem för att bege sig till England visar sannerligen vilka uppoffringar de var villiga att göra för de kallelser de hade tagit emot. Redogörelsen lyder:

”Den 14:e september [1839] lämnade president Brigham Young sitt hem i Montrose för att påbörja sin mission till England. Han var så sjuk att han inte kunde gå till Mississippifloden, ett avstånd på 150 meter, utan hjälp. När han tagit sig över floden satte han sig på en häst som Israel Barlow ledde till mitt hem, där han låg sjuk fram till den 18:e. Han lämnade kvar en sjuk hustru med ett spädbarn på endast tre veckor, och alla hans andra barn var sjuka och oförmögna att ta hand om varandra. Inte en av dem kunde ta sig till brunnen för att hämta en spann vatten, och de hade inga ombyteskläder, för pöbeln i Missouri hade tagit nästan allt de hade. Den 17:e september förmådde syster

Mary Ann Young en pojke att föra henne till mitt hus i hans vagn, för att hon skulle kunna ta hand om och trösta broder Brigham” (Citerad i *Life of Heber C. Kimball*, s 265.)

Heber C Kimballs familj var också sjuk. Charles Hubbard skickade sin pojke med ett hästspann för att hjälpa dem komma iväg. Äldste Kimball skriver: ”Det tycktes som om mitt innersta skulle slitas itu av att lämna min familj i ett sådant tillstånd, ja, nästan i dödens armar. Det kändes som om jag inte stod ut med det. Jag bad kusken stanna och sade till broder Brigham: ’Det här är ganska hårt, eller hur. Låt oss stå upp och hurra åt dem.’ Vi reste oss och svängde våra hattar tre gånger över våra huvuden och ropade: ’Hurra, hurra för Israel!’” Syster Young och syster Kimball kom fram till dörren och vinkade farväl, vilket gav Brigham och Heber så mycket tröst och styrka att de fortsatte ’utan penningpund eller ränsel’ till England.”

(Se *Life of Heber C. Kimball*, s 265–266.)

Bible Dictionary förklarar att ordet *apostel* ”betyder ’en som sänts ut’ ... En apostels kallelse är att vara ett särskilt vittne om Jesus Kristus för hela världen, särskilt om hans gudomlighet och om hans uppståndelse från de döda ... Tolv män med denna höga kallelse utgör ett administrativt råd i kyrkans verksamhet ... Idag utgör tolv män med samma gudomliga kallelse och ordination de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga”. (Bible Dictionary, ”Apostle”, s 612.)

En apostel idag fortsätter att vara ”en som sänts ut”. De omständigheter vi möter när vi reser för att fullgöra våra uppdrag skiljer sig från de tidiga brödernas. Vårt sätt att resa till jordens alla hörn skiljer sig väldigt mycket från de första brödernas sätt att resa. Men vårt uppdrag förblir det samma som det Frälsaren gav när han uppmanade sina apostlar att ”gå ut

och göra alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och Helige Andens namn och lära dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.” (Matt 28:19–20)

Jag lovar er, våra två nya bröder, att ni kommer att få en ny insikt om vad det innebär att tillhöra ett kvorum. Jag önskar att den känsla och respekt vi har för vårt kvorum kunde överföras till varje kvorum i kyrkan. Skulle ni kvorummedlemmar som är diakoner, lärare, präster, äldster och högpräster vilja lyssna ett ögonblick till det som jag tror är en av de största välsignelser som man kan få av att vara en prästadömsbärare? Denna särskilda välsignelse är att tillhöra ett prästadömskvorum.

President Stephen L Richards gav oss för många år sedan ett underbart råd angående kyrkans styrelse. Hans uttalande lyder:

”Det geniala i vår kyrkas styrelse är att den styrs genom råd ... Jag ser visdom, Guds visdom i skapandet av råd, till att styra hans rike. I den anda vi verkar i kan män komma tillsammans med till synes olika uppfattningar och helt olika bakgrund, och under inspiration av denna anda, genom att rådgöra tillsammans, komma fram till en gemensam uppfattning ... Jag tvekar inte att försäkra er att om ni rådgör på det sätt som ni förväntas göra, kommer Gud att ge er lösningar på de problem som ni konfronteras med.” (Conference Report, okt 1953, s 86.)

Och vilka är de stora fördelarna med att tillhöra ett kvorum? Jag citerar åter igen Stephen L Richards. Han sade: ”Ett kvorum är tre saker: För det första en klass, för det andra ett brödraskap och för det tredje en hjälpenhet.” (Conference Report, okt 1938, s 118.)

Jag ser denna genialitet uppenbara sig så tydligt i de uppgifter som de tolv apostlarnas kvorum har. Vi är

en klass när vi tillsammans studerar rikets lärdomar. Kan ni föreställa er vilken speciell upplevelse det skulle vara att vara med på ett kvorummöte och få undervisning om evangeliets lärdomar av äldsterna Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, LeGrand Richards, Howard W Hunter, Bruce R McConkie, David B Haight eller Neal A Maxwell? Ni lade kanske märke till att jag bara nämner bröder som avslutat sin jordiska verksamhet, för att slippa välja bland våra nu levande apostlar. Ni kan få samma välsignelse i vart och ett av era kvorum. Apostlarnas ord, tidigare och nuvarande, finns tillgängliga i skrifterna, i konferenstal, kyrkans tidningar, genom brasaftnar och så vidare. De finns tillgängliga för att föra in kraften i rikets lära till era kvorumklasser. Gör ert kvorum till en klass för att öka er kunskap om vår Herres och Mästares evangelium.

I vårt kvorum har vi ett speciellt broderskap. Vi är där för att upplyfta, inspirera och välsigna varandra med vår kallelse ande. När någon känner sig tyngd finns det elva andra som är angelägna om att lyfta och dela den bördan. Vi gläder oss tillsammans när vi har åstadkommit något. Vi gråter tillsammans under svåra tider. Vi känner aldrig att vi måste kämpa med ett problem ensam! Det finns alltid råd, stöd, hjälp och uppmuntran att få hos våra kvorummedlemmar.

Från boken *Priesthood and Church Government* får vi följande uttalande om det broderskap som bör finnas i varje prästadömskvorum: "Prästadömet är ett stort brödraskap som hålls ihop genom evangeliets eviga och oföränderliga lagar. Känslan av broderskap bör genomsyra kvorumet. Ett kvorums första angelägenhet bör vara att hjälpa alla medlemmar som kan befinna sig i timlig, mental

eller andlig nöd. Broderskapsandan bör vara den styrande kraften i all planering och verksamhet i kvorumet. Om denna anda odlas vist och konsekvent kommer ingen organisation att vara mer tilltalande för den man som bär prästadömet." (Förord av Rudger Clawson till *A Guide for Quorums of the Melchizedek Priesthood*, 1930, s 3, citerad i *Priesthood and Church Government*, sammanst av John A Widtsoe, 1965, s 135.) Vi vill uppmuntra varje kvorum i kyrkan att främja ett sådant broderskap.

Slutligen är det enda syftet med vårt kvorum att tjäna. Kanske kan vår djupa känsla för detta ansvar beskrivas av ett brev, daterat den 26 oktober 1886 av Wilford Woodruff, som då verkade som president för de tolv apostlarnas råd: "Jag vill säga till apostlarna att vårt ansvar är mycket stort ... Vad slags män bör vi vara? Hela jorden mognar i orättfärdighet

och Guds Sion bör beredas för brudgummens ankomst. Vi bör ödmjuka oss inför Herren och vara beredda att fyllas med andan i vår kallelse, med den Helige Anden och med Jesu Kristi uppenbarelser, på det vi må veta Guds sinne och vilja angående oss och vara förberedda på att ära vår kallelse, åvägabringa rättfärdighet och vara tappra i vittnesbördet om Jesus Kristus ända till slutet ... Det har aldrig funnits en tidpunkt då Guds verk krävt ett mera trofast vittnesbörd eller större arbete från apostlarna och äldsterna än idag.” (“An Epistle”, *Deseret News*, 24 nov 1886, s 712) Gör vart och ett av era kворum till en storslagen tjänandeorganisation till alla kворumbröders nytta.

Och nu denna varning från skrifterna:

”Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt ...

Den som är trög är icke värd att behållas i ämbetet, och den som icke vill lära sin plikt utan visar sig klandervärd skall icke anses värdig att behållas.” (L&F 107:99–100)

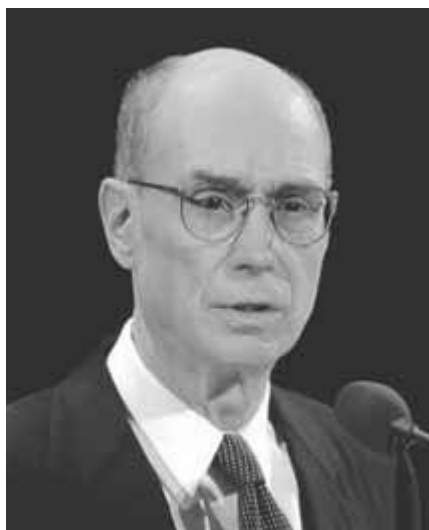
Och därför säger jag till er två bröder som förenat sig med oss i våra kворum, och till alla er bröder som tillhör Guds prästadöme, må Gud välsigna var och en av oss i vår kallelse att tjäna. Må vår tro stärkas när vi tjänar i rättfärdighet och trofast håller buden. Må vårt vittnesbörd växa sig allt starkare när vi strävar efter att finna den eviga sanningens källa. Må det broderskap som finns i vårt kворum vara till tröst och styrka och trygghet när vi går framåt under denna del av vår jordiska existens. Må glädjen i att tjäna i evangeliet alltid förbli i våra hjärtan när vi går framåt för att uppfylla våra plikter och ansvar som tjänare i vår himmelske Faders rike, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Tro och nycklar

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kворum

Vi måste veta genom inspiration att prästadörets nycklar innehas av dem som leder och tjänar oss. Till detta krävs Andens vittnesbörd.

Iett kapell långt från Salt Lake City, på en plats som sällan besöks av en medlem i de tolv kворum, kom en far fram till mig. Han ledde sin lille son vid handen. När de nådde fram till mig, såg han ner på pojken, nämnde honom vid namn och sade i det han nickade mot mig: ”Det här är en apostel.” Jag hörde på faderns röst att han hoppades sonen kunde förnimma att han inte bara träffade en framstående besökare. Han hoppades att hans son skulle fyllas med övertygelsen att prästadörets nycklar fanns på jorden i Herrens kyrka. Hans son kommer gång på gång att behöva den övertygelsen. Han behöver den när han öppnar ett brev från någon framtida profet som han aldrig har sett, med en kallelse att gå ut som

missionär. Han behöver den när han begraver ett barn, en hustru eller en förälder. Han behöver den för att få mod att följa uppmaningen att tjäna. Han behöver den för att få den tröst som kommer av att förlita sig på beseglingsmakten som binder för all evighet.

Missionärer kommer idag i samma avsikt att inbjuda undersökare att träffa en biskop eller grenspresident. De hoppas att undersökarna ska känna mycket mer än att de träffar en trevlig man eller till och med en framstående man. De kommer att be att undersökarna får en övertygelse om att denne till synes alldaglige man innehar prästadörets nycklar i Herrens kyrka. Undersökarna behöver den övertygelsen när de går ner i dopets vatten. De behöver den när de betalar tionde. De behöver den övertygelsen när biskopen inspireras att kalla dem till ett ämbete. De behöver den när de ser honom presidera under sakramentsmötet och när han undervisar dem om evangeliet för att ge dem näring.

Och därför vill missionärer och fäder, och alla vi som tjänar andra i den sanna kyrkan, hjälpa dem vi älskar att få ett bestående vittnesbörd om att prästadörets nycklar innehas av Herrens tjänare i hans kyrka. Jag talar idag för att uppmuntra alla som arbetar på att ingjuta och stärka detta vittnesbörd.

Det är till hjälp att inse vissa saker. För det första: Gud erbjuder ihärdigt och generöst sina barn de välsignelser som kommer av prästadörets makt. För det andra: hans barn måste själva välja att uppfylla villkoren för och ta emot dessa välsignelser. Och för det tredje: Satan, rättfärdighetens fiende, har från begynnelsen försökt underminera den tro som behövs för att få de välsignelser som möjliggörs genom prästadörets kraft.

Jag lärde mig om dessa realiteter av en klok lärare för nästan tjugofem år sedan. Jag höll ett tal i en antik amfiteater i Efesus. Skarpt solljus lyste upp platsen där aposteln Paulus hade stått och predikat. Mitt ämne var Paulus, aposteln kallad av Gud.

Hundratals sista dagars heliga hade samlats där. De satt på samma stenbänkar som efesierna satt på för mer än ett tusen år sedan. Bland dem fanns två levande apostlar, äldste Mark E Petersen och äldste James E Faust.

Som ni kan förstå hade jag förbättrigt mig noggrant. Jag hade läst Apostlagärningarna och både Paulus brev och hans medapostlars brev. Jag hade läst och begrundat Paulus brev till efesierna.

Jag gjorde mitt bästa för att hedra Paulus och hans ämbete. Efter talet var det många som uttryckte sig vänligt om mitt tal. Båda de levande apostlarna var mycket generösa med sina lovord. Men senare tog äldste Faust mig åt sidan och leende och mjukt sade han: "Det var ett bra tal. Men du utelämnade det viktigaste du kunde ha sagt."

Jag frågade honom vad det var. Flera veckor senare gick han med på att berätta det. Hans svar har fortsatt att undervisa mig ända sedan dess.

Han sade att jag kunde ha berättat för folket att om de heliga som lyssnade på Paulus ägt ett vittnesbörd om värdet och kraften i nycklarna han innehade, hade apostlarna

kanske inte tagits bort från jorden.

Det fick mig att gå tillbaka till Paulus brev till efesierna. Jag såg att Paulus ville att folket skulle inse hur prästadörets kedja av nycklar sträckte sig från Herren och genom hans apostlar till dem, medlemmarna i Herrens kyrka. Paulus försökte bygga ett vittnesbörd om dessa nycklar.

Paulus vittnade för efesierna att Kristus var sin kyrkas överhuvud. Och han lärde dem att Frälsaren hade byggt sin kyrka på en grundval av apostlar och profeter, som innehar prästadörets alla nycklar.

Trots klarheten och kraften i hans undervisning och föredöme, visste Paulus att ett avfall skulle ske. Han visste att apostlarna och profeterna skulle tas bort från jorden. Och han visste att de en framtida storslagen dag skulle återställas. Han skrev till

efesierna om vad Herren skulle göra den dagen: "[Om] den plan som skulle genomföras när tiden var fullbordad: att i Kristus sammanfatta allt i himlen och på jorden."¹

Paulus såg fram emot profeten Joseph Smiths verksamhet, när himlarna återigen skulle öppnas. Det skedde. Johannes Döparen kom och återgav Arons prästadöme och nycklarna till betjäning av änglar och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse.

Forntida apostlar och profeter återvände till jorden och förlänade Joseph nycklarna som de innehade i jordelivet. Jordiska män ordinerades till det heliga apostlaskapet i februari 1835. Prästadörets nycklar gavs till de tolv i slutet av mars 1844.

Profeten Joseph Smith visste att han snart skulle dö. Han visste att

prästadörets dyrbara nycklar och apostlaskapet inte fick och inte skulle tas bort igen.

En av apostlarna, Wilford Woodruff, gav oss följande redogörelse för vad som hände i Nauvoo när profeten talade till de tolv:

”Vid det tillfället reste sig profeten Joseph och sade till oss: 'Bröder, jag har önskat leva för att se detta tempel byggt. Jag kommer inte att leva så länge, men det gör ni. Jag har beseglat på era huvuden alla Guds rikes nycklar. Jag har beseglat på er varje nyckel, makt, princip som himlens Gud uppenbarat för mig. Och vart jag än går och vad jag än gör, så vilar riket på er.’”²

Varje profet som efterträdde Joseph, från Brigham Young till president Hinckley, har innehaft och utövat dessa nycklar och har innehaft det heliga apostlaskapet.

Men liksom på Paulus tid krävs det av oss att vi har tro på kraften i prästadörets nycklar. Vi måste veta genom inspiration att prästadörets nycklar innehas av dem som leder och tjänar oss. Till detta krävs Andens vittnesbörd.

Och om detta ska ske måste vi ha ett vittnesbörd om att Jesus är Kristus och att han lever och leder sin kyrka. Vi måste också personligen veta att Herren återställde sin kyrka och prästadörets nycklar genom profeten Joseph Smith. Och vi måste få en försäkran genom den Helige Anden, ofta upprepad, att dessa nycklar utan avbrott förlänats till den levande profeten och att Herren välsignar och leder sitt folk genom prästadörets nycklars linje som sträcker sig ner genom presidenter för stavar och distrikt och genom biskopar och grenspresidenter till oss, var vi än är och hur långt borta vi än befinner oss från profeten och apostlarna.

Detta är ingen lätt sak idag. Det var inte lätt på Paulus tid. Det har alltid

varit svårt att i ofullkomliga människor känna igen Guds bemyndigade tjänare. Det var säkert många som tyckte att Paulus var en alldaglig man.

Somliga ansåg Joseph Smiths glada humör vara opassande för vad de förväntade sig av en Guds profet.

Satan försöker alltid påverka Guds heliga för att underminera deras tro på prästadörets nycklar. Ett sätt han gör det på är att dra fram det mänskliga hos dem som innehar dem. Han kan på så sätt försvaga vårt vittnesbörd och klippa av nycklarnas linje genom vilken Herren binder oss vid honom och tar oss och våra familjer hem till sig och till vår himmelske Fader.

Satan lyckades underminera vittnesbördet hos män som tillsammans med Joseph Smith hade sett in i himlarna och hört änglars röster. Det deras fysiska ögon och öron förvisso sett och hört räckte inte till när de inte längre kunde känna sitt vittnesbörd om att prästadörets nycklar fortfarande fanns hos Joseph.

Det är en klar och tydlig varning till oss alla. Om vi letar efter svagheter hos människor så hittar vi dem alltid. När vi koncentrerar oss på att hitta brister hos dem som innehar prästadörets nycklar sätter vi oss själva i fara. När vi talar med eller skriver till andra om sådana svagheter sätter vi dem i fara.

Vi lever i en värld där felfinneri verkar vara den mest populära brutala sporten. Det har länge varit grunden till taktiken i politiska kampanjer. Det är temat i de flesta teveprogram runt om i världen. Det säljer bra i dagstidningarna. Närhelst vi träffar någon kan vår första, nästan omedvetna, reaktion vara att leta efter ofullkomligheter.

För att vi ska hålla oss fast förankrade i Herrens kyrka kan och måste vi lära oss att se Herrens kraft hos dem som han kallat. Vi måste leva så att vi har den Helige Andens sällskap.

Och vi måste be om att den Helige Anden ska hjälpa oss veta att männen som leder oss innehar denna kraft. Vad gäller mig själv besvaras sådana böner oftast när jag är fullt engagerad i Herrens tjänst.

Det hände efter en katastrof. En dammvall i Idaho gav efter en junidag. Samhällena nedanför översvämmades av en vägg med vatten. Tusentals människor, de flesta sista dagars heliga, flydde från sina hem för att sätta sig i säkerhet.

Jag var där när folket stod inför det hemska arbetet att rensa upp efter katastrofen. Jag såg hur stavspresidenten samlade biskoparna för att leda folket. På den tiden var vi avstängda från någon tillsyn utifrån. Jag var på de lokala ledarnas möte när en chef från det federala katastroforganet anlände.

Han försökte ta över mötet. Med stort eftertryck började han räkna upp saker som behövde göras. Efter varje sak han räknade upp sade stavspresidenten, som satt nära honom, lugnt: ”Vi har redan gjort det.” När det hade pågått i fem eller tio minuter tystnade den federala ämbetsmannen och han satte sig ner. Han lyssnade tyst under det att stavspresidenten fick rapporter från biskoparna och gav instruktioner.

Den federala ämbetsmannen kom tidigt till dagens nästa möte. Han satte sig i bakre delen av rummet. Stavspresidenten inledde mötet. Han fick fler rapporter och han gav instruktioner. Efter några minuter frågade den federala ämbetsmannen som kommit med sin stora organisations myndighet och alla resurser: ”President Ricks, vad vill du att vi ska göra?”

Han kände stavspresidentens myndighet. Jag såg mer. Jag kände hans nycklar och tron som släpper loss kraften i dem.

Det hände igen när en man och hustru kom till staden precis efter

katastrofen. De begav sig inte till sitt hus. De gick först för att hitta biskopen. Han var övertäckt med lera och arbetade med medlemmarna för att rensa upp gytjtjän i medlemmarnas hem. De frågade vad han ville att de skulle göra.

De började arbeta. Mycket senare tog de ledigt några minuter för att ta reda på hur deras eget hus såg ut. Det fanns inte längre. Så de kom tillbaka för att arbeta varhelst biskopen ville att de skulle hjälpa till. De visste var de skulle gå för att få Herrens vägledning och för att kunna tjäna i hans kyrka.

Jag lärde mig då som jag lärt mig sedan dess hur Sions stavar kan bli trygga platser. De blev som en stor familj, förenade och till hjälp för varandra. Det sker genom enkel tro.

De döps och tar emot den Helige Anden genom tro. När de fortsätter att hålla buden är den gåvan alltid deras. De kan känna andliga ting. Det

blir lättare för dem att se Guds kraft hos de enkla människor som Gud kallar att tjäna och leda. Hjärtan mjukas upp. Främlingar blir medborgare i Herrens rike, förenade genom kärlekens band.

Detta lyckliga tillstånd kan inte bestå utan att vår tro ständigt förnyas. Biskopen vi älskar kommer att avlösas liksom stavspresidenten. Apostlarna vi följer i tro kommer att tas hem till den Gud som kallat dem.

Med dessa ständiga förändringar ges vi en stor möjlighet. Vi kan handla så att vi uppfyller kraven för uppenbarelse som låter oss veta att nycklarna förts vidare av Gud från en person till en annan. Vi kan söka efter att få den upplevelsen om och om igen. Och vi måste göra det för att få de välsignelser Gud har i beredskap för oss och som han vill att vi ger till andra.

Svaret på era böner blir nog inte lika dramatiskt som när Brigham

Young under ett tal sågs likna martyropropheten Joseph. Men ni kan få lika säkra svar. Och med denna andliga försäkran följer frid och kraft. Ni kommer återigen att få veta att detta är Herrens sanna och levande kyrka, att han leder den genom sina ordinerade tjänare och att han älskar oss.

Om tillräckligt många av oss utövar den tron och får denna försäkran, kommer Gud att lyfta dem som leder oss och sålunda välsigna oss och våra familjer. Vi blir då som Paulus ville att de han tjänade skulle bli: "Uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Jesus Kristus själv."³

Jag vittnar om, jag vet, att Jesus Kristus är vår Frälsare och att han lever. Jag vet att han är klippan på vilken denna, hans sanna kyrka, vilar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ef 1:10.
2. "Rikets nycklar", *Liabona*, apr 2004, s 42.
3. Ef 2:20.

”För mina får på bete”

ÄLDSTE NED B ROUECHÉ

i de sjuttios kvorum

Vi har alla ett stort ansvar ... som innefattar att söka efter dem som inte är bland oss och erbjuda dem vår kärlek och vänskap.

När jag var ung och var i Mexico som missionär kallades jag att verka som grenspresident i en liten stad i delstaten Veracruz. När jag och min kamrat gick igenom vår lilla grens medlemsregister lade vi märke till en broder som hade ordinerats till diakon och som inte kom till kyrkans möten.

Vi stämde träff med honom. Under besöket inbjöd vi honom till kyrkans möten och bad honom tjäna i de ansvar som hörde till hans prästdöme. Han kom följande söndag, men var olämpligt klädd och orakad. Så vi undervisade honom om att han behövde vara ren och välvårdad när

han verkade i dessa heliga prästadömsansvar, bland annat när han delade ut sakramentet. Hans liv förändrades dramatiskt när han verkade trofast.

Grenen var mitt sista område innan jag åkte hem från min mission. När jag skulle lämna grenen kom denne broder fram och lade armarna om mig, lyfte upp mig och svängde mig runt i en stor kram. Tårar rann nerför hans kinder och han sade: ”Tack för att du kom och hjälpte mig.”

Ibland förlorar vi helt enkelt riktningen och driver iväg. Ibland blir vi sårade, eller så händer något annat. Men det ger samma resultat och vi går miste om de välsignelser som väntar oss. Stolthet, misstro, svek, modfällighet och många olika synder kan avlägsnas om vi förändrar vårt hjärta och följer den stig som Frälsaren visat oss. Han säger: ”Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes saktmodighet, så skall du hava frid i mig.” (L&F 19:23) Frälsaren har betalat priset för våra synder. Han älskar var och en av oss och räcker ut sin hand till alla som vill komma och följa honom.

Godhetens låga brinner djupt inom var och en av oss. När lågan får näring genom evangeliets eviga sanningar och genom Andens vittnesbörd, stimuleras den och lyser

starkare och klarare tills den leder oss till sanningens fullhet. Lågan måste tändas med kärlek och omsorg och sedan regelbundet få näring. Det är som för trädgårdsmästaren som odlar vackra blommor. Ständig omsorg och näring ger med tiden vackra blommor som gläder alla som ser dem.

Förlåtelse är också en nyckel till att vi ska kunna vända tillbaka till glädjen i vår Faders rike. Ibland kanske vi på ett eller annat sätt förnäras eller lider någon oförrätt och det kan bli till en stötesten som för oss bort från vårt eviga mål, vilket är att återvända till vår himmelske Faders närhet.

Frälsaren har gett oss mönstret för förlåtelse i Herrens bön. Han sade: ”Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss.” (Matt 6:12) Av detta ser vi att vi, för att få förlåtelse, måste förlåta andra. Det kan ibland vara svårt när sårerna är djupa och har funnits länge.

Men i dessa sista dagar har Frälsaren undervisat om denna princip på ett tydligare sätt med dessa ord: ”Mina lärjungar fordom sökte sak mot varandra och förläto icke varandra av hjärtat. Fördens skull ledo de bedrävelser och tuktades hårt.

Därför säger jag eder, att I skolen förlåta varandra, ty den som icke förlåter sin broder hans försyndelser är fördömd inför Herren, ty en större synd vilar på honom.

Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor.” (L&F 64:8–10) När vi följer detta råd hjälper det oss att övervinna också den svåraste av prövningar.

När vi förlåter och släpper det som har tyngt vårt hjärta och lett oss bort från stigen, lyfts en tung börda från vår själ och vi blir fria — fria att gå framåt och utvecklas i vår strävan att följa Jesu Kristi evangelium, med större kärlek i vårt hjärta. Vi välsignas med större entusiasm i vårt liv och vårt hjärta

känns lättare. En ström av andlig energi lyfter oss framåt i glädje och lycka. Det förflutnas problem kastas undan som gamla kläder. ”Och nu säger jag eder, att den gode herden kallar på eder och om I viljen hörsamma hans röst, för han eder in i sitt fårahus, och I ären hans får.” (Alma 5:60)

Det krävs mod för att komma tillbaka när man vandrat bort från Frälsarens stig. Jag lovar er att när ni visar detta mod och tar de nödvändiga stegen, så får ni uppleva stor kärlek. Det finns så många som vill glädjas med er och en välkomnande hand kommer att räckas fram. Ni får näring och ert hjärta fylls med glädje.

”Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon,

ty se, Herren, eder Återlösare, led döden i köttet, varför han led alla människors pina, på det alla människor måtte omvända sig och komma till honom ...

Och huru gläder han sig icke över den själ som omvänder sig!” (L&F 18:10–11, 13)

Vi är alla bröder och systrar, barn till vår himmelske Fader. Vi måste räcka ut handen till dem som av någon anledning har glömt vägen. Vi älskar er och inbjuder er att komma till bordet och ta del av den andliga bankett som Herren gjort i ordning för er glädje och lycka. Ni kommer att känna vår himmelske Faders kärlek när ni kommer med ett hjärta som är villigt, lydigt och redo att delta och tjäna. Han känner er, han vet vad ni behöver och vad som ligger framför er. Han har fullkomlig kunskap om vars och ens känslor, smärta och provningar. På grund av det, och på grund av hans Son Jesu Kristi obegränsade försoning, kan ni möta varje provning ni får under er tid här på jorden.

Vi delar alla det stora ansvar som Frälsaren har lagt på våra skuldror. Han sade: ”För mina får på bete.”

(Joh 21:17) För att göra detta måste vi också söka efter dem som inte är ibland oss och erbjuda dem vår kärlek och vänskap. De stod med oss i vårt första tillstånd. De har ingått heliga förbund i dopet och kanske också i templet. Nu behöver de vår hjälp.

Det är min bön att vi, var och en av oss, kan tänka på våra släktingar och våra vänner och bekanta, på dem som inte åtnjuter evangeliets alla välsignelser. Tänk på dem som ni har ansvar för i ert ämbete. Fråga er själva: ”Vad kan jag göra?” Vår himmelske Fader vägleder er när ni ber om hans hjälp. Gå sedan och leta rätt på dem och

inbjud dem att återvända och få njuta full gemenskap och det underbara budskap som finns i Jesu Kristi återställda evangelium. Låt dem känna er kärlek och höra ert vittnesbörd. Hjälp dem minnas de känslor de en gång hade om de eviga sanningar som kan skänka fullständig glädje och lycka till deras liv.

Må vi ivrigt samla in hans får som har gått vilse, så att de kan finna tryggheten i hans flock. Han, ”som är mäktig att frälsa” (2 Nephi 31:19) är den gode herden och han älskar sina får. Detta vittnar jag om, i Jesu Kristi namn, amen. ■

”Jag står vid dörren och klappar på”

ÄLDSTE RONALD T HALVERSON

i de sjuttios kворum

Jag ber er att göra vad som än krävs för att verkligen söka sanningen, lära känna Gud vår evige Fader och hans Son Jesus Kristus.

För några veckor sedan träffade jag en gammal vän under en bjudning — en vän som pensionerat sig nyligen, är välutbildad och har haft stor framgång. Han är erkänd i sitt land som en av de främsta inom sitt område. När vi satt bredvid varandra under middagen vände han sig mot mig och frågade mig om kyrkan. Det förvånade mig lite eftersom jag visste att han, som så många andra i världen idag, hade bortförklarat Guds existens. Men det var en ärligt

menad fråga. Det var uppenbart att han hade funderat över det under en tid eftersom inget i vårt samtal hade lett fram till frågan.

Jag svarade med att berätta om återställelsen: att Gud den Evige Fadern och hans Son Jesus Kristus visat sig för Joseph Smith och att prästadömet och Guds myndighet återställts till jorden genom honom. Jag vittnade om att jag visste säkert att det jag berättat för honom var sant. Han satt tyst en lång stund och jag såg att han funderade över det jag sagt. Eftersom jag visste att han höll på att smälta det han just hört lutade jag mig fram och sade: ”Du kan veta lika väl som jag att det jag vittnat om är sant. Om du bara frågar ’Gud, den evige Fadern ... med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus’, så lovar jag dig att han kommer att ’uppenbara sanningen för [dig] genom den Helige Andens kraft. Och genom den Helige Andens kraft [kan du] lära känna all sanning.’”¹

Han fortsatte fundera. Olyckligtvis blev vi avbrutna av de andra gästerna

och det dyrbara ögonblicket var över, men jag visste att han inom sig fortfarande höll på att smälta det han hört och känt. Och jag hoppas att ett nytt tillfälle kommer att visa sig, för det är så mycket som jag vill dela med mig av till honom. Jag vet att han, liksom tusentals eller miljontals andra i världen idag, är nöjd med det liv han lever. Som Nephi säger har de lugnats och invaggats i köttslig ro.² De genomsyras av sina traditioner och har undervisats av människobud.

När jag har begrundat vårt samtal frågar jag mig själv vilken belöning man får för att man följer människans filosofier. Svaret verkar självklart. Filosofierna dör ut med sin civilisation och täcks av det förflutnas damm utan hopp om evig bekräftelse. Jag kände att min vän hade rörts av Herrens Ande. Vår himmelske Fader förlorar aldrig hoppet om oss. Frälsaren sade: ”Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.”³

Men vi måste vilja öppna dörren även om det skakar om själva grunden av vår tidigare tro och vårt sätt att leva. Och detta stämmer in på både mindre aktiva medlemmar och de som inte är medlemmar i vår kyrka. Det påminner mig om orden i en psalm:

*Sin egen vilja har var själ
att välja fritt sitt ve och väl,
ty evig sanning given är:
’Ej någon drivs till himlens sfär.’*

*Gud kallar, leder; rättar dock,
med ljus och visdom signar ock.
Han bjuder oss till himlen in
men tvingar aldrig mänskans
sinn’.⁴*

Vår Fader i himlen kommer aldrig att ta ifrån oss vår handlingsfrihet. Vi måste söka efter eller önska att känna vår Fader och hans Son Jesus Kristus.

Och det finns ett sätt varpå alla kan veta om Jesu Kristi undervisning är sann eller inte. Som Jesus svarade skeptikerna under lövhyddohögtiden: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv."⁵

President David O McKay sade att detta "är det enklaste sättet att få kunskap som människan kan komma på. *Om ni prövar det, om ni låter det bli en del av er*, så kommer ni att veta om det är gott eller ont. Ni kanske inte kan övertyga *mig* om det som ni vet är sant, men *ni vet det*, eftersom *ni har upplevt det*".⁶

Vad är Faderns vilja? "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga vittnar för världen att Guds vilja har visat sig i denna tidsutdelning, att evangeliets principer, livets principer, har uppenbarats. [Att] de överensstämmer med de principer Kristus undervisade om i tidens mitt"⁷ och att "hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar".⁸

Vi lever i en tid av bortförklaringar, då människan nedvärderar andliga upplevelser och förnekar uppenbarelser. Vad hände med det sökande sinnet, det öppna sinnet, det forskande sinnet — det som sökte sanning och kunskap? Vi har en tendens att lita till vårt eget förstånd. Herren vill att vi ska vara lyhörda för Anden och han har gett oss ett mönster:

"Åter, jag skall giva eder ett mönster för allt, att I icke mån bli förledda, ty Satan är lös i landet och söker att bedraga folken.

Därför, den som beder med en förkrossad ande, antager jag, om han åtlyder mina förordningar.

Den som talar och vars ande är förkrossad, vars språk är ödmjukt och uppbyggande, är av Gud, om han åtlyder mina förordningar."⁹

Varför är det viktigt att vi söker kunskap om sanningen?

Jesus, vår Återlösare, uppsände sin stora förbön strax innan han gick över bäcken Kidron och förråddes av Judas. Han bad till Fadern för oss. Han sade: "Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus."¹⁰

Att känna Gud och hans Son är evigt liv. Hur kan vi lära känna Gud om vi inte är villiga att söka honom och göra hans vilja? Evigt liv är det vi bör längta efter mer än något annat i världen.

Man kan inte läsa om Jesus Kristus och hans lärdomar utan att påverkas och förändras till det bättre. När vi får ett vittnesbörd om Frälsaren vill vi vara lika honom och följa honom, och därför går vi ner i dopets vatten och sluter ett heligt förbund med honom.

Vår Frälsare bryr sig om var och en av oss:

"Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon,

Ty se, Herren, eder Återlösare, led döden i köttet, varför han led alla människors pina, på det alla människor måtte omvända sig och komma till honom.

Och han uppstod åter från de döda, på det att han måtte föra alla människor till sig, på det villkor att de omvände sig.

Och huru gläder han sig icke över den själ som omvänder sig!"¹¹

På grund av sin stora kärlek till oss, sin gudomliga kärlek, vill han att vi ska få uppleva det slags glädje som han själv känner. Han sade: "Detta har jag talat till er, för att min glädje skall vara i er och för att er glädje skall bli fullkomlig."¹² Han välsignar oss med en sann frid, en mental, känslomässig, fysisk, andlig och ekonomisk frid, "inte ... en sådan frid som världen ger"¹³ utan en "frid, som övergår allt förstånd".¹⁴

När man böjer sig för vår himmelske Faderns vilja kommer en

andlig, intellektuell och känslomässig tillväxt och en bekräftelse genom sanningens helige Ande. Denna bekräftelse och glädje kan växa till fullkomlig kunskap. Frälsaren sade: "Om du beder skall du få uppenbarelse på uppenbarelse, kunskap på kunskap, att du må lära känna hemligheterna och de fridgivande tingen — det som bringar glädje och evigt liv."¹⁵

Till de mindre aktiva, de med uppriktiga hjärtan, till min vän och jordens goda människor säger jag: Vakna upp ur er förnöjsamhet och dåraktiga belåtenhet och kom till Kristus och gör vad som krävs för att verkligen söka sanningen, lära känna Gud vår evige Fader och hans Son Jesus Kristus. För "detta är vägen, och det finnes ingen annan väg, ej heller något annat namn givet under himmelen, varigenom en människa kan bli frälst i Guds rike".¹⁶

Jag vittnar om att när ni gör hans vilja så känner ni er nära honom och börjar erfara vad evig glädje innebär och veta att evigt liv är möjligt. Då vet ni att han finns, att han är vår Fader som kärleksfullt uppenbarar för oss försoningens och uppståndelsens verklighet och gudomligheten i detta stora verk. Om detta bär jag ödmjukt vittne, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moroni 10:4–5.
2. 2 Nephi 28:21.
3. Upp 3:20.
4. "Sin egen vilja har var själ", *Sånger*, nr 61, vers 1–2.
5. Joh 7:17.
6. "What is Eternal Life", *Instructor*, mar 1968, s 97.
7. David O McKay, *Instructor*, mar 1968, s 98.
8. Trosartikel 3.
9. L&F 52:14–16.
10. Joh 17:3.
11. L&F 18:10–13.
12. Joh 15:11.
13. Joh 14:27.
14. Fil 4:7.
15. L&F 42:61.
16. 2 Nephi 31:21.

Hur har Hjälpföreningen välsignat ditt liv?

BONNIE D PARKIN

Hjälpföreningens generalpresident

Eftersom Hjälpföreningen är gudomligt utsedd välsignar den inte bara kvinnor, utan också familjen och kyrkan.

En man som tänkte tillbaka på sitt liv återgav nyligen följande fina berättelse för mig: "När jag växte upp var min far mindre aktiv i kyrkan. Han kämpade med spriten, och i sina mörkaste stunder kunde han vara hård och anklagande. Vanligtvis hade han inget emot att mamma verkade i församlingen. Hon var verksam i Primär i trettioåttå år och under en stor del av den tiden tjänade hon också i Unga kvinnor. Hennes börda var tung. Hennes äktenskap var svårt och jag vet nu att

hon ibland kände sig missmodig, men jag visste det inte då.

Jag insåg inte förrän senare att systrarna i församlingen var hennes styrka. Hon hade inget ämbete i Hjälpföreningens ledarskap, men hon gick alltid på Hjälpföreningens möten och hon älskade sina vänner där. Jag tänkte aldrig på dem som tanter i Hjälpföreningen, de var helt enkelt mammas systrar. De brydde sig om och älskade henne. Hennes syskon var alla bröder och hennes barn var alla söner. Hon hittade de systrar hon saknade och behövde i vår församling. Jag vet att hon berättade om sina känslor för dem — känslor hon inte annars kunde ge uttryck för. Inget av detta verkade vara 'Hjälpföreningen' då, men jag förstår nu att det var det."¹

Den här sonens minne av Hjälpföreningen rörde vid mitt hjärta. Ja, Hjälpföreningens medlemmar är kvinnor, men Hjälpföreningen välsignar inte bara kvinnor, den välsignar oss alla.

Hur har Hjälpföreningen välsignat ditt liv?

Jag ställde den frågan till president Hinckley. Han svarade:

"Hjälpföreningen har varit till välsignelse för min familj och min kära hustrus familj i sju generationer. Sedan kyrkans första dagar har våra mödrar och döttrar undervisats om sin förpliktelse att hjälpa de nödlidande. De har skolats i hemkunskapens ädla konst, uppmuntrats i sin andliga utveckling och väglett att utveckla sin fulla kapacitet som kvinnor. Mycket av detta skedde i Hjälpföreningen och som sedan togs hem för att bli till välsignelse för varje medlem i min familj."²

Jag har egna ljuva minnen av att jag lekte under lapptäckena min farmor och hennes hjälpföreningssysstrar satt och sydde på. Jag var liten, men jag visste att detta var en del av Hjälpföreningen — att välsigna andra. Jag vägledades med kärlek till Hjälpföreningen av min mor och min mormor. Jag älskar Hjälpföreningen — jag tror att jag alltid gjort det. Genom Hjälpföreningen har jag lärt känna Frälsaren och stärkt min kärlek till honom och till min himmelske Fader. Mitt medlemskap i Hjälpföreningen har gett mig så många möjligheter att undervisa,

älska, tjäna och fyllas med Herrens kärlek medan jag strävar efter att hålla mina förbund, visa kristuslik kärlek och stärka min familj.

Åter frågar jag: På hur många sätt har Hjälpföreningen välsignat ditt liv?

När jag besökte missionärsskolan i Brasilien sade jag till missionärerna: "Berätta vad ni vet om Hjälpföreningen." En äldste sade: "Kycklinggryta!" En annan sade: "Min mor och syster tillhör Hjälpföreningen." Till sist sade en av dem: "Det är Herrens organisation för kvinnor." Han hade rätt, men den betyder något mer. Hjälpföreningen "utgör en *grundläggande* del av evangeliet".³

1842 var ett mycket svårt år för profeten Joseph Smith. Före detta vänner hade vänt sig mot honom. Andra fiender ville få bort honom från Nauvoo för att hindra kyrkans tillväxt. Samma år organiserade han Hjälpföreningen, "till att ta hand om de fattiga och nödställda, och att frälsa själar".⁴ President J Reuben Clark Jr gjorde iakttagelsen att mitt under dessa provningar "vände sig [Joseph Smith] till systrarna för att få

vederkvickelse och uppmuntran som han verkligen behövde just då".⁵

Detta är en rörande och ödmjukande tanke: en Guds profet som söker vederkvickelse från sina systrar — kvinnor som han gett uppmuntringen "kärleken förgår aldrig".⁶ För mig påminner detta om kvinnorna som sörjde med Frälsaren på Golgata.

Hjälpföreningen har välsignat profeters liv. Hur har den välsignat ditt?

President Boyd K Packer har sagt: "Försvaret av hemmet och familjen stärks oerhört då hustrun, modern, och döttrarna tillhör Hjälpföreningen."⁷ Varför? Därför att kvinnorna är hemmets hjärta.

Mitt medlemskap i Hjälpföreningen har förnyat, stärkt och förpliktat mig att bli en bättre hustru, mor och Guds dotter. Mitt hjärta har utvidgats med kunskap om evangeliet, med kärlek till Frälsaren och allt det han har gjort för mig. Därför säger jag till er, kära sysstrar: Kom till Hjälpföreningen! Den kommer att fylla ert hem med kärlek, den kommer att nära och stärka er och er familj. Ert hem behöver ert rättfärdiga hjärta.

Under ett uppdrag i Peru nyligen besökte jag broder och syster Morales enkla hem. Det var fyllt av kärlek. De har tre barn och har varit medlemmar i kyrkan i fyra år. Syster Morales har lärt sig mycket i Hjälpföreningen. För att hjälpa till med försörjningen av familjen och en missionärsson tvättade och strök hon åt andra. Hon hjälpte till att ta hand om en grannes två barn när denne var tvungen att arbeta. Hon stödde sin man som kämpar med njursvikt och verkade i äldstekvorumet. De diskuterade lektionerna i Heber J Grant-boken när han förberedde sig för att hålla lektioner.

Jag frågade henne: "Är du besökslärare?" Med ett leende svarade hon: "Javisst, syster Parkin. Jag besöker fyra sysstrar. Två är mindre aktiva, men jag ska älska dem tillbaka."

När vi skulle ge oss iväg lade jag märke till en handskriven skylt ovanför dörren. På den stod det: "Har du läst i skrifterna idag?" Hjälpföreningen har välsignat detta hem, denna församling, detta grannskap. Hur har den välsignat dig?

Att tillhöra Hjälpföreningen är mycket viktigt för nydöpta systrar och även för deras familjer. När jag verkade tillsammans med min make när han presiderade över Södra Englandmissionen träffade jag många nyomvända, till exempel Gloria, en ensamstående mor. När hon blev medlem i kyrkan blev hon medlem i Hjälpföreningen. Det var en trygg plats där hon kunde ställa frågor om sin nyfunna tro. Hon hörde kvinnor öppett dela med sig av sina erfarenheter, vilket gjorde att hon ville undersöka Guds ord.⁸ Hon har fått sin patriarkaliska välsignelse, hon har varit i templet och hon tjänar i kyrkan. Jag tänker på president Hinckleys råd till mig: "[Kvinnor] behöver gemenskap

med varandra i en miljö som befrämjar deras tro."⁹ Hjälpföreningen erbjuder en sådan miljö.

Jag tänkte på Helamans unga krigare när jag hörde sonen till en hjälpföreningssyster säga: "Jag har välsignats av min mors tro och föredöme. När jag blev prästadömsbärare hade jag lärt mig lika mycket om hemundervisning från min mors besöksundervisning som från min fars hemundervisning ... Hennes tro på prästadömet påverkar min tro och stärker min önskan att vara [en] värdig ... äldste."¹⁰

Bröder och systrar, jag har förändrats och välsignats, jag är en bättre människa tack vare Hjälpföreningen. Och det tror jag att vi alla är.

Jag ber att mödrar och döttrar deltar i den med större iver, att männen stödjer sina hustrur och att både mödrarna och fäderna förbereder sina döttrar för Hjälpföreningen. Jag uppmanar prästadömsledarna att leda Guds döttrar, unga och gamla, in i

Hjälpföreningen, som är ett av återställelsen många underverk. Och när vi gör detta kommer vi att överväldigas av tacksamhet för denna heliga organisation.

Eftersom Hjälpföreningen är gudomligt utsedd välsignar den inte bara kvinnor, utan också familjen och kyrkan. Jag vittnar om att den är en grundläggande del av Herrens återupprättade evangelium tack vare att den är grundad på kärlek — Kristi rena kärlek. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Personlig korrespondens.
2. Personlig korrespondens.
3. Joseph Fielding Smith, "The Relief Society Organized by Revelation", *Relief Society Magazine*, jan 1965, s 4, kursivering tillagd.
4. Se *History of the Church*, 5:25.
5. "The Prophet's Sailing Orders to Relief Society", *Relief Society Magazine*, dec 1949, s 797.
6. Moroni 7:46.
7. *Nordstjärnan*, jul 1998, s 76.
8. Se Alma 32:27.
9. Personligt samtal.
10. Personlig korrespondens.

Befäst ditt vittnesbörd

ÄLDSTE DONALD L. STAHELI

i de sjuttios kvorum

Flitiga studier, begrundan och tillämpning av skrifterna samt bön är nödvändiga för att få och upprätthålla ett starkt och livfullt vittnesbörd.

Nyligen hade jag en fängslande diskussion med en ung man som funderade på att gå på mission. Medan vi talade visade det sig att han var tveksam inför sitt beslut därför att han ifrågasatte om hans vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium var tillräckligt starkt. Han ville veta varför han inte hade fått tydligare svar när han bett och studerat skrifterna.

Denne unge man, vi kan kalla honom Jim, växte upp på missionsfältet i ett hem med kärleksfulla föräldrar som gjorde sitt bästa för att undervisa sina barn om evangeliets principer.

Han är duktig i idrott och populär bland vännerna i skolan. Men det finns bara några få medlemmar av kyrkan i hans skola, och det är en stor skola.

Eftersom våra barn har vuxit upp på missionsfältet kunde jag snabbt relatera till Jims utmaning — att vilja hålla fast vid evangeliets principer och samtidigt bli accepterad av goda vänner, vänner med andra värderingar och annan tro.

Han sökte efter en större bekräftelse av sitt vittnesbörd om Jesus Kristus och evangeliets återställelse.

I dag talar jag till Jim och många andra som han, unga män och kvinnor över hela världen, som är osäkra på sitt vittnesbörd, men som mycket gärna vill utveckla ett starkt och levande vittnesbörd som ska leda dem förbi de fallgropar i livet som ligger framför dem.

Jag talar också till de vuxna som ännu inte har känt evangeliets anda inom sig. I brist på ett övertygande vittnesbörd har en del låtit sina dagliga tankar och gärningar bli så inriktade på världsliga ting att evangeliets ljus har minimal inverkan på deras vardagsliv.

Och hit hör också, som äldste Neal A Maxwell så elegant beskrivit,

de ”hederliga” medlemmar som skummar på ytan istället för att fördjupa sitt lärjungeskap och som engagerar sig flyktigt i stället för att ’verka med iver’. (1&F 76:75; 58:27) (*Nordstjärnan*, jan 1993, s 62)

När jag deltog i begravningsgudstjänsterna för äldste Neal A Maxwell och äldste David B Haight och lyssnade till de välförtjänta hyllningarna, förstod jag i ännu högre grad vilka utomordentliga exempel på vittnesbörd och lärjungeskap som dessa två underbara bröder var. Jag fortsatte fundera över hur deras exempel skulle kunna bidra till att stärka vårt vittnesbörd och fördjupa vårt beslut att komma närmare Kristus.

Dessa två stora Kristi lärjungar exemplifierar president Gordon B Hinckleys uppmaning till oss alla när han sade: ”Jag har citerats med orden: ’Gör ditt bästa.’ Men jag vill betona att jag menar det allra bästa. Vi är alltför benägna att nöja oss med medelmåttiga insatser. Vi har förmåga att göra så mycket bättre.” (*”Stå starka och orubbliga”*, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20)

Säkerligen kan president Hinckleys råd och uppmuntran tillämpas lika mycket på arbetet att utveckla och stärka vårt vittnesbörd om Jesus Kristus som på något annat.

Ett sant vittnesbörd för Jesu Kristi återställda evangeliums ljus in i vårt liv och samlar oss alla kring det gemensamma målet att återvända till vår Fader i himlen. Men vi får ändå vårt personliga vittnesbörd genom olika upplevelser och vid olika skeden i livet.

Liksom Jim hade jag som ung man förmånen att ha ”goda föräldrar”. (1 Nephi 1:1) De undervisade oss barn om evangeliets principer genom förmaningar och exempel. Som ung pojke trodde jag att jag hade ett vittnesbörd. Jag trodde! Sedan hade jag vissa personliga andliga upplevelser genom tro, bön,

skriftstudier och särskilt välsignelser av min far i vårt hem, som fick mig att tänka mer allvarligt på de principer som jag blivit undervisad om och trott på. Men jag tänkte ännu djupare på vad jag började känna. Jag är evigt tacksam för föräldrar som vägledde mig genom dessa värdefulla andliga upplevelser. De har haft ett varaktigt inflytande på mig och på styrkan i mitt vittnesbörd.

Jag tror att Alma måste ha tänkt på oss när han undervisade zoramiterna om hur de skulle få ett vittnesbörd om sanningen:

”Men se, om I viljen vakna upp och väcka eder själsförmåga, så att I kunnen undersöka mina ord och utöva en smula tro, ja, även om I icke kunnen göra mera än önska att tro, så låten denna önskan verka i

eder till dess I tron så mycket, att I kunnen giva en del av mina ord rum i edra hjärtan.” (Alma 32:27)

Alma fortsätter sedan med att ”jämföra ordet med ett frö”. Han förklarade att när hjärtat öppnas ”skall det börja svälla i edra bröst”. (Alma 32:28) Alma gav oss sedan nyckeln till att utveckla ett starkt vittnesbörd

”Men om I viljen vårda ordet, ja, genom eder tro vårda trädet med stor flit och med tålmod, när det börjar växa, samt skåda framåt till frukten därav, skall det slå rot, och se, det skall bliva ett träd, som uppväxer till evigt liv.” (Alma 32:41)

Och sedan kommer löftet!

”Då skolen I, mina bröder, skörda lönen för eder tro, flit, edert tålmod och eder långmodighet i att vänta på

att trädet skall bära frukt åt eder.” (Alma 32:43)

Tänk tillsammans med mig ett ögonblick, bröder och systrar, på vad Alma lär oss.

För det första måste vi ha en uppriktig *önskan* att tro. Ord som *”vakna upp”*, *”väcka eder själsförmåga”*, *”undersöka”*, *”utöva en smula tro”* är ord som ger uttryck för handling och som innebär ihärdig ansträngning från vår sida.

Hans beskrivning av svällningsrörelserna i vårt bröst beskriver hur man känner den Helige Anden. Och som Moroni lovar: ”Genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning.” (Moroni 10:5)

För att denne ande ska växa inom oss, säger Alma, måste vi genom tro vårda den ”med stor flit och med

tålamod". Han lovar sedan att tro, flit, tålamod och långmodighet ska ge evigt liv som lön. (Alma 32:41; se också vers 43.)

I likhet med Alma har nutida profeter varit tydliga i sin undervisning om vad vi behöver göra för att utveckla och stärka vårt vittnesbörd.

Vi har kommit hit för att arbeta på vår egen frälsning genom vardagslivets prövningar och svårigheter. Vi kan inte göra det genom att förlita oss på lånat ljus från någon annans vittnesbörd. När vi tar emot inspiration, när vi hör profeter, ledare och vänner bära sitt vittnesbörd, bör dessa andliga känslor ytterligare öka vår egen önskan att stärka vår egen övertygelse.

Till mina unga vänner, och till er alla, var ni än må vara: sluta aldrig tro på Herren. Svaret på era böner är kanske inte lika tydligt eller snabbt som ni skulle vilja, men fortsatt be. Herren lyssnar! Be i era böner om hjälp att lära er att bättre förstå den Helige Andens maningar. Och gör sedan allt ni kan för att vara värdiga att ta emot dessa maningar. När ni känner igen eller känner Andens maningar och viskningar, handla då därefter.

Dagliga, innerliga böner om förlåtelse och särskild hjälp och vägledning är oundgängliga i vårt liv och för att vårt vittnesbörd ska få näring. När vi får bråttom och upprepar ord och blir nonchalanta eller glömska i våra böner, har vi en tendens att förlora Andens närhet, som är så oundgänglig i den fortsatta vägledning vi behöver för att klara av livets svårigheter. Familjebön varje morgon och kväll ger ytterligare välsignelser och kraft till våra egna böner och till vårt vittnesbörd.

Uppriktiga studier i skrifterna ger tro, hopp och lösningar på våra dagliga problem. Flitiga studier, begrundan och tillämpning av skrifterna samt bön, är nödvändiga för att få

och upprätthålla ett starkt och livfullt vittnesbörd.

President Spencer W Kimball påminde oss om betydelsen av att regelbundet läsa skrifterna, när han sade: "Jag märker att när jag blir nonchalant i mitt förhållande till gudomen, och när det verkar som om ... ingen gudomlig röst talar ... om jag då fördjupar mig i skrifterna krymper avståndet och andligheten kommer tillbaka." (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red Edward L Kimball [1982], s 135)

Frälsaren sade: "Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig." (Joh 5:39)

De starka, orubbliga vittnesbörd som så många av er underbara trofasta medlemmar i kyrkan har, har kommit av att följa råden från våra profeter och från skrifterna. Samma oskattbara välsignelse finns tillgänglig för var alla som uppriktigt söker den.

Till min unge vän Jim och alla andra som ibland oroar sig för hur starkt deras vittnesbörd är: ni ska veta att er Fader i himlen älskar er och vakar över er dagligen. Han besvarar era böner när ni strävar efter att hålla hans bud och sträcker er mot hans kärleksfulla hand.

Vi har alla fått samma löfte som Herren gav till profeten Joseph Smith: "Hållen eder till mig, så skall jag hålla mig till eder. Söken mig med all iver, så skolen I finna mig. Bedjen så skolen I få, klappen så skall det öppnas för eder." (L&F 88:63)

Vår profets uppmaning till oss att göra vårt "allra bästa" kräver att vi, som enskilda och som familjer, noga rannsakar vårt eget liv och sedan beslutar oss för att göra förändringar som leder till att vårt vittnesbörd blir starkt och fast.

Ett starkt vittnesbörd blir en drivkraft för oss alla att göra "så mycket bättre". Det blir den ogenomträngliga mur som skyddar oss från världens ihållande påverkan.

Jag vittnar om att vi har en kärleksfull och god Fader i himlen och att han och hans älskade Son Jesus Kristus visade sig för den unge Joseph för att inleda evangeliets återställelse i denna sista tidsutdelning.

Jesus Kristus leder denna kyrka. President Gordon B Hinckley är hans utvalde profet.

Må vi ha modet och övertygelsen att följa profetens råd. När vi gör detta befäster vi vårt personliga vittnesbörd. Att detta må ske är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Ett äkta vittnesbörd

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Ett vittnesbörd — ett äkta vittnesbörd, fött av Anden och bekräftat av den Helige Anden — förändrar vårt liv.

Jag kom nyligen hem från ett uppdrag i Asien där vi träffade trofasta medlemmar och missionärer. Ett möte hölls i ett storstadsområde där det finns omkring 14 000 medlemmar bland en befolkning på nästan 21 miljoner människor. Med samma fördelning här i konferenscentret idag, skulle det bara finnas 13 medlemmar utspridda i denna församling av över tjugo tusen människor.

Denna upplevelse påminde mig om hur djupt tacksamma vi alla måste vara över att veta att Joseph Smith, efter århundraden av mörker och avfall, såg Fadern och Sonen i den heliga lunden i en enastående syn.

Det är uppenbart att det i världen idag är en sällsynt och dyrbar gåva att ha ett vittnesbörd om att Gud vår himmelske Fader lever, att hans Son Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare och att prästadömet auktoritet att förvalta Jesu Kristi evangelium än en gång återställts till jorden. Den stora välsignelsen att ha ett vittnesbörd om dessa sanningar kan inte mätas och får aldrig tas för given.

Vårt personliga vittnesbörd är grunden för vår tro. Det är den bindande kraften som gör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga unik i sina medlemmars liv jämfört med alla andra religiösa samfund i världen. Läran om återställelsen är underbar i sig, men det som gör den mäktig och skänker den djup mening är det personliga vittnesbördet hos kyrkans medlemmar världen över, medlemmar som tror på evangeliets återställelse och strävar efter att leva efter dess lärdomar varje dag.

Ett vittnesbörd är en bekräftelse på evig sanning som fyllt enskilda hjärtan och själar genom den Helige Anden, vars främsta uppgift är att vittna om sanningen, särskilt i fråga om Fadern och Sonen. När en person får ett vittnesbörd om sanningen genom denna gudomligt stadfästa metod, börjar det genast påverka hennes liv. Enligt Alma

den yngre börjar det "svälla i edra bröst, och när I känner dessa svällningsrörelser, då skolen I strax säga inom eder själva: '... ordet är gott, ty det har börjat utvidga min själ, ja, det har börjat upplysa mitt förstånd. Det har börjat att bli mig välbehagligt.'" (Alma 32:28)

Enkelt uttryckt förändrar ett vittnesbörd — ett äkta vittnesbörd, fött av Anden och bekräftat av den Helige Anden — vårt liv. Det förändrar hur vi tänker och vad vi gör. Det förändrar vad vi säger. Det påverkar varje prioritering vi har och varje val vi gör. Att ha ett äkta och varaktigt vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium är att vara "andligen födda av Gud", att ha "hans bild präntad i edert medvetande" och uppleva "denna mäktiga förvandling i edra hjärtan". (Alma 5:14)

Som nästan allt annat i livet växer och utvecklas ett vittnesbörd genom erfarenheter och tjänande. Vi hör ofta medlemmar, särskilt barn, bära sitt vittnesbörd och räkna upp det de är tacksamma för: sin kärlek till familjen, kyrkan, profeten, sina lärare, sina vänner. För dem är evangeliet någonting de är tacksamma för, eftersom det gör att de känner sig glada och trygga. Det är en bra början, men ett vittnesbörd måste bestå av så mycket mer. Det måste tidigt förankras i evangeliets första principer.

Ett vittnesbörd om att vår himmelske Fader verkligen älskar oss, om Jesu Kristi liv och verksamhet och om hur hans försoning påverkar varje Guds son och dotter, gör att vi vill omvända oss och leva värdiga den Helige Andens sällskap. Det bekräftar också för vår själ att evangeliets återställelse i dessa sista dagar verkligen ägde rum. Äkta vittnesbörd om dessa dyrbara sanningar kommer som ett vittnesmål av den Helige Anden efter uppriktig och hängiven strävan, genom undervisning i hemmet, bön, skriftstudier, tjänande och hängiven

lydnad mot vår himmelske Faders bud. Att få och för alltid behålla ett vittnesbörd om evangeliets sanningar är värt vilket pris som än krävs av oss i andlig förberedelse.

Det jag upplevt överallt i kyrkan gör att jag oroar mig över att alltför många medlemmars vittnesbörd handlar om "jag är tacksam" och "jag älskar", och att alltför få kan säga med ödmjuk men uppriktig tydlighet: "Jag vet". På grund av detta saknar våra möten ibland den vittnesbördsrika, andliga grund som rör vid själen och som på ett meningsfullt och positivt sätt påverkar alla dem som känner den.

Våra vittnesbördsmöten måste centreras mer på Frälsaren, evangeliets lärosatser, återställelsens välsignelser och skrifternas lärdomar. Vi behöver ersätta berättelser, reseskildringar och föreläsningar med äkta vittnesbörd. De som ombetts tala och undervisa under våra möten behöver göra detta med lärans kraft, som både hörs och känns och som lyfter vårt folk och uppbygger dem andligen. Kom ihåg att kung Benjamin mitt i sin mäktiga predikan till sitt folk bar sitt personliga vittnesbörd om Frälsaren, som då ännu inte hade fötts till jorden.

Vid ett tillfälle under kungens predikan, precis efter det att han burit vittnesbörd för folket, "kom Herrens Ande över dem, och de blevo fyllda med glädje ... förmedelst sin stora tro på Jesus Kristus, vilken ... skulle komma". (Mosiah 4:3)

Och detta skedde eftersom Anden inte kan hållas tillbaka när någon bär ett äkta vittnesbörd om Kristus. Därför inspirerades kung Benjamins folk så mycket av hans vittnesbörd att deras liv omedelbart, på stående fot, förändrades och de blev som ett nytt folk.

Kom också ihåg Abinadi och Alma. Abinadi gjorde den onde kung Noah rasande när han modigt bar

President Gordon B Hinckley och president Thomas S Monson hälsar på medlemmar i de tolv apostlarnas kворum.

sitt vittnesbörd om Herren Jesus Kristus. Denne store missionär fick ge det yttersta offret för sitt vittnesbörd och sin tro, men inte förrän hans äkta vittnesbörd hade påverkat ett troende hjärta. Alma, en av kung Noahs präster, "omvände sig från sina synder och missgärningar, [erkände Jesus som Kristus] och gick omkring i hemlighet ibland människorna och förkunnade Abinadis ord". (Mosiah 18:1) Många omvändes till Jesu Kristi evangelium som ett direkt resultat av Abinadis mäktiga vittnesbörd om Frälsaren, som bara en själ, Alma, trodde på.

Aposteln Paulus bar också ett glödande vittnesbörd om Kristus och gjorde genom sitt missionsarbete att många omvände sig. Han tvekade inte att bära vittne inför konung Agrippa. Han ord var så mäktiga att till och med denna inflytelserika representant för det romerska riket utropade: "Föga fattas, att du övertalar mig och gör mig till kristen." (Apg 26:28, 1917 års översättning.)

Jag finner budskapet tydligt: Att bara ha ett vittnesbörd är inte tillräckligt. Faktum är att när vi har uppnått

sann omvändelse kan vi inte hindras från att vittna. Och liksom för apostlarna och trofasta medlemmar fordom så är det vårt privilegium, vårt ansvar och vår högtidliga plikt att förkunna "det som [vi] ... förvisso tron och veten vara sant". (L&F 80:4)

Återigen, håll i minnet att vi talar om att dela med oss av ett äkta vittnesbörd, inte bara att generellt tala om vad vi är tacksamma för. Även om det alltid är bra att uttrycka kärlek och tacksamhet, så är det inte detta som utgör ett vittnesbörd som kan tända trons eld hos andra. Att bära vittnesbörd är att "vittna genom den Helige Andens kraft, att allvarligt förkunna sanningen baserad på personlig kunskap eller tro". (Guide to the Scriptures, "Testify", s 241.) Tydlig förkunnelse av sanningen förändrar människors liv. Det är det som förändrar hjärtan. Det är det som den Helige Anden kan bekräfta i Guds barns hjärta.

Även om vi kan ha vittnesbörd om många ting, finns det några grundläggande sanningar som vi som medlemmar i kyrkan hela tiden behöver

undervisa varandra om och berätta för andra om. Vittna om att Gud är vår Fader och att Jesus är Kristus. Det centrala i frälsningsplanen är Frälsarens försoning. Joseph Smith återställde fullheten av Jesu Kristi eviga evangelium, och Mormons bok är ett bevis på att vårt vittnesbörd är sant.

Under sker när medlemmar och missionärer tillsammans bär äkta vittnesbörd för dem som inte är medlemmar i kyrkan. Till exempel: Även om många i landet Ammonihah rördes av Almas vittnesbörd, så "förundrade folket sig" när Amulek steg fram och vittnade om samma sak som Alma, "enär det fanns fler än ett vittne". (Alma 10:12) Samma sak kan hända oss idag. När vi är enade så hjälper Herren oss att finna många av hans får som lyssnar till hans röst när vi tillsammans bär vårt vittnesbörd för dem.

För många år sedan berättade Brigham Young om en av kyrkans tidiga missionärer som ombads bära sitt vittnesbörd för en stor grupp

människor. Enligt Brigham Young hade denne äldste "aldrig kunnat uttrycka att han visste att Joseph [Smith] var en profet". Han skulle ha föredragit att bara hålla en bön och sedan gå därifrån, men det var omöjligt under de omständigheter som rådde. Så han började tala, och "så snart han sagt 'Joseph är en profet' ... lossades hans tunga och han fortsatte tala tills solen gick ner".

President Young använde sig av denna upplevelse för att undervisa om att "Herren utgjuter sin ande över den som vittnar om det som Herren givit honom i uppdrag att vittna om". (*Millennial Star*, supplement, 1853, s 30)

Profetens bror Hyrum förstod detta och vittnade oförskräckt om de gudomliga sanningar som uppenbarats för hans bror Joseph och som bekräftats i hans eget hjärta. Hans vittnesbörd välsignade många, bland annat Parley P Pratt. När Parley för första gången fick en Mormons bok i sin hand bjöd Hyrum in honom till

sitt hem och satt uppe hela natten för att undervisa och vittna för honom. Han vittnade om den profetiska mantel som vilade på Joseph och om Mormons boks äkthet. Inte långt därefter satte Hyrum sina egna behov åt sidan och reste tillsammans med Parley för att bevilja hans önskan att bli döpt. (Se *Autobiography of Parley Parker Pratt*, sammanst av Parley P Pratt Jr, [1938], s 35–42.)

Vi kanske aldrig helt kan förstå eller mäta den långtgående verkan som Hyrums personliga vittnesbörd för Parley P Pratt har haft. Förutom Parleys trofasta efterkommande förde hans apostoliska vittnesbörd och missionsarbete oräkneliga själar till Guds rike. Det är intressant att notera att bland dem som blev medlemmar som ett direkt resultat av hans verksamhet i Canada fanns Joseph Fielding och hans systrar Mary och Mercy. När Hyrums första fru Jerusha gick bort träffade och gifte han sig med Mary Fielding, och från dem härstammar president Joseph F Smith och många andra medlemmar och ledare i kyrkan. Men jag inser att inte alla vittnesbörd resulterar i samma välsignelser som Hyrums.

Joseph Kimber, en enkel nyomvänd i Thatcham, England, bar sitt enkla vittnesbörd för en annan bonddräng. Jag tror att broder Kimbers vittnesbörd om Joseph Smith och återställelsen tände trons eld i Henry Ballards hjärta och gjorde att han bad att få bli döpt. Flera generationer i familjen Ballard har välsignats av detta ödmjuka vittnesbörd.

Medlemmar och missionärer i vår tid kan omvända andra genom att leva så bra vi kan och vara beredda att "stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt". (Mosiah 18:9) En vän berättade nyligen för mig om en 90 minuters busstur i Brasilien. Han kände sig manad att gå till bakre delen av bussen för att tala med de

ungdomar som hade arbetat som guider för gruppen med affärsmän. En arbetskamrat till hans far följde med honom bak i bussen och hörde hur han vittnade om att det återställda evangeliet var sant. Den här mannen sade senare: "När jag hörde ditt vittnesbörd fick jag en bestämd känsla som gick igenom hela min kropp om att det du sade var sant." Han och hans fru ska snart döpas.

Missionärerna förbereder sig idag för att undervisa lektionerna, inte som en dialog de lärt sig utantill eller en mekanisk presentation, utan de berättar om evangeliets principer på ett strukturerat sätt medan de ber om Andens vägledning i hur de på bästa sätt kan undervisa sina undersökare om evangeliets sanningar, ande till ande och hjärta till hjärta. Bröder och systrar, förena er med missionärerna och dela med er av ert dyrbara vittnesbörd varje dag, ta varje tillfälle i akt att vittna om återställelsens underbara budskap. Ert brinnande vittnesbörd är allt ni behöver för att berätta om evangeliet för många fler av vår Faders barn. Lita på Herren och undervärdera aldrig det inflytande som ert vittnesbörd kan ha på andra när ni vittnar med Andens kraft. Tvivel och rädsla är Satans verktyg. Dagen har kommit när vi alla måste bemästra vår rädsla och modigt ta varje tillfälle i akt att vittna om evangeliet.

Må Herren välsigna er när ni fortsätter att ge näring åt ert vittnesbörd genom bön, personliga studier av evangeliet och ert tjänande. Med stor glädje vittnar jag ödmjukt för er att jag vet att Gud vår himmelske Fader älskar oss, Jesus är Kristus, Joseph Smith återställde fullheten av det eviga evangeliet, och Mormons bok vittnar om dessa sanningar. Vi leds av en levande profet idag. Och jag ber att Herren må välsigna er, mina kära bröder och systrar, när ni undervisar och vittnar, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Låt ingen bedra er

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kворum

Den Helige Anden skyddar er från att bli bedragna, men för att den underbara välsignelsen ska bli verklighet, måste vi alltid göra det som behövs för att behålla den Anden.

Jag är tacksam att få tala till denna världsomspännande skara prästdömsbärare. Klockan är just nu 8, söndag morgon i Filippinerna, som har varit mitt hem de senaste två åren. Jag vill hälsa till mina kära medarbetare i det landet och till er alla.

Jag antar att det inte finns några pojkar i församlingen, utan bara unga män som bär prästadömet. Aposteln Paulus skrev att när han var barn förstod han som ett barn, men att han lagt bort det som var barnsligt när han blev man. (Se 1 Kor 13:11.) Ni unga män gör detsamma, så jag ska tala till er som man till man.

I.

Från den plats där ni är i livet har ni unga män många mil att gå och

många beslut att fatta medan ni söker vägen tillbaka till vår himmelske Fader. Längs vägen finns många inbjudande vägskyltar. En del av de här inbjudningarna kommer från Satan. Han försöker förvill och bedra oss för att få in oss på vägar som leder bort från vårt eviga mål.

I begynnelsen, när en viss mäktig ande kastades ner för sin upproriskhet, "blev han Satan, ja, djävulen, alla lögners fader, för att bedraga och förblinda människorna och hålla dem fångna enligt sin vilja". (Moses 4:4) Han och de andar som följer honom bedrar fortfarande världen. Nutida uppenbarelse förkunnar att "Satan har ... försökt att bedraga eder för att nedslå eder". (L&F 50:2-3) Satans sätt att bedra är lockande: musik, film och andra media och glittret av nöjen. När Satans lögn lyckas bedra oss, blir vi sårbara för hans makt.

Här följer några sätt på vilka djävulen försöker bedra oss. Guds bud och hans profeters lärdomar varnar oss för dem.

1. Ett slags bedrägeri söker få oss att följa fel ledare. Frälsaren sade om de sista dagarna: "Se till att ingen bedrar er. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är Messias, och de skall leda många vilse." (Matt 24:4-5) Med andra ord kommer många att försöka bedra oss genom att säga att de eller deras lärar kan

frälsa oss, så att vi inte behöver vare sig Frälsaren eller hans evangelium. I Mormons bok står det att detta är "djävulens makt för att vilseleda och bedraga ... människornas hjärtan" till att tro att "läran om Kristus var något dåraktigt och fåfångt". (3 Nephi 2:2)

2. Satan försöker också bedra oss i fråga om rätt och fel och övertyga oss om att det inte finns någon synd. Den här omvägen börjar ofta med vad som verkar vara en mindre avvikelse. "Bara pröva en gång. En öl eller en cigarett eller en porrfilm kan inte skada." Vad dessa avvägar har gemensamt är att de alla är vanebildande. Ett beroende är ett tillstånd där vi ger upp en del av

vår förmåga att välja. När vi gör det ger vi djävulen makt över oss. Profeten Nephi beskrev vart detta leder: Djävulen säger att "det icke finnes något helvete" och "jag är icke någon djävul, ty det finnes ingen, och så viskar han i deras öron, till dess han kan fånga dem i sina hemska länkar, från vilka ingen befrielse finnes". (2 Nephi 28:22)

Om vi väljer fel väg, väljer vi fel mål. Till exempel: En mångårig vän berättade för mig att hennes man, som alltid hade skött sig i skolan, tagit några drinkar som han trodde skulle hjälpa honom glömma en del problem. Innan han visste vad som höll

på att hända var han beroende. Nu kan han inte försörja sin familj, och han klarar nästan inte av att göra någonting. Alkoholen styr hans liv, och han tycks inte kunna bryta sig ur dess grepp.

3. Profeten Nephi varnar oss för ett annat slags bedrägeri: "Och andra lugnar han och invaggar i köttslig ro, så att de säga: Allt är väl i Sion, ja, Sion trives, allt är väl. På så sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet." (2 Nephi 28:21)

De som faller för detta bedrägeri kanske säger sig tro på Gud, men de tar varken hans bud eller hans domar på allvar. De är trygga i sitt välstånd och drar slutsatsen att Gud accepterat den väg de tagit.

"Ja, många skola säga: 'Låtom oss äta, dricka och vara glada, ty i morgon skola vi dö, och det skall gå oss väl.'

Och många andra skola säga: 'Låtom oss äta, dricka och vara glada men låtom oss dock frukta Gud — han urskuldar den som gör en liten synd ... det gör intet till saken. Gören allt detta, ty i morgon skola vi dö och om så är, att vi befinnas skyldiga, skall Gud tilldela oss några få rapp och till sist skola vi bli frälsta i Guds rike.'" (2 Nephi 28:7-8)

Visst har ni sett och hört dessa argument, bröder. De kommer till er i klassrum och korridorer, i det ni läser och i det ni ser i populärunderhållningen. Många i världen förnekar behovet av en Frälsare. Andra förnekar att det finns rätt eller fel och hånar tanken på synd eller en djävul. Ytterligare andra förlitar sig på Guds barmhärtighet och bortser från hans rättvisa. Profeten sade: "Många skola på detta sätt framställa falska, tomma och dåraktiga läror." (2 Nephi 28:9)

Aposteln Paulus varnade oss allvarligt för de "svåra tider" som skulle komma i de sista dagarna. "Människorna kommer att älska sig själva ... [vara] olydiga mot sina

föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa ... fientliga mot det goda, falska, egensinniga och högmodiga. De skall älska njutning i stället för Gud.” (2 Tim 3:1–4) Han sade också att ”onda människor och bedragare skall göra framsteg — till det sämre. De bedrar och blir själva bedragna” (v 13). Jag ska strax berätta vad Paulus sade till den unge Timoteus om hur han skulle undvika detta onda.

Aposteln gav ytterligare en varning om att bli bedragen av djävulen och hans anhang:

”Vet ni inte att inga orättfärdiga skall få ärva Guds rike? Bedra inte er själva! Varken otuktiga eller avgudadyrkare, varken äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller de som låter sig utnyttjas för sådant,

varken tjuvar eller giriga, varken drinkare, förtalare eller utsugare skall ärva Guds rike.” (1 Kor 6:9–10)

Låt ingen bedra er, bröder. Beakta forna och nutida profetiska varningar mot stöld, dryckenskap och alla former av sexuell synd. Bedragaren försöker förgöra er andlighet på alla de här sätten. Paulus varnar för dem som ligger i försåt för att bedra med ”sitt falska spel och sin list”. (Ef 4:14) Akta er för den tjusiga förpackningen och nöjets glitter. Det som djävulen kallar nöjen kan vara andligt livsfarligt.

II.

När vi ser oss om, ser vi många som bedrar. Vi ser framstående regerings-tjänstemän som ljugit om hemliga handlingar. Vi ser hedrade idrottshjältar som ljugit om hur de spelat hasard om utfallet av en match eller använt droger för att förbättra sina prestationer. Vi ser mindre kända personer göra saker i hemlighet som de aldrig skulle gjort offentligt. Kanske tror de att ingen ska få veta. Men Gud vet alltid. Och han har gång på gång varnat

för att tiden kommer när ”[vår] ogudaktighet skall kungöras från hustaken, och [våra] hemliga gärningar skola uppenbaras”. (L&F 1:3; se även Mormon 5:8, L&F 38:7.)

”Bedra inte er själva”, sade aposteln Paulus. ”Gud bedrar man inte: det människan sår skall hon också skörda. Den som sår i sitt köttets åker skall av köttet skörda undergång, men den som sår i Andens åker skall av Anden skörda evigt liv.” (Gal 6:7–8)

Med andra ord: Om vi ägnar oss åt droger eller pornografi eller annat ont som aposteln kallar ”så i sitt köttets åker”, kräver eviga lagar att vi skördar förgängelse i stället för evigt liv. Detta är Guds rättvisa, och barmhärtigheten kan inte beröva rättvisan någonting. Om en evig lag bryts, måste det straff som hör till den lagen lidas. En del av detta kan tillfredsställas av Frälsarens försoning, men den barmhärtiga reningen av en oren syndare kommer endast efter omvändelse (se Alma 42:22–25), vilken för vissa syndare är en utdragen och smärtsam process. Annars är ”den som icke utövar tro till omvändelse utsatt för de krav, som rättvisan enligt hela lagen ställer. Sålunda kommer den stora och eviga återlösningsplanen endast den till godo, som har tro till att omvända sig”. (Alma 34:16)

Lyckligtvis är omvändelse möjlig. De allvarligaste synderna behöver vi bekänna för biskopen och söka hans kärleksfulla hjälp. För andra syndare kan det räcka att vi bekänner dem för Herren och för den som vi felat mot. De flesta lögnare är av den sorten. Om du har bedragit någon, så bestäm dig nu för att sluta bära den bördan. Rätta till det hela och gå vidare.

III.

Nu vill jag tala om hur var och en av oss kan undvika att bli bedragen i fråga om det som har evig betydelse.

Jag har två texter. Den första är det Paulus lärde Timoteus efter att ha gett honom den varning jag nyss citerade. Håll fast vid det som du har lärt dig och blivit överbevisad om, skrev han. ”Du vet av vilka du har lärt det.” (2 Tim 3:14) Med andra ord: Du har undervisats om rättfärdighet och fått veta att detta är sant, så håll dig till det. Paulus fortsatte och påminde sin unge vän: ”Du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis, så att du blir frälst” genom tro på vår Frälsare (v 15). Håll fast vid skrifterna vilkas lära skyddar oss från det onda.

Liknelsen om de tio jungfrurna lär att när Herren kommer i sin härlighet, så kommer bara hälften av de inbjudna till bröllopet — av alla Kristi efterföljare — att släppas in. Följande inspirerade förklaring uppenbarar vår andra källa till beskydd:

”De som äro visa och hava mottagit sanningen samt tagit den helige Ande till sin vägledare och icke hava låtit sig bedragas — sannerligen säger jag eder: De skola icke nedhuggas och kastas i elden, utan de skola bestå på den dagen.” (L&F 45:57)

Den andra hälften nekas inträde därför att de inte är beredda. Det räcker inte att ha tagit emot sanningen. Vi måste också ha ”tagit den

Helige Ande till vägvisare” och ”icke låta [oss] bedragas”.

Hur tar vi den Helige Anden till vägvisare? Vi måste omvända oss från våra synder varje vecka och förnya våra förbund genom att ta del av sakramentet med rena händer och oskyldigt hjärta som vi befalls att göra. (Se L&F 59:8–9, 12.) Endast på så sätt har vi del i det gudomliga löftet att ”alltid hava hans ande hos [oss]”. (L&F 20:77) Den anden är den Helige Anden, vars uppgift det är att undervisa oss, leda oss till sanningen och vittna om Fadern och Sonen. (Se Joh 14:26, 15:26, 16:13; 3 Nephi 11:32, 36.)

För att undvika att bli bedragna måste vi också följa Andens maningar. Herren undervisade om denna princip i det 46:e kapitlet av Läran och förbunden:

”Jag vill, att I skolen göra så som Anden vittnar för eder, och det i all hjärtats helighet, så att I vandren i uppriktighet för mig och övervägen ändamålet med eder frälsning, görande allt med bön och tacksägelse, så att I icke bliven vilseledda av onda andar eller onda andars läror eller människobud ...

Därför, tagen eder tillvara, så att I icke bliven vilseledda. Söken efter de bästa gåvorna och kommen ihåg

varför de givits.” (L&F 46:7–8)

Den Helige Anden skyddar er från att bli bedragna, men för att den underbara välsignelsen ska bli verklighet, måste vi alltid göra det som behövs för att behålla den Anden. Vi måste hålla buden, be om ledning och gå i kyrkan och ta del av sakramentet varje söndag. Och vi får aldrig göra någonting som kan driva bort den Anden. Vi måste således undvika pornografi, alkohol, tobak och droger och alltid, alltid undvika att bryta kyskhetens lagen. Vi får aldrig inta sådant eller göra sådant med våra kroppar som driver bort Herrens ande och lämnar oss utan andligt beskydd mot bedrägeri.

Jag ska avsluta med att beskriva en annan försåtlig form av bedrägeri — tanken att det räcker att höra och tro, utan att handla efter sin tro. Många profeter har tillbakavisat detta bedrägeri. Aposteln Jakob skrev: ”Var ordets görare, inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva.” (Jak 1:22) Kung Benjamin lärde: ”Om I nu tron allt detta, sen till att I gören det!” (Mosiah 4:10) Och i en nutida uppenbarelse förkunnar Herren: ”Ty om I viljen, att jag skall giva eder en plats i den celestiala världen, måsten I bereda eder att göra det som jag befallt eder och ford-
rat av eder.” (L&F 78:7)

Det räcker inte att veta att Gud lever, att Jesus Kristus är vår Frälsare och att evangeliet är sant. Vi måste välja en högre väg genom att handla efter den vetskapen. Det räcker inte att veta att president Gordon B Hinckley är Guds profet. Vi måste låta hans lärdomar verka i våra liv. Det räcker inte att ha en kallelse. Vi måste uppfylla våra plikter. Det vi lär under den här konferensen är inte bara till för att fylla vårt sinne. Det ska motivera och leda våra handlingar.

Jag vittnar om att detta är sant, och jag ber att vi ska göra allt som behövs för att undkomma djävulens bedrägerier, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Välsignelserna av att fasta på rätt sätt

ÄLDSTE CARL B PRATT

i de sjuttios kvorum

Jag är rädd för att alltför många av oss antingen inte fastar på fastedagen, eller gör det på ett nonchalant sätt.

Bröder, när president Hinckley skulle presentera namnen på två nya apostlar i morse, hoppas jag att ni lade märke till att han talade om att fasta och be för att få veta Herrens vilja.

Att fasta har alltid varit i bruk bland Guds folk. I våra dagar är det en befallning som Herren ger till alla medlemmar i kyrkan. Förutom en speciell fasta som vi kanske då och då håller för egen eller familjens skull, förväntas vi fasta en gång i månaden på fastesöndagen. Vi har

fått lära att det finns tre aspekter på att iaktta fastedagen på rätt sätt: För det första att avstå från mat och dryck under två på varandra följande måltider, eller med andra ord 24 timmar. För det andra att närvara vid faste- och vittnesbördsområdet, och för det tredje att skänka ett generöst fasteoffer.

I familjen Pratt har alltid vår regelbundna fasta pågått från lördag vid lunch till söndag vid lunch. På så sätt fastar vi under två måltider, lördagens kvällsmål och söndagens frukost. Det finns ingen fastställd norm i kyrkan för fasta, förutom att den bör vara under 24 timmar och två måltider, men vi har funnit en andlig fördel med att närvara vid faste- och vittnesbördsområdet i slutet av fastan.

För dem som fysiskt har förmågan att fasta är fastan en befallning. President Joseph F Smith sade följande om den månatliga fastedagen: "Herren har instiftat fastan på en förnuftig och intelligent grund ... Sålunda krävs det att de som kan skall efterfölja den ... Den är en plikt som de inte kan undfly ... Den överlämnas åt folket som en samvetssak,

för att de skall utöva visdom och urskillning ...

Men de som kan fasta bör göra det ... Ingen är undantagen härifrån. Detta krävs av de heliga, gamla och unga, i alla delar av kyrkan." (*Evangeliets lära*, s 203)

Bröder, jag är rädd för att alltför många av oss antingen inte fastar på fastedagen, eller gör det på ett nonchalant sätt. Om det är så att vi tar vår fastedag för given eller bara fastar på söndagsmorgonen i stället för att göra det under två hela måltider – 24 timmar — berövar vi oss själva och våra familjer de dyrbara andliga upplevelser och välsignelser som kan komma av en sann fasta.

Om det enda vi gör är att avstå från mat och dryck under 24 timmar och betala vårt fasteoffer, så har vi gått miste om ett underbart tillfälle att växa andligen. Om vi å andra sidan har ett speciellt syfte med vår fasta, blir den mycket mer meningsfull. Kanske kan vi ta oss tid som familj, innan vi börjar vår fasta, att tala om vad vi hoppas kunna uppnå genom denna fasta. Detta kan göras på en hemafton veckan före fastesöndagen eller också kan familjen samtala om det i samband med familjebönen. När vi fastar med ett syfte har vi något annat än vår hunger att koncentrera oss på.

Syftet med vår fasta kan vara mycket personligt. Fasta kan hjälpa oss att övervinna egna fel och synder. Den kan hjälpa oss övervinna våra svagheter — att omvandla dem till starka sidor. Fastan kan hjälpa oss att bli mer ödmjuka, mindre högmåda, mindre själviska och mer uppmärksamma på andras behov. Den kan hjälpa oss att se våra egna fel och svagheter tydligare och göra oss mindre benägna att kritisera andra. Eller också kan vår fasta vara inriktad på ett familjeproblem. Att fasta som familj kan öka kärleken och uppskattningen bland familjemedlemmarna

och minska stridigheterna i en familj, eller också kan vi fasta som makar för att stärka vårt äktenskap. Som prästdömsbärare kan ett syfte med vår fasta vara att söka Herrens vägledning i våra kallelser, som president Hinckley visade exempel på, eller vi kan fasta med vår hemlärarkamrat för att få veta hur vi bäst kan hjälpa en av våra familjer.

I skrifterna förknippas ordet *fasta* vanligtvis med bön. Ni skall "fortsätta med att bedja och fasta från denna stund", lyder Herrens råd. (L&F 88:76) Att fasta utan bön är att bara gå hungrig i 24 timmar. Men fasta i kombination med bön ger ökad andlig kraft.

När lärjungarna inte kunde bota en pojke som var besatt av en ond ande frågade de Frälsaren: "Varför kunde inte vi driva ut honom?" Jesus svarade: "Detta slag går endast ut genom bön och fasta." (Matt 17:19, 21)

Låt oss inleda vår fasta med bön. Detta kan göras på knä vid bordet, när vi avslutar den måltid som vi inleder fastan med. Den bönen bör vara

en regelbunden del av fastan där vi talar med vår himmelske Fader om syftet med vår fasta och ber honom hjälpa oss nå vårt mål. Låt oss på samma sätt avsluta vår fasta med bön. Då är det mycket lämpligt att knäböja vid bordet innan vi sätter oss för att äta den måltid som vi avslutar vår fasta med. Vi bör tacka Herren för hans hjälp under fastan och för det som vi har känt och lärt oss under tiden som vi fastat.

Förutom att inleda och avsluta med bön bör vi söka Herren ofta i personliga böner under hela fastan.

Vi bör inte förvänta oss att våra små barn fastar under de rekommenderade två målen. Men låt oss lära dem fastans principer. Om vi talar om och planerar fastan tillsammans som familj, blir de små barnen medvetna om att deras föräldrar och äldre syskon fastar, och de kommer att förstå syftet med fastan. De bör delta i familjeböner som inleder och avslutar fastan. På så sätt kommer de, när de blir gamla nog, att

gärna vilja fasta tillsammans med den övriga familjen. I vår familj har vi gjort detta genom att uppmuntra våra barn mellan 8 och 12 år att fasta under ett mål. När de sedan har fyllt 12 och tagit emot aronska prästadömet och börjat i Unga kvinnor har vi uppmuntrat dem att fasta under två mål.

Efter att ha tillrättavisat det forna Israel för att inte ha fastat på rätt sätt, talar Herren genom profeten Jesaja på ett vackert poetiskt språk om äkta fasta:

"Nej, detta är den fasta jag vill ha: Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok." (Jes 58:6)

Om vi fastar och ber i syfte att omvända oss från synder och övervinna våra svagheter söker vi verkligen "lossa orättfärdiga bojor" i vårt liv. Om syftet med vår fasta är att med större kraft undervisa om evangeliet och tjäna andra i våra kallelser i kyrkan, strävar vi verkligen efter att "lösa okets band" för andra människor. Om vi

fastar och ber om Herrens hjälp i vårt missionärsarbete har vi verkligen en önskan att "släppa de förtryckta fria". Om syftet med vår fasta är att öka vår kärlek till vår nästa och övervinna vår själviskhet, vår stolthet, och att inte längre fästa våra hjärtan vid det som hör den här världen till, söker vi verkligen "bryta sönder alla ok".

Herren fortsätter att beskriva den äkta fastan:

"Ja, dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakne var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod." (Jes 58:7)

Det är verkligen underbart att vi genom våra fasteoffer kan mätta de hungriga, ge hemlösa en bostad och klä de nakna.

Om vi fastar på rätt sätt lovar Herren:

"Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig ...

Då skall Herren svara när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: 'Se, här är jag.' ...

om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret och din natt bli lik middagens ljus.

Och Herren skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken ... Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång vars vatten aldrig tryter." (Jes 58:8-11)

Det är min bön att vi kan förbättra vår fasta så att vi kan få del av dessa utlovade härliga välsignelser. Det är mitt vittnesbörd att när vi "håller oss" till Herren genom vår fasta och våra böner kommer han att "hålla sig" till oss. (L&F 88:63) Jag vittnar om att han lever, att han älskar oss och att han vill hålla sig till oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Svåra tider

ÄLDSTE CECIL O SAMUELSON JR

i de sjuttios kvorum

Så tacksam jag är i dessa svåra tider att vi har fått skydd och vägledning genom den heliga tillförsikten att Jesus Kristus lever idag.

Bröder, det är både tröstande och en smula oroande att veta att vi lever i en tidsålder som inte bara förutsetts av profeterna i tidigare tidshushållningar men som också klart stod i fokus för deras oro och deras förväntningar. Aposteln Paulus sade: "Det skall du veta att i de sista dagarna skall det komma svåra tider" (2 Tim 3:1) och sedan fortsatte han att förvånansvärt exakt beskriva mycket av det som vi dagligen ser i media, i underhållningsreklam och nästan överallt i hela världen. Hur noggranna vi än är och borde vara, är det svårt och ofta nästan omöjligt att fullständigt undvika mycket av det som tycks omsluta oss på alla sidor.

Men lyckligtvis har vi inte lämnats utan hopp eller andligt stöd när vi

enskilt och som familjer strävar efter att uppnå jordelivets heliga ändamål, för vilka vi kom till denna jordiska prövotid. Vi har alla unika omständigheter. Vi kommer bokstavligen från jordens fyra hörn och dessutom är våra familjer, bakgrunder, utmaningar, möjligheter, upplevelser, triumfer och besvikelser väldigt olika.

Likaså har vi, liksom hela den mänskliga familjen eftersom alla är vår kärleksfulle himmelske Faders barn, både en enorm likformighet i vår DNA eller genetiska fysiska beskaffenhet och de universellt möjliga och utlovade välsignelserna och egenskaperna som identifierar vårt gudomliga föräldraskap och vår andliga potential. Det är denna speciella blandning av gemensamt ursprung och egenskaper och även av våra unika attribut, erfarenheter och personliga utmaningar som gör oss till det vi är. Fastän vi kan vara olika i vad som utgör en särskild fara för oss personligen, delar vi mycket av det som så träffande kan beskrivas som "svåra tider" med alla.

När Paulus beskrev våra "svåra tider" lovade han inte att det skulle bli lättare eller nödvändigtvis bättre. Men han gav råd till dem som söker tröst och tillförsikt mitt i vår tids allt värre förhållanden. Liksom hans profetior och förutsägelser var klart detaljerade, så är hans råd till oss påfallande tillämpliga. Han sade:

"Håll fast vid det som du har lärt dig och blivit överbevisad om. Du vet av vilka du har lärt det." (2 Tim 3:14)

På den här generalkonferensen, i enlighet med mönstret i kyrkans hela historia, har vi lärt och kommer att lära om evangeliets återställelse i våra dagar, om det märkligt klara vittnesbördet om Herren Jesus Kristus i Mormons bok; om profeten Joseph Smiths och hans efterträdarens mission och insatser, särskilt president Gordon B Hinckley, som undervisar och vittnar med sådan kraft, andlighet och klarhet; och om styrkan, trösten och välsignelserna som kommer från att ha andra levande apostlar och profeter mitt ibland oss. Vi lär oss inte bara dessa saker, men vi ges visshet om att de är sanna, i vetskap om, som

Paulus sade, att "[vi] vet av vilka [vi] har lärt det".

En annan person som var bemyndigad att ge löften åt dem han betjänade var Alma. När han uttryckte sin glädje över förmånen att få undervisa och vittna för Gideons folk, var han rättfram, klar och direkt i vittnet om Herren Jesus Kristus som skulle komma för att utföra sin jordiska mission. Han uttryckte sin glädje över den allmänna tron och trofastheten hos denna grupp goda människor och lovade dem att de skulle få uppleva "mycket som skall ske". (Alma 7:7) Mitt i sitt tal där han beskrev det som skulle ske, sade han: "Ett är viktigare än allt annat, ty den tiden är nu icke långt borta, då Återlösaren kommer och skall leva bland sitt folk." (Alma 7:7)

Alma talade på sin tid särskilt om händelserna som skulle ske några årtionden senare när Frälsaren skulle födas till jordelivet. Sekel har gått och Almas profetior har till största delen uppfyllts, men det centrala i hans uppfattning att en sak är viktigare än allt annat är fortfarande lika absolut sant, fullständigt relevant och grundläggande väsentligt för oss idag. Det är att "Återlösaren lever".

Liksom Alma och "alla profeterna som profeterat ända från världens begynnelse" (Mosiah 13:33) har undervisat och vittnat om Messias ankomst och hans mission att återlösa sitt folk, så bär också vi vittnesbörd om honom och hans heliga verk "att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan". (Moses 1:39) När vi

verkligen börjar förstå storheten i hans offer och tjänande för oss enskilt och kollektivt, kan vi inte anse något annat vara viktigare, eller ens komma i närheten av att vara lika viktigt i vårt liv.

De flesta av oss uppnår inte denna insikt på en gång och förmodligen inte helt och fullt under vårt jordiska liv. Men vi vet, att när vi lär oss rad på rad, ökar vår uppskattning av Frälsarens mission och offer, och vår kunskap och visshet om att det han utförde är sant växer.

Aposteln Paulus var kraftfull och rättfram i sin undervisning och predikan. Lyssna till dessa välbekanta ord som beskriver de flesta av oss i våra ansträngningar och framsteg, men som också ger oss de råd, den uppmuntran och det vittne vi alla så väl behöver:

"När jag var barn, talade jag som ett barn, tänkte jag som ett barn, och förstod jag som ett barn. Men sedan jag blivit man, har jag lagt bort det barnsliga.

Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då skall vi se ansikte mot ansikte. Nu förstår jag endast till en del, men då skall jag känna fullkomligt, liksom jag själv har blivit fullkomligt känd." (1 Kor 13:11–12)

För många år sedan gav president James E Faust följande råd till dem som fortfarande kämpar med att känna sig fullständigt övertygade i vittnesbördet om Jesus Kristus och hans heliga mission och löften. Han sade:

"Låt oss för deras skull som uppriktigt tvivlar höra vad ögonvittnen hade att säga om Jesus från Nasaret. De forntida apostlarna var där. De såg allt. De deltog. Ingen är mer trovärdig än de. Petrus sade: 'Det var inte några skickligt hopdiktade sagor jag byggde på när jag för er förkunnade vår herre Jesu Kristi makt och hans ankomst, utan jag hade med egna ögon sett honom i hans majestät.' (2 Petrus 1:16) Johannes sade: 'Vi har själva

hört honom och vet att han verkligen är [Kristus], världens Frälsare.' (Joh 4:42) De nutida vittnena Joseph Smith och Sidney Rigdon betygade: "Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde." (L&F 76:23)" ("A Personal Relationship with the Savior", *Ensign*, nov 1976, s 59.)

I vår egen tid har vi fått löftet att Herren har många gåvor åt dem som "älska [honom] och hålla alla [hans] bud", och också åt dem "som försöker att göra [det]". (L&F 46:9) Medan inte alla Guds gåvor ges åt varje person, har vi alla lovats att "åt var och en är en gåva given genom Guds Ande". (L&F 46:11)

Lyssna till följande ord från kapitel 46 i Läran och Förbunden som beskriver den gåva som är viktigare än alla andra:

"Åt några är det genom den Helige Anden givet att veta, att Jesus Kristus är Guds Son, och att han blev korsfäst för världens synder.

Åt andra är det givet att tro på deras ord, att också de må hava evigt

liv, om de förbliva trofasta." (L&F 46:13–14)

Det är kunskapen och vittnesbördet om den levande Kristus som gör att vi ständigt hörsammar Petrus råd: "Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger." (1 Petr 3:15)

När vi verkligen förnimmer att detta hopp är verkligt och har Jesus i centrum och är möjligt genom hans kärlek till oss och särskilt genom hans kärlek till sin Fader, så kan vi med tacksamhet och personligen förkunna, med ord tagna från en kär psalm: "Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig". ("Oändlig är kärleken, *Psalmer*, nr 125.) Likaledes, när vi kommer till större insikt, leds vi att utbrista: "Då brister själen ut i lovsångs ljud: O store Gud, O store Gud!" ("O store Gud", *Psalmer*, nr 48.)

Så tacksam jag är i dessa svåra och oroliga tider att vi har fått skydd och vägledning genom den heliga tillförsikten att Jesus Kristus lever idag, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Nyckeln till kunskap om Gud

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Nyckeln till kunskapen om Gud, som administreras av dem som håller det melkisedekska prästadörets ed och förbund, gör det möjligt för oss att avgå med seger som Guds söner.

Mina bröder i Guds prästadöme, återigen sitter jag ner när jag ger er mitt budskap ikväll. Som ni vet kämpar jag med ett tillfälligt ryggproblem. De av er som har haft problem med ryggen förstår vad jag talar om. Ni som inte har det — vänta bara! Inga andra förklaringar om vad som fattas mig är sanna!

Ödmjukt talar jag till er i kväll med en bön i hjärtat om att ni ska förstå mig genom Andens kraft. Det är svårt att föreställa sig att det finns något viktigare för oss, som prästadömsbärare, att lära sig än nyckeln till kunskapen om Gud. I kväll vill jag tala om denna nyckel.

Det större prästadömet administrerar evangeliet och innehar ”nyckeln till rikets hemligheter, ja, nycklarna till kunskapen om Gud”.¹ Vad är denna nyckel till kunskapen om Gud och hur kan vi alla skaffa oss den? Utan prästadömet kan ingen fullständig kunskap om Gud finnas. Profeten Joseph Smith sade att ”det melkisedekska prästadömet ... är det medel genom vilket all kunskap, alla lärosatser, frälsningsplanen och varje betydelsefull fråga uppenbaras från himmelen”.² President Joseph F Smith sade: ”Den som i sanning kan betyga att Joseph Smith var en Guds profet, och att Jesus är Frälsaren, har i sin ägo en ovärderlig skatt. När vi vet detta, har vi kunskap om Gud, och vi har en nyckel till all kunskap.”³

Fader Abraham insåg värdet av denna stora nyckel när han återgav sin upplevelse: ”Jag [sökte] efter fädernas välsignelse och den rätt, vartill jag skulle ordinerats för att förvalta dessa. Emedan jag själv hade vandrat rättfärdigt och traktat efter att äga stor kunskap och att vandra ännu rättfärdigare och äga större kunskap ... och då jag önskade erhålla undervisning och hålla Guds befallningar, blev jag rättmätig arvinge, en högpriest med den myndighet, som tillhörde fäderna.”⁴

Alla som är rättfärdiga och önskar äga större kunskap och att ”vandra ännu rättfärdigare” kan, under prästadörets myndighet, få större kunskap om Gud. Herren visar oss ett klart och tydligt sätt att göra det på, enligt Lärnan och Förbunden: ”Om du beder skall du få uppenbarelse på uppenbarelse, kunskap på kunskap ... det som bringar glädje och evigt liv.”⁵

Man kan undra: ”Hur vandrar man ännu rättfärdigare?” En rättfärdig person är en som ingår och håller evangeliets förbund. Dessa utgör heliga kontrakt,⁶ vanligtvis mellan en person och Herren. Ibland innefattas andra personer, som den man är gift med. De innefattar de allra heligaste löften och förpliktelser, som dop, ordination till prästadömet, tempelvälsignelser, äktenskap och föräldraskap. Många av fader Abrahams välsignelser kommer när den Helige Anden utgjuts över alla människor.⁷ Alla värdiga män och kvinnor som får den Helige Anden kan i själva verket ”nyskasas”.⁸

För att få alla dessa himmelska välsignelser och uppnå en fullständig kunskap om Gud, måste en man ingå och hålla prästadörets ed och förbund.⁹ President Marion G Romney påpekade med stor insikt:

”Det enda sättet varpå en man kan skaffa sig ett sådant liv som avsågs med jordelivet, är att erhålla och ära melkisedekska prästadömet ... Det är av högsta vikt att vi klart inser vad som krävs av oss för att ära våra kallelser i prästadömet ... Det krävs åtminstone följande tre saker:

1. Att vi skaffar oss kunskap om evangeliet.

2. Att vi personligen lever efter evangeliets normer.

3. Att vi tjänar med hängivenhet.”¹⁰

Varje prästadömsbärare ingår två förbund. Det första är att vara trofast så att han kan få aronska respektive melkisedekska prästadömet.¹¹ Aronska prästadömet utbildar och förbereder

prästadömsbäraren för de större ansvaren inom melkisedekska prästadömet och förbereder honom att få välsignelserna enligt prästadömet och förbund. Att inneha både aronska och melkisedekska prästadömet är väsentligt för att ärva de fullständiga välsignelser som vår himmelske Fader har i beredskap för sina trofasta söner. Det andra förbundet är att trofast ära sin kallelse som hans representant i denna heliga myndighet, med fullständig tro på Gud.¹²

En del av prästadömet och förbund utgörs av flera löften som Herren gett sina trofasta söner, "som han icke kan bryta eller upphäva".¹³ För det första är prästadömsbärare "helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse".¹⁴ Jag

tycker att president Hinckley är ett stort exempel på detta. Han har blivit förnyad i kropp, sinne och ande på det mest anmärkningsvärda sätt. För det andra "skola [de] bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd".¹⁵ För det tredje blir de "Guds utvalda".¹⁶ Som hans representanter utför de detta heliga verk i vår tid på jorden. För det fjärde, "alla de som mottaga detta prästadöme" mottager Herren.¹⁷ För det femte, de som mottager Herrens tjänare mottager honom.¹⁸ För det sjätte, de som mottager Frälsaren, mottager Gud Fadern.¹⁹ För det sjunde erhåller de också Faderns rike.²⁰ För det åttonde kommer de också att ges allt det som Fadern har.²¹ De som får ta emot allt som

Fadern har kan inte ges något mera.

Ni unga män som bär aronska prästadömet har fått stor myndighet och stora ansvar. Under biskopens ledning utför aronska prästadömet åtminstone två förordningar som direkt återspeglar försoningen. Det första är sakramentet, som delas ut till åminnelse av Frälsarens blod som utgöts för våra synder, och hans kropp som han gav som lösen för oss alla.²² Det andra är dopet. En präst har myndighet att döpa till syndernas förlåtelse. Aronska prästadömet är en mycket verklig kraft. En ung pojke skrev följande om sin upplevelse när han utövade denna myndighet:

"En gång tillhörde jag en församling där det nästan inte fanns någon som bar melkisedekska prästadömet.

Men det brast inte på något sätt i andligheten. Tvärtom, många av dess medlemmar bevittnade det största utövandet av prästadömet kraft som de någonsin hade sett.

Kraften fanns hos prästerna. För första gången i livet kallades de att utföra alla prästernas plikter och ta hand om medsyskonens behov. De blev allvarligt kallade att utföra hemundervisning — inte bara vara ett

gäspande bihang till en äldste som bara tittar in — utan att välsigna sina bröder och systrar.

Innan detta inträffade hade jag varit med fyra av dessa präster i en annan situation ... De körde bort varenda seminarielärare efter två eller tre månader. De spred ödeläggelse över landskapet vid scoututflykterna. *Men då de behövdes — när de anförtröddes en betydelsefull*

uppgift — var de bland dem som lyste klarast i prästadömet led.

Hemligheten var att biskopen kallade detta aronska prästadöme att höja sig till den sorts män för vilka änglar skulle kunna visa sig, och det gjorde de. De hjälpte dem som var i behov och styrkte dem som behövde styrkas. Det uppbyggde inte bara de andra församlingsmedlemmarna utan också kvorummedlemmarna själva. En stor enighet spreds i församlingen och varje medlem började få en försmak av hur det är då ett folk är 'ett hjärta och en själ'. Det fanns inget oförklarligt i allt detta, det var bara det rätta utövandet av aronska prästadömet.²³

President Gordon B Hinckley sade nyligen till aronska prästadömet, att de som lever värdigt kan välsignas med "skydd från tjänande änglar" och att ni "har en storslagen sak att leva upp till."²⁴

Vad innebär det att vara Abrahams säd? I fråga om skrifterna har det en djupare mening än att vara hans bokstavliga ättlingar. Herren ingick ett förbund med Abraham, den store patriarken, att alla släkten skulle välsignas genom honom.²⁵ Alla män och kvinnor kan göra anspråk på Abrahams välsignelse. De blir hans avkomlingar och arvingar till de utlovade välsignelserna genom att ta emot evangeliet, bli döpta, ingå ett tempeläktenskap, trofast hålla sina förbund och hjälpa till med att föra evangeliet till jordens alla nationer.

För att bemyndigas att föra detta verk och prästadöme till alla jordens nationer,²⁶ måste en man erhålla melkisedekska prästadömet med dess välsignelser. Därefter blir han arvinge till det eviga livets fullhet genom sin trofasthet. Ty som Paulus sade: "Om ni nu tillhör [Kristus] är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet."²⁷

Som Abrahams avkomlingar har vi vissa skyldigheter. Vi befalls att

komma till Kristus genom att utföra "Abrahams gärningar".²⁸ Dessa gärningar innefattar lydnad mot Gud, att ta emot och hålla prästadömet och templets förordningar och förbund, att predika evangeliet, att bygga en familjeenhet och undervisa våra barn, och att vara trofasta till änden.

Det är intressant att Herren valde ordet *säd* i sitt löfte till Abraham. Det har en djupare mening än avkomma därför att det betyder att välsignelserna i Abrahams förbund mångdubblas "för alla folk".²⁹ Herren lovade Abraham att hans avkomlingar skulle bli "öräkeliga som stjärnorna" eller "som sanden på havsstranden".³⁰

Abrahams rättfärdiga avkomma har också förmånen att inadopteras i Jesu Kristi eviga familj. Detta omfattar rätten att ingå eviga förbund i templet genom vilka de, om de är värdiga, kan organiseras och upphöjas i Kristi eviga familj.³¹ Det omfattar också "frälsningens välsignelser, ja, det eviga livets".³²

Den patriarkaliska ordningen går från Abraham till Isak och till Jakob. Genom prästadömet linje fortsätter den ner till vår egen tid. Genom tidsåldrarna har välsignelser och löften getts från fäderna till deras trofasta söner. Ett nutida exempel på detta hämtas från äldste John B Dicksons liv, medlem i de sjuttios kvorum. Han berättar:

"När det var dags för mig att åka på mission var jag mycket ivrig att tjäna Herren. Alldeles innan jag skulle åka fick jag emellertid veta att jag hade skelettcancer. Chansen att jag skulle få leva länge nog för att gå på mission var inte särskilt stor. Jag hade tro på att Herren skulle bereda en väg för mig om han ville att jag skulle åka. Min far gav mig en välsignelse i vilken jag fick veta att jag skulle verka som missionär i Mexico, tjäna i kyrkan hela mitt liv och få en familj. Min högra arm måste amputeras ovanför armbågen men mitt liv räddades, och

löftena som jag fick har alla gått i uppfyllelse.

Någon kanske tror att det är en fruktansvärd börda att mista en arm, men det har varit en av de största välsignelserna i mitt liv. Jag lärde mig att det är mycket viktigt med svårigheter och att övervinna dem."

Äldste Dickson hade varit högerhänt och nu måste han lära sig göra allt med vänster hand. En sak som var svår var att lära sig knyta slipsen. Han sade: "En söndagsmorgon när jag stod i sovrummet med slipsen i hand, tänkte jag: *Hur ska jag kunna knyta den?* Jag funderade på om jag skulle skaffa mig en färdigknuten slips. Jag tänkte be mamma hjälpa mig. Men jag kunde inte ta henne med på mission bara för att knyta slipsar åt mig. Så jag bestämde mig för att jag måste lära mig göra det själv. Till sist kom jag på hur jag skulle göra det genom att använda tändarna. Jag gör så fortfarande, även om jag nu knutit slipsen tusentals gånger."³³

Vi känner inte i detalj till allt som kommer att krävas av Guds heliga under den ovissa framtid som ligger framför oss. Det kommer att bli allt svårare att leva rättfärdigt var dag. Dessutom kommer prästadömsbärare säkerligen att ställas inför extra utmaningar med att skydda och försörja sina familjer. En världsledare gjorde nyligen iakttagelsen att "vi alla kommer att utsättas för faror. Dagens dödshot kommer från vildsinta makter och statslösa nätverk av extremister som bara hyser förakt för människolivets helighet och de principer som civiliserade nationer hyllar."³⁴

Vi kan alla förvänta oss att ställas inför prövningar. Men stora eviga löften har getts till dem som uthärdar i rättfärdighet. Herren har gett sitt ord på att "den som ... är trofast i allt skall icke förmörkas, ej heller bli trött i sitt sinne, sin kropp, sina lemmar eller leder ... Han skall ej heller hungra

eller törsta."³⁵ Jag känner optimism över det som framtiden har i sitt sköte för Herrens kyrka och dess medlemmar, men vi måste framhärda i rättfärdighet och vara "trofasta i allt".³⁶ Nyckeln till kunskapen om Gud, som administreras av dem som håller det melkisedekska prästadömet ed och förbund, gör det möjligt för oss att avgå med seger som Guds söner. Att vi alla må göra det, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 84:19.
2. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, utv av Joseph Fielding Smith, s 143.
3. *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, sammanst av Brian H Stuy, 5 band (1987–1992), 2:355–356.
4. Abraham 1:2.
5. L&F 42:61.
6. Se Carlos Asay, "Prästadömet ed och förbund", *Nordstjärnan*, apr 1986, s 34.
7. Se 3 Nephi 20:25–29.
8. Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 129.
9. Se L&F 84:33–42.
10. "The Oath and Covenant Which Belongeth to the Priesthood", *Improvement Era*, jun 1962, s 416.
11. Se L&F 84:33.
12. Se L&F 84:33.
13. L&F 84:40.
14. L&F 84:33.
15. L&F 84:34.
16. L&F 84:34.
17. L&F 84:35.
18. Se L&F 84:36.
19. Se L&F 84:37.
20. Se L&F 84:38.
21. Se L&F 84:38.
22. Se Matt 26:26–28; JST Matt 26:22–24.
23. Citerad i Victor L Brown, "En vision av det aronska prästadömet", *Nordstjärnan*, apr 1976, s 53–54.
24. Citerad i Jason Swensen, "Priesthood Restored Directly from Heaven", *Church News*, 22 maj 2004, s 3.
25. Se 1 Mos 18:18; Gal 3:8; 3 Nephi 20:25, 29.
26. Se Abraham 2:9.
27. Gal 3:29.
28. Joh 8:39; se också Joh 8:32–50.
29. Abraham 2:9.
30. L&F 132:30.
31. Se Gal 3:29.
32. Abraham 2:11.
33. *Nordstjärnan*, Lilla Stjärnan, jun 1996, s LS6–LS7.
34. Colin Powell, "Of Memory and Our Democracy", *USA Weekend*, 2 maj 2004, Internet <http://www.usaweekend.com>.
35. L&F 84:80.
36. L&F 84:80.

Verka med iver

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Det finns kvorummedlemmar och sådana som borde vara kvorummedlemmar som behöver vår hjälp.

Mina kära bröder, det är en allvarlig och något ödmjukande upplevelse att få stå framför er här i kväll och på inbjudan undervisa er och vittna om den heliga förmånen vi har att bära Guds prästadöme. Jag ber särskilt om er tro och era böner för min räkning.

Förutom de bärare av aronska och melkisedekska prästadömet som är närvarande här denna kväll i detta vackra konferenscenter eller som är närvarande på andra platser över hela världen, finns det en väldig skara prästadömsbärare som av olika anledningar kommit bort från sina plikter och valt att vandra på andra vägar.

Herren har ganska tydligt sagt åt oss att nå ut till och rädda dessa och föra dem och deras anhöriga tillbaka till Herrens bord. Vi gör klokt i att

hörsamma Herrens gudomliga instruktioner när han förkunnade: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt."¹ Han tillade:

"Ty se, det är icke lämpligt att jag skall befälla i allt, ty den som skall tvingas i allt är en lat och oförståndig tjänare. Därför får han ingen lön.

Sannerligen säger jag: Människorna skola verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och utöva mycken rättfärdighet,

ty de äga kraften att handla av fri vilja. Och om människorna göra gott, skola de på intet sätt mista sin lön."²

De heliga skrifterna ger er och mig ett mönster att följa när de säger: "Och Jesus växte till i ålder och vishet och nåd inför Gud och människor."³ Och "han gick omkring och gjorde gott ... ty Gud var med honom".⁴

Jag har lagt märke till i mina studier om Mästarens liv att hans bestående lärdomar och häpnadsväckande underverk vanligtvis skedde när han utträttade sin Faders verk. På vägen till Emmaus visade han sig i en kropp av kött och ben. Han åt med dem och vittnade om sin gudomlighet. Allt detta ägde rum efter det att han uppstått från graven.

Vid ett tidigare tillfälle var det på vägen till Jeriko som han botade en blind man.

Frälsaren var ständigt villig att undervisa, vittna och frälsa människor.

Detta är också vars och ens skyldighet som medlemmar i prästadömskvorumen idag.

I ett tillkännagivande från första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd, som utfärdades den 6 april 1980, offentliggjordes följande deklaration om vittnesbörd och sanning:

"Vi förkunnar högtidligen att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en återställelse av den kyrka som bildades av Guds Son, då han under jordelivet upprättade sitt verk på jorden; att den bär hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn; att den är byggd på apostlarnas och profeternas grundval, med honom som hörnstenen; att dess prästadöme, både det aronska och det melkisedekska, återställdes under deras händer som innehade det i forna dagar: Johannes döparen när det gäller det aronska och Petrus, Jakob och Johannes när det gäller det melkisedekska."⁵

Den 6 oktober 1889 framförde president George Q Cannon denna vädjan:

"Jag vill se prästadömet kraft stärkas ... Jag vill se denna styrka och kraft breda ut sig i hela prästadömet organisation, från den högsta ledaren till den minsta och enklaste diakonen i kyrkan. Varje man bör söka efter och uppleva uppenbarelser från Gud, få himmelskt ljus som upplyser själen och ger honom kunskap om hans plikter, om den del av Guds verk som åligger honom i hans prästadöme."⁶

Ikväll vill jag berätta om två händelser i mitt liv — en som ägde rum när jag var pojke och en annan som handlar om en av mina vänner som var gift och hade barn.

Inte långt efter det att jag ordinerats till lärare i aronska prästadömet, kallades jag att presidera över kvorumet. Vår rådgivande Harold var intresserad av oss, och det visste vi. En dag sade han till mig: "Tom, du tycker om att föda upp duvor, eller hur?"

Jag svarade ivrigt: "Ja."

Då sade han: "Skulle du bli glad om jag gav dig ett par renrasiga Birmingham Roller-duvor?"

Den här gången svarade jag: "O ja! Ni förstår, de duvor jag hade var bara vanliga duvor infångade på taket till skolan."

Han inbjöd mig till sitt hem kvällen därpå. Nästa dag var en av de längsta i mitt unga liv. Jag satt och väntade i en timma på att min rådgivande skulle komma hem från arbetet. Han tog mig till sitt duvslag som fanns i en liten lada på hans bakgård. Jag såg de vackraste duvor jag dittills sett, och han sade: "Välj ut vilken hanne du vill, så ska jag ge dig en hona som är annorlunda än alla andra duvor i världen." Jag gjorde mitt val. Sedan placerade han en liten duvhona i min hand. Jag frågade varför hon var så annorlunda. Han svarade: "Titta noga, så ser du att hon bara har ett öga." Jovisst, ett öga saknades. En katt hade åstadkommit skadan. "Ta dem hem till ditt duvslag", rådde han. "Håll dem inne i omkring tio dagar och släpp sedan ut dem för att se om de stannar kvar hos dig."

Jag följde Harold's instruktioner. Då jag befriade hannen vandrade han omkring på taket en stund och kom sedan in igen för att äta. Men den enögda honan flög genast iväg. Jag ringde till Harold och frågade: "Återvände den där enögda honan till ditt duvslag?"

"Kom över till mig", sade han, "så ska vi ta en titt".

Då vi gick från hans köksdörr till duvslaget, sade min rådgivande: "Tom, du är ju president för lärarnas kворum." Det visste jag förstås redan. Sedan sade han: "Vad tänker du göra för att aktivera Bob, som är medlem i ditt kворum?"

Jag svarade: "Jag tänker ta med honom till kворummötet den här veckan."

Sedan sträckte han sig upp till ett särskilt bo och gav mig den enögda duvan. "Håll henne inne några dagar och försök sedan igen." Det gjorde jag, och än en gång försvann hon. Återigen samma sak: "Kom över till mig, så ska vi se om hon återvänt." Medan vi gick mot duvslaget, kom kommentaren: "Gratulerar! Du fick Bob till prästadömsmötet. Vad tänker nu du och Bob göra för att aktivera Bill?"

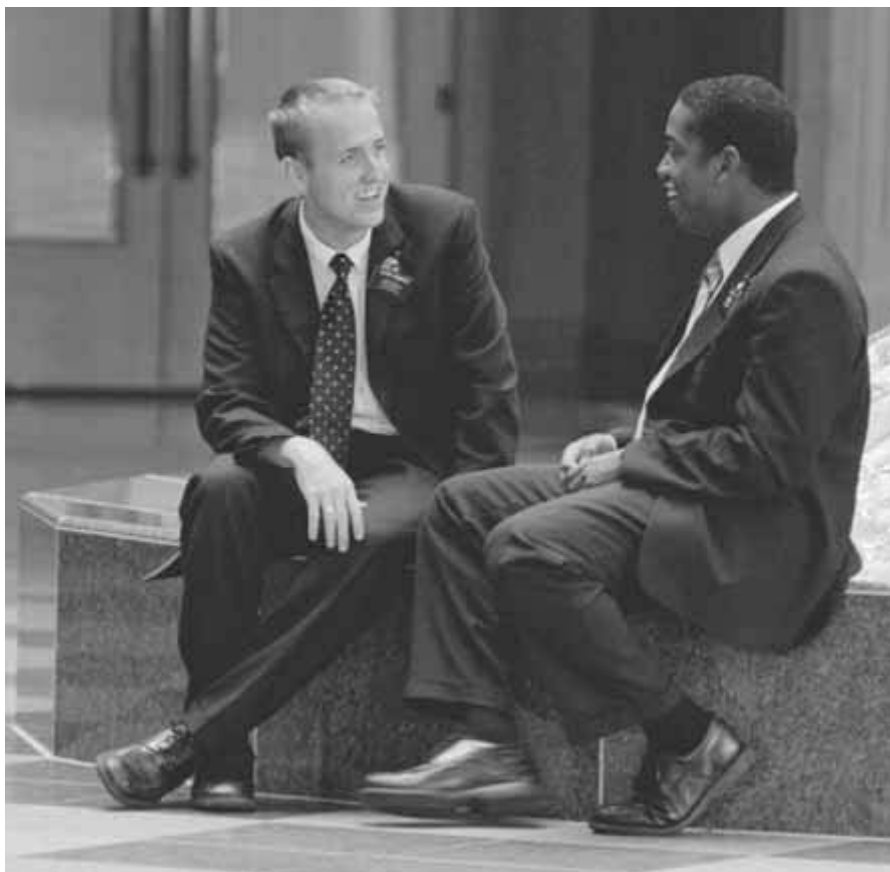
"Han kommer dit den här veckan", lovade jag.

Det här upprepades gång på gång. Jag var redan vuxen innan jag helt insåg att Harold, min rådgivande, verkligen gett mig en speciell duva. Det var den enda fågeln i hans duvslag som han visste skulle återvända varje gång hon släpptes. Det var hans inspirerade sätt att få en idealisk personlig prästadömsintervju med lärarnas kворumpresident varannan vecka.

Jag är skyldig den där enögda duvan en hel del. Jag är skyldig min kворum-rådgivande än mer. Han hade tålamod nog att hjälpa mig förbereda mig för det som väntade mig i livet.

Fäder, mor- och farfäder, vi har ett ännu större ansvar att vägleda våra dyrbara söner och sonsöner. De behöver vår hjälp, de behöver vår uppmuntran, de behöver vårt föredöme. Det har med rätta sagts att våra ungdomar behöver färre kritiker och fler föredömen att följa.

Nu angående de män som inte har för vana att gå på kyrkans möten eller aktiviteter av några slag. Antalet blivande äldster har blivit större. Det beror på att vi förlorar yngre pojkar i aronska prästadöms kворum längs aronska prästadöms väg och också på att vi förlorar vuxna män som döps men som inte fortsätter att vara aktiva i tron

Fäder och söner från Tao Yuans stav i Taiwan är närvarande vid utsändningen av prästadörets session i ett möteshus i Taiwan.

så att de kan ordinerats till äldster.

Jag tänker inte bara på varje sådan mans hjärta och själ utan jag sörjer också för deras goda hustrur och uppväxande barn. Dessa män väntar på en hjälpende hand, ett uppmuntrande ord och ett personligt vittnesbörd om sanningen från någons hjärta fyllt av kärlek och en önskan att lyfta och bygga upp.

Shelley, en vän till mig, var en sådan person. Hans hustru och barn var goda medlemmar, men alla försök att motivera honom att bli döpt och få prästadörets välsignelser hade totalt misslyckats.

Så dog Shelleys mor. Shelley kände sådan sorg att han drog sig avsides till ett litet rum i gravkapellet under begravningen. Vi hade kopplat in högtalare från begravningen till det rummet, så att han kunde få vara ensam med sin sorg och sina tårar. När jag tröstade honom där innan jag gick till talarstolen, gav han mig en kram och jag visste att jag rört vid hans hjärta.

Tiden gick. Shelley flyttade med sin familj till en annan stadsdel. Jag kallades att presidera över den kanadensiska missionen och flyttade med min familj till Toronto i Canada på tre år.

När jag återvänt och efter det att jag kallats till de tolv kvorum, fick jag ett telefonsamtal från Shelley. Han

sade: "Biskop Monson, vill du besegla min hustru och mig och vår familj i templet i Salt Lake City?"

Jag svarade tveksamt: "Men Shelley, först måste du döpas som medlem i kyrkan."

Han skrattade och svarade: "O, den saken ordnade jag medan du var i Canada. Jag gjorde det utan din vetskap. Vi hade en hemlärare som besökte oss regelbundet och under visade mig om kyrkans sanningar. Min hemlärare var trafikvakt för skolor, ungdomar och hjälpte små barn över gatan varje morgon när de gick till skolan och varje eftermiddag när de gick hem. Han bad mig hjälpa honom. De stunder när det inte fanns några barn som gick över vägen brukade han ge mig ytterligare undervisning om kyrkan."

Jag fick förmånen att se detta underverk med egna ögon och känna glädjen i hjärtat och själen. Beseglingarna utfördes. En familj förenades. Shelley dog inte långt efter detta. Jag hade förmånen att få tala på hans begravning. Jag kommer alltid att minnas min vän Shelleys kropp där den låg i kistan klädd i tempelkläder. Jag erkänner att jag fällde tårar, tårar av tacksamhet, för det förlorade var återfunnet.

De som har känt Mästarens hand

kan inte förklara den förändring som sker i deras liv. De har en önskan att leva ett bättre liv, tjäna trofast, att vandra ödmjukt och att leva mer som Frälsaren levde. När de fått sin andliga synförmåga och sett en skymt av evighetens löften instämmer de med det den blinde mannen som Jesus återgav synen till sade: "Ett vet jag, att jag som var blind nu ser."⁷

Hur kan vi förklara dessa underverk? Varför denna våg av aktivitet hos människor som vilat så länge? Poeten talade om döden när han skrev: "Gud ... rörde vid honom, och han sov."⁸ Jag säger, och då talar jag om denna pånyttförelse: "Gud rörde vid dem, och de vaknade."

Två huvudsakliga anledningar förklarar till stor del dessa förändrade inställningar, vanor och handlingar.

För det första har människor fått se vilka eviga möjligheter de har och bestämt sig för att uppnå dem. Människor nöjer sig inte längre med medelmåttighet när de väl ser att det bättre är inom räckhåll för dem.

För det andra har män och kvinnor, och, ja, ungdomar, följt Frälsarens förmaning och har älskat sin nästa som sig själv och hjälpt sina medmänniskor förverkliga sina drömmar och ambitioner.

Katalysatorn i denna process har varit kärlekens princip.

Tidens gång har inte ändrat Återlösarens förmåga att förändra människors liv. Det han sade till den döde Lasarus, säger han också till er och mig: "Kom ut!"⁹ Jag tillägger: Kom ut ur tvivlets mörker. Kom ut ur syndens sorg. Kom ut ur otrons död. Kom ut till ett nytt liv.

När vi gör det och vandrar på samma vägar som Jesus vandrade på, låt oss då komma ihåg Jesu vittnesbörd: "Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen. Se, jag är världens ljus och liv."¹⁰ "Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är

den som blev slaktad. Jag är eder förespråkare hos Fadern.”¹¹

Det finns kворummedlemmar och sådana som borde vara kворummedlemmar som behöver vår hjälp. John Milton skrev i sin dikt “Lycidas”: ”De hungriga fåren ser upp till oss, och får ej något bröd.”¹² Herren själv sade till profeten Hesekiel: ”Ve er, ni Israels herdar, som ... inte [tar] hand om hjorden.”¹³

Mina kära bröder i prästadömet, uppdraget är vårt. Men låt oss komma ihåg och aldrig glömma att ett sådant uppdrag inte är oöverstigligt. Underverk inträffar varje dag när prästadömet kallelser äras. När tro ersätter tvivel, när osjälviskt tjänande avlägsnar självisk strävan, kan Guds kraft förverkliga hans syften. Vi går Herrens ärenden. Vi har rätt till Herrens hjälp. Men vi måste anstränga oss. Från teaterstycket *Shenandoah* kommer de inspirerande orden: ”Om vi inte försöker gör vi inget, och om vi inte gör något, vad gör vi då här?”

Låt oss, var och en, vara ordets görare och inte bara dess hörare.¹⁴ Låt oss följa vår president Gordon B Hinckley, Herrens profets föredöme.

Må vi som Frälsarens efterföljare fordom hörsamma hans inbjudan: ”Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.”¹⁵ Att vi må göra detta är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 107:99.
2. L&F 58:26–28.
3. Luk 2:52.
4. Apg 10:38.
5. Se ”Proclamation”, *Ensign*, maj 1980, s 52–53.
6. *Deseret Semi-Weekly News*, 29 okt 1889, s 5.
7. Joh 9:25.
8. Alfred, Lord Tennyson, *In Memoriam A. H. H.*, avsnitt 85, strof 5, rad 4.
9. Joh 11:43.
10. 3 Nephi 11:10–11.
11. L&F 110:4.
12. ”Lycidas”, rad 125.
13. Hes 34:2–3.
14. Se Jak 1:22.
15. Matt 4:19.

Det tragiska onda bland oss

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Pornografen är som en storm som rasar och förgör enskilda och familjer. Den förstör i grunden det som en gång var sunt och vackert.

Mina kära bröder, det är gott att vara med er i detta mycket stora prästadömsmöte. Jag antar att detta är den största sammankomsten av det här slaget någonsin. Vilken kontrast mot det tillfälle som beskrevs av Wilford Woodruff när allt prästadöme i hela världen samlades i ett rum i Kirtland i Ohio för att undervisas av profeten Joseph.

Vi har hört utmärkta råd i kväll, och jag rekommenderar er att följa dem.

I mitt avslutningstal vill jag, något motvilligt, tala över ett tema som jag behandlat tidigare. Jag gör det i samma anda som Alma när han sade: ”Detta är min berömmelse, att jag måtte bli en medel i Guds händer

att förmå någon själ att omvända sig.” (Alma 29:9)

Det är i denna anda som jag talar till er i kväll. Det jag har att säga är inte nytt. Jag har talat om det förut. I septembernumret av *Ensign* och *Liahona* finns ett tal som jag höll för en del år sedan om samma ämne. Broder Oaks har talat lite om det ikväll.

Det jag talar om var ett problem då, men är ett långt allvarigare problem nu. Det blir allt värre. Det är som en storm som rasar och förgör enskilda och familjer. Det förstör i grunden det som en gång var sunt och vackert. Jag talar om pornografi i alla dess former.

Jag gör det på grund av brev som kommer till mig från nedbrutna hustrur.

Jag vill läsa en del av ett som jag fick för bara några dagar sedan. Jag gör det med brevskrivarens samtycke. Jag har uteslutit allt som kunde ha lett till att parternas identitet avslöjas. Jag har tagit mig friheten att ändra lite för att förtydliga och förenkla språket.

Jag citerar:

”Käre president Hinckley!

Min make sedan 35 år avled nyligen ... Han hade samtalat med vår biskop så snart han kunde efter sin sista operation. Sedan kom han till mig samma kväll och berättade att han

varit beroende av pornografi. Han ville att jag skulle förlåta honom [innan han dog]. Vidare sade han att han var trött på att leva ett dubbelliv. [Han hade verkat i många viktiga] kal-
lelser i kyrkan [samtidigt som han] visste att han befann sig i denna 'andra mästa-
res' våld.

Jag var förstummad och sårad, jag kände mig sviken och kränkt. Jag kunde inte lova honom förlåtelse just då, utan bad om betänketid ... Jag kunde se tillbaka på vårt äktenskap och se hur pornografin ... haft strupgrepp på vårt äktenskap ända från början. Vi hade bara varit gifta några månader, när han tog hem en [porno-
grafisk] tidning. Jag stängde ute

honom från bilen, för jag var så sårad och arg ...

Under många år i vårt äktenskap ... ställde han många gräsliga krav. Jag dög aldrig åt honom ... Jag kände mig otroligt nedslagen, så att jag blev djupt deprimerad ... Jag vet nu att jag jämfördes med den senaste 'porr-
drottningen' ...

Vi gick på äktenskapsrådgivning en gång ... och min man bildligt talat slet sönder mig med sin kritik och sitt förakt för mig ...

Efter det kunde jag inte ens åka med honom i bilen, utan gick omkring i stan ... i timmar och funde-
rade på självmord. [Jag tänkte:] 'Varför fortsätta, om min "eviga

livskamrat" inte har högre tankar om mig?'

Jag fortsatte, men slöt mig inom ett skyddande skal. Jag fanns till av andra skäl än min make. Jag fann glädje i mina barn, i projekt och sådant jag kunde åstadkomma helt på egen hand ...

Efter hans 'dödsbäddsomvändelse' och efter att ha tagit mig tid att se på mitt eget liv, sade jag till honom: 'Vet du inte vad du har gjort?' ... Jag sade till honom att jag fört ett rent hjärta in i vårt äkten-
skap, hållit det rent under äktenska-
pet och tänkte hålla det rent i fortsättningen. Varför kunde han inte göra detsamma för mig? Allt jag ville var att känna mig omhuldad och behandlad med ett mått av respekt ... istället för att behandlas som något slags boskap ...

Jag har nu lämnats att sörja inte bara över att han är borta, men också över ett förhållande som kunde ha varit [vackert, men inte var det] ...

Var snäll och varna bröderna (och systrarna). Pornografi är inte en kittlande njutning för ögat som ger en tillfällig upphetsning. [I stället] har den en inverkan som skadar hjärtat och själen på djupet, kväver livet ur förhållanden som borde vara heliga och sårar ända in i själen dem du borde älska mest."

Och hon undertecknar brevet.

Vilken sorglig och tragisk berättelse. Jag har uteslutit en del detaljer men har läst nog för att ni ska kunna känna djupet av hennes känslor. Och hennes man då? Han har dött en smärtsam död i cancer. Hans sista ord var en bekännelse om ett liv kantat av synd.

För en synd är det. Den är djävulsk. Den står helt i strid mot evangeliets anda, mot ett personligt vittnesbörd om det som hör Gud till och mot det liv den bör leva som ordi-
nerats till det heliga prästadömet.

Det här är inte det enda brev jag fått. Det har kommit nog många för att övertyga mig om att detta är ett mycket allvarligt problem, till och med ibland oss. Det uppkommer från många källor och tar sig många olika uttryck. Problemet har förvärrats av Internet. Internet är tillgängligt inte bara för vuxna, utan också för unga människor.

Jag läste nyligen att pornografin omsätter 57 miljarder dollar över hela världen. Tolv av dessa miljarder dras in i Förenta staterna av "onda och ränkfulla människor" (se L&F 89:4) som vill bli rika på de lättledas bekostnad. Det rapporteras att detta drar in mer i Förenta staterna än professionell amerikansk fotboll, baseball och basket, eller de samlade inkomsterna för TV-stationerna ABC, CBS och NBC. ("Internet Pornography Statistics: 2003", Internet <http://www.healthy mind.com/5-port-stats.html>.)

Den berövar arbetsplatsen de anställdas tid och förmåga. "Tjugo procent av männen medger att de ser på pornografi på arbetstid. Tretton procent av kvinnorna [gör det samma]. Tio procent av de vuxna medger att de blivit sexuellt beroende via Internet." ("Internet Pornography Statistics: 2003") De som medger det alltså, men det verkliga antalet kan vara mycket högre.

Nationella förbundet för skydd av barn och familjer säger att "ungefär 40 miljoner människor i Förenta staterna är sexuellt involverade via Internet ...

Ett barn av fem i åldern 10–17 år har tillfrågats om sex via Internet ...

Tre miljoner av besökarna på pornografiska webbsidor i september 2000 var 17 år eller yngre ...

Sex toppar listan över ämnen som söks på Internet". (NCPCE Online, "Current Statistics", Internet <http://www.nationalcoalition.org/stat.html>.)

Jag kunde fortsätta, men ni vet också tillräckligt om problemets allvar. Det räcker att säga att alla inblandade blir offer. Barn exploateras och lider allvarlig skada. Unga sinnen förvrids av falska uppfattningar. Fortsatt användning leder till ett beroende som är nästan omöjligt att bryta. Män, många män, finner att de inte kan låta bli. Deras energi och deras intresse uppslukas av detta improduktiva sökande efter rått och vulgärt material.

Den ursäkt som ges är att det är svårt att undvika, att det är lättåtkomligt och att det inte går att komma undan.

Anta att en storm rasar och vindarna ylar och snön viner i ansiktet

på dig. Du kan inte hejda den. Men du kan klä på dig ordentligt och söka skydd, och då kan stormen inte skada dig.

Likaså: trots att Internet är mättat med slipprikt material behöver du inte se på det. Du kan dra dig undan i skydd av evangeliet och dess lärdomar om renhet, dygd och ett rent liv.

Jag vet att jag talar klart och rakt på sak. Jag gör det eftersom Internet har gjort pornografin mera tillgänglig, förutom vad som finns på DVD och video, på teve och i tidningsställ. Det leder till fantasier som förgör självaktningen. Det leder till utomäktenskapliga relationer, ofta till sjukdomar

och till brottslighet i form av övergrepp.

Bröder, vi kan bättre än så. När Frälsaren undervisade folket, sade han: "Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud." (Matt 5:8)

Kan någon önska sig en större välsignelse än så? Den goda vägen med anständighet, med självdisciplin, med ett sunt leverne är vägen för män, unga som gamla, som bär Guds prästadöme. Till de unga männen ställer jag den här frågan: "Kan du tänka dig Johannes Döparen, som återställde det prästadöme du bär, ägna sig åt sådant som detta?" Till er män: "Kan du tänka dig Petrus, Jakob och Johannes, vår Herres apostlar, ägna sig åt sådant?"

Nej, naturligtvis inte. Bröder, tiden har nu kommit för de av oss som ägnar sig åt sådant att dra sig upp ur kärret, att stå högre än detta onda, att "fästa blicken på Gud och få leva". (Alma 37:47) Vi behöver inte se åt liderliga tidningar. Vi behöver inte läsa böcker som är fullpropade med oanständigheter. Vi behöver inte se teveprogram som inte når upp till sunda normer. Vi behöver inte hyra vulgära filmer. Vi behöver inte sitta vid datorn och leka med pornografiskt material som finns på Internet.

Jag upprepar: Vi kan bättre än så. Vi måste bete oss bättre än så. Vi är män med prästadömet. Detta är en ytterst helig och förunderlig gåva, värd mer än all världens slagg. Men det är slut med prästadömet kraft för vem som än ägnar sig åt att söka upp pornografiskt material.

Om någon som hör mig nu håller på med sådant, så vet att du kan vädja till Herren ur djupet av din själ att han ska ta bort från dig det beroende som förslavar dig. Och må du ha modet att söka din biskops kärleksfulla ledning och om så behövs, råd från engagerade yrkesmän.

Må var och en som fastnat i detta skruvstäd gå ner på knä i sin kammars avskildhet och vädja till Herren att han ska befria dem från detta onda monstret. Annars kan denna hemska fläck fortsätta genom livet och in i evigheten. Jakob, Nephis bror lärde: "När alla människor hava gått från den första döden till livet, så att de blivit odödliga ... skola de som äro rättfärdiga fortfarande förbliva rättfärdiga och de som äro orena förbliva orena." (2 Nephi 9:15–16)

President Joseph F Smith såg i sin syn om Frälsarens besök bland de dödas andar, att "till de onda gick han icke, och bland de ogudaktiga och oomvända som förorenat sig i köttet ljöd icke hans röst." (L&F 138:20)

Kära bröder, jag vill inte låta negativ. Jag är av naturen optimistisk. Men i de här sakerna är jag realist. Om vi är engagerade i sådant beteende, är det nu dags att ändra sig. Låt detta bli stunden för vårt beslut. Låt oss vända oss till en bättre väg.

Herren sade: "Låt även ditt inre vara fyllt av kärlek till alla människor och i synnerhet till trons egna, och pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud och prästadömet lära skall falla över din själ som himmelns dagg.

Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira; ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig från evighet till evighet." (L&F 121:45–46)

Hur kan någon man önska sig mer? Dessa höga välsignelser är lovade dem som vandrar i dygd inför Herren och inför alla människor.

Hur underbara är icke vår Herres vägar. Hur härliga hans löften. När vi frestas kan vi ersätta onskans tankar

med tankar på honom och hans lärdomar. Han har sagt: "Om I viljen fästa blicken allena på min ära, skola edra kroppar bli uppfyllda med ljus, och intet mörker skall vara i eder, och den kropp, som är fylld med ljus förstår allting.

Helgen eder därför att edra sinnen må bli uppriktiga inför Gud, så skola de dagar komma, då I skolen se honom, ty han skall taga slöjan från sitt ansikte för eder." (L&F 88:67–68)

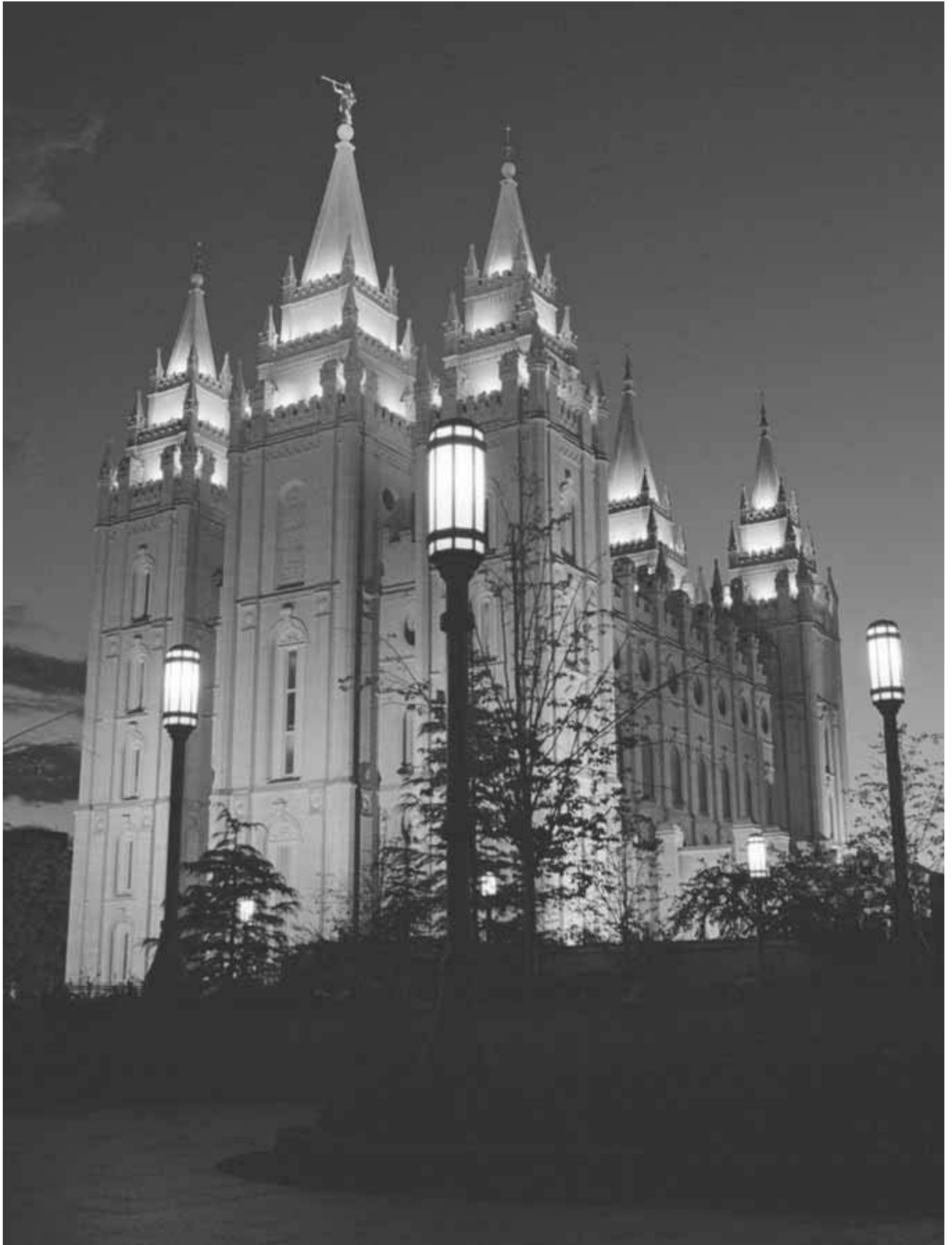
Till er diakoner och lärare och präster som är med oss i kväll, ni underbara unga män som utför sakramentets förordningar, till er har Herren sagt: "Varen rena, I som bären Herrens käril." (L&F 133:5)

Till alla inom prästadömet är uppenbarelsebudskapet klart och otvetydigt: "Prästadömet rättigheter stå i oupplöslig förbindelse med himmelns krafter, och dessa kunna icke kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer." (L&F 121:36)

Jag vet, mina bröder, att de flesta av er inte besmittats av detta onda. Jag ber om ursäkt för att jag tagit upp så mycket tid med detta. Men om du är stavspresident eller biskop, distriktspresident eller grenspresident, kan du mycket väl behöva hjälpa dem som är angripna. Må Herren skänka er visdom, ledning, inspiration och kärlek till dem som behöver det.

Och till er alla, unga och gamla, som inte ägnat er åt sådant: Jag gratulerar er och ger er min välsignelse. Hur skönt är inte det liv som formas efter hans evangeliums lära, vilken var utan synd. En sådan man vandrar med obefläckad uppsyn i dygdens och styrkans solljus.

Må himlens välsignelser vara med er, mina kära bröder. Må vi alla räcka handen åt dem som behöver hjälp, ber jag i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Oktober 2004

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

President Gordon B. Hinckley

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packard

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

David E. Sorenson

Charles Didier

Merrill J. Bateman

John H. Groberg

Robert C. Oaks

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Carlos H Amado

Neil L Andersen

Monte J Brough

Sheldon F Child

L Whitney Clayton

Gary J Coleman

Spencer J Condie

Gene R Cook

Quentin L Cook

Claudio R M Costa

Robert K Dellenbach

John B Dickson

Christoffel Golden Jr.

Walter F González

Bruce C Hafen

Donald L Hallstrom

F Melvin Hammond

Harold G Hillam

F Burton Howard

Jay E Jensen

Marlin K Jensen

Kenneth Johnson

W Rolfe Kerr

Yoshihiko Kikuchi

John M Madsen

Richard J Maynes

Lynn A Nickelsen

Dennis B Neuenschwander

Glenn L Pace

Bruce D Porter

Carl B Pratt

Ronald A Rasband

Lynn G Robbins

Cecil O Samuelson Jr.

Steven E Snow

Francisco J Viñas

Lance B Wickman

W Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Mervyn B Arnold

Douglas L Callister

Craig C Christensen

Shirley D Christensen

Darwin B Christenson

Adhemar Damiani

James M Dunn

Daryl H Garn

D Rex Gerratt

H Aldridge Gillespie

Ronald T Halverson

Keith K Hilbig

Spencer V Jones

Gerald N Lund

Clate W Mask Jr

Dale E Miller

Robert F Orton

Stephen B Oveson

William W Parmley

Wayne S Peterson

H Bryan Richards

Ned B Roueché

R Conrad Schultz

W Douglas Shumway

Dennis E Simmons

Donald L Staheli

Robert R Steuer

David R Stone

H Bruce Stucki

William R Walker

Robert J Whetten

Richard H Winkler

Robert S Wood

H Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley
Förste rådgivare

H David Burton
Presiderande biskop

Keith B McMullin
Andre rådgivare

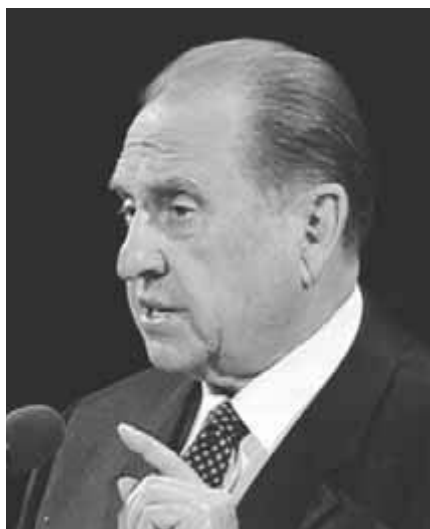

Välj i dag

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

De val vi gör formar vår framtid.

Mina kära bröder och systrar, både ni som sitter här och ni som samlats runt om i världen, jag ber om er tro och era böner när jag nu åtar mig uppdraget och förmanen att få tala till er. Men först vill jag personligen välkomna äldsterna Dieter Uchtdorf och David Bednar, våra nya medlemmar i de tolv apostlarnas kворum.

Jag har på senare tid funderat över våra val och deras följder. Någon har sagt att historiens grind hänger på små gångjärn, och det är likadant med vårt liv. De val vi gör formar vår framtid.

Josua sade fordom: "Välj i dag vem ni vill tjäna ... Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren."¹

Vi påbörjade alla en härlig och betydelsefull resa när vi lämnade andevärlden och kom till denna ofta

krävande fas som kallas jordelivet. Med oss hade vi Guds stora gåva — vår handlingsfrihet. Profeten Wilford Woodruff sade: "Gud har gett alla sina barn ... individuell handlingsfrihet ... [Vi] innehade den i himlarnas himmel innan världen var till, och Herren bevarade och försvarade den där mot Lucifers angrepp ... I kraft av denna handlingsfrihet är ni och jag och alla människor ansvariga varelser, ansvariga för den kurs vi följer, det liv vi lever och det vi gör."²

Brigham Young sade: "Alla måste använda [handlingsfriheten] för att nå upphöjelse i [Guds] rike. Eftersom [vi] har förmågan att välja måste [vi] använda denna förmåga."³

Skrifterna talar om för oss att vi är fria att handla av oss själva, "att välja vägen till evig död eller till evigt liv".⁴

En välkänd psalm kan inspirera oss att välja rätt:

Gör rätt val på din vandring genom livet.

*I allt rätt Guds Ande leder dig,
och dess ljus skall dig alltid bliva
givet,
när du vill gå den rätta stig ...*

*Gör rätt val! Sök att bedja och att
vaka,
himmelsk frid ditt hjärta då skall
få.*

*Kärlek ge, så får du det tillbaka,
att du Guds himmel finna
må.⁵*

Finns det någon som kan hjälpa oss att välja det rätta och undvika farliga villovägar? På väggen mitt emot skrivbordet på mitt kontor hänger en underbar bild av Frälsaren, målad av Heinrich Hofmann. Jag älskar målningen och har haft den sedan jag var 22 år och biskop, och jag har tagit med mig den vart jag än kallats att verka. Jag har försökt leva mitt liv efter Mästarens mönster. Varje gång jag haft ett svårt beslut att fatta har jag tittat på bilden och frågat mig själv: "Vad skulle han ha gjort?" Sedan försöker jag göra det. Vi kan aldrig gå fel när vi väljer att följa Frälsaren.

En del val kan verka viktigare än andra, men inget val är betydelselöst.

För några år sedan höll jag i en handbok som om man följer den alltid hjälper oss att fatta rätt beslut. Det var en bok som vi ofta kallar tre-i-ett och den rymmer Mormons bok, Läran och Förbunden och Den kostbara pärlan. Boken var en gåva från en kärleksfull far till en älskad dotter som noga följde hans råd. På försättsbladet hade hennes far skrivit följande inspirerande ord för hand:

"Till min kära Maurine,

För att du alltid ska ha ett mått att skilja mellan sanningen och människans felaktiga filosofier med och genom detta växa andligen allteftersom din kunskap ökar, ger jag dig denna heliga bok och ber dig läsa i den ofta och älska den under hela ditt liv.

Kära hälsningar, din far
Harold B Lee"

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är vårt mål att uppnå celestial härlighet.

Låt oss inte vara lika obeslutsamma som Alice i Lewis Carrolls klassiska bok *Alice i underlandet*. Minns ni hur hon kom till en plats där stigen delade sig och båda stigarna fortsatte framåt, fast åt olika håll? Hon möter Cheshire-katten och hon frågade

I Korea förmedlar översättaren Park Hwan Soo översättningen av en konferenssession som sänds ut över hela världen.

katten: "Vilken stig ska jag ta?"

Katten svarade: "Det beror på vart du vill komma. Om du inte vet vart du vill komma, spelar det ingen roll vilken stig du tar!"⁶

Till skillnad från Alice vet vi vart vi vill komma, och det *spelar* roll vilken väg vi tar, för den väg som vi går i det här livet leder till den väg vi får gå i nästa liv.

Vi bör alla komma ihåg att vi är en son eller dotter till Gud, utrustad med tro, begåvad med mod och väg-ledd genom bön. Vårt eviga slutmål ligger framför oss. Aposteln Paulus talar till oss idag liksom han talade till Timoteus för många år sedan: "Försumma inte nådegåvan i dig." "Käre Timoteus, bevara det som har överlämnats åt dig."⁷

Ibland låter många av oss den där fienden till framgång — ja självaste boven "självförnekelse" — hämma våra ambitioner, kväva våra drömmar, fördunkla våra visioner och försämra vårt liv. Fiendens röst viskar i vårt öra: "Du klarar det inte." "Du är för ung." "Du är för gammal." "Du är en nolla." Det är då vi måste komma ihåg att vi är skapade i Guds avbild. När vi begrundar denna sanning ger det oss en djup känsla av styrka och kraft.

Jag hade förmånen att vara god vän till president J Reuben Clark Jr, som

i så många år verkade i första presidentskapet. När jag hjälpte honom förbereda tryckningen av hans stor-slagna böcker lärde jag mig oskattbara ting. En dag var president Clark på ett allvarligt, begrundande humör och bad mig ordna kopieringen av en bild för inramning. Bilden visade Persepolis lejon som vaktade ruinerna av en förfallen prakt. Mellan de söndervittrande pelarna från en svunnen civilisation ville president Clark skriva in några av sina favoritskriftställen, utvalda ur hans omfattande kunskap om skrifterna. Jag tänkte ni skulle vilja veta vilka han valde. Han valde tre skriftställen — två från Predikaren och ett från Johannesevangeliet.

Det första från Predikaren: "Frukta Gud och håll hans bud, det hör alla människor till."⁸

Det andra: "Förgänglighet och åter förgänglighet! säger Predikaren. Förgänglighet och åter förgänglighet! Allt är förgängligt."⁹

Det tredje, från Johannes: "Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus."¹⁰

Moroni, en tidigare profet, skrev i det som nu är Mormons bok och rådde oss: "Nu vill jag anbefalla eder att söka efter denne Jesus om vilken apostlarna och profeterna hava

skrivit, på det att Gud Faderns nåd och likaledes Herren Jesu Kristi samt den Helige Andens, vilken bär vittne om dem, måtte vara och förbli i eder evinnerligen."¹¹

President David O McKay rådde oss: "'Livets största strid utkämpas i din egen själs tysta kammare' ... Det är nyttigt att sitta ner och tala med sig själv, att komma underfund med vem man verkligen är och i denna stilla stund besluta sig för vilken plikt man har mot sin familj, mot sin kyrka, mot sitt land och ... mot sin nästa."¹²

Den unge profeten Joseph Smith sökte himmelsk hjälp genom att gå in i en lund som i den stunden blev helig. Behöver vi liknande styrka? Behöver var och en söka sin "heliga lund"? En plats där kommunikation mellan Gud och människa kan flöda obehindrat, oavbrutet och ostört är en sådan lund.

Nya testamentet lär oss att det är omöjligt att ha rätt förhållande till Kristus utan att vara osjälvisk i sitt förhållande till sin nästa. I Matteusevangeliet undervisade Jesus: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."¹³

När Frälsaren sökte en man med tro, valde han inte ut honom bland alla självrättfärdiga män som regelbundet kom till synagogan. I stället valde han honom bland Kapernaums fiskare. Medan han undervisade vid sjön såg han två båtar ligga vid stranden. Han steg i en av båtarna och bad dess ägare lägga ut lite från land för att komma på avstånd från folkträngseln. Han undervisade en stund till och sade sedan till Simon: "Far ut på djupt vatten och lägg ut era nät till fångst."

Simon svarade: 'Mästare, vi har arbetat hela natten och inte fått något. Men på din befallning vill jag lägga ut näten.'

De gjorde så och fångade en ...

stor mängd fisk ...

När Simon Petrus såg det, föll han ner för Jesus och sade: 'Gå bort ifrån mig, Herre, jag är en syndig människa.'¹⁴

Svaret lydde: "Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare."¹⁵

Simon fiskaren hade fått sin kallelse. För den tvivlande, skeptiske, olärde, outbildade och impulsiva Simon var Herrens väg inte en bekväm motorväg eller en stig som var fri från lidande. Han fick höra till rättavisningen: "Så lite tro du har!"¹⁶ Och ändå, när Mästaren frågade: "Och ni, vem säger ni att jag är?", så svarade Petrus: "Du är Messias, den levande Gudens Son."¹⁷

Simon, tvivlaren, hade blivit Petrus, trons apostel. Petrus hade gjort sitt val.

När Frälsaren skulle välja en missionär fylld med iver och kraft, hittade han honom inte bland sina förespråkare, utan bland sina

motståndare. Upplevelsen på vägen till Damaskus förändrade Saulus. Om honom sade Herren: "Han är ett redskap som jag utvalt för att bära fram mitt namn inför hedningar och kungar och inför Israels barn."¹⁸

Förföljaren Saulus blev missionären Paulus. Paulus hade gjort sitt val.

Osjälviskt tjänande utförs dagligen av oräkneliga medlemmar i kyrkan. Mycket görs beredvilligt, utan fanfarer eller skryt, med stilla kärlek och öm omsorg. Låt mig få berätta om en som fattade ett sådant enkelt men viktigt beslut att tjäna.

För några år sedan besökte syster Monson och jag Toronto, där vi en gång bott medan jag var missionspresident. Olive Davies, hustru till den förste stavspresidenten i Toronto, var svårt sjuk och beredde sig för att lämna denna värld. Hennes sjukdom var sådan att hon behövde lämna sitt älskade hem och lägga in på ett

sjukhus som kunde ge henne den vård hon behövde. Hennes enda barn bodde med sin familj långt västerut.

Jag försökte trösta syster Davies, men hon hade redan den tröst hon behövde. Ett troget barnbarn satt stilla bredvid sin mormor. Jag fick höra att han tagit ledigt från universitetsstudierna större delen av sommaren för att hjälpa sin mormor. Jag sade till honom: "Shawn, du kommer aldrig att ångra ditt beslut. Din mormor vet att himlen sände dig som ett svar på hennes böner."

Han svarade: "Jag valde att komma hit eftersom jag älskar henne och jag vet att det är här som min himmelske Fader vill att jag ska vara."

Vi var nära tårar. Mormodern talade om för oss hur mycket hon gladde sig över att hennes dotterson hjälpte henne och hur hon presenterade honom för varje anställd och patient på sjukhuset. Hand i hand

gick de längs korridorerna och under natten fanns han nära till hands.

Olive Davies har gått vidare till sin belöning, för att där möta sin trofasta make och vandra med honom längs evighetens väg. I en dottersons hjärta finns för alltid följande ord: "Gör rätt val på din vandring genom livet. I allt rätt Guds Ande leder dig."¹⁹

Detta är grundstenar att bygga vårt personliga tempel på. Som aposteln Paulus sade: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?"²⁰

Låt mig i dag ge er en enkel men omfattande formel som kan leda er under livets val:

Fyll sinnet med sanning.

Fyll hjärtat med kärlek.

Fyll livet med tjänande.

Om vi gör detta får vi en dag höra orden från vår Herre och Frälsare:

"Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!"²¹

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Josua 24:15.
2. *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, sammanst av Brian H Stuy, 5 band (1987–1992), 1:341.
3. *Discourses of Brigham Young*, utv av John A Widtsoe, [1954], s 54.
4. 2 Nephi 10:23.
5. "Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162.
6. Taget från Lewis Carrolls bok *Alice's Adventures in Wonderland* (1992), s 76.
7. 1 Timoteus 4:14; 6:20.
8. Predikaren 12:13.
9. Predikaren 1:2.
10. Johannes 17:3.
11. Ether 12:41.
12. Conference Report, apr 1967, s 84–85; eller *Improvement Era*, jun 1967, s 80.
13. Matteus 25:40.
14. Lukas 5:4–6, 8.
15. Matteus 4:19.
16. Matteus 14:31.
17. Matteus 16:15, 16.
18. Apostlagärningarna 9:15.
19. *Psalmer*, nr 162.
20. 1 Korintierbrevet 3:16.
21. Matteus 25:23.

Att finna tro på Herren Jesus Kristus

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kvorum

Bara tro på Herren Jesus Kristus och hans försoning kan ge oss frid, hopp och förståelse.

Att tro på Frälsaren och hans mission är så viktigt att det är evangeliets första princip: "Tro på Herren Jesus Kristus."¹ Vad är tro? I sitt brev till hebréerna i Nya testamentet lärde aposteln Paulus att tro "är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser".² Och hur skaffar man sig tro? Hur får vi visshet om vår Frälsare som vi inte har sett? Skrifterna lär oss:

"Åt några är det genom den Helige Anden givet att *veta*, att Jesus Kristus är Guds Son, och att han blev korsfäst

för världens synder.

Åt andra är det givet att *tro* på deras ord, att också de må hava evigt liv, om de förbliva trofasta."³

Från begynnelsen har profeterna haft *kunskap* om att Jesus Kristus är Guds Son, om hans jordiska verksamhet och om hans försoning för alla människor. Heliga uppteckningar innehåller profetior under tusentals år, inte bara om vår Frälsares första ankomst, men också om hans *andra* ankomst, en härlig dag som förvisso ska äga rum.

Om vi hade levt i dessa forntida profeters dagar, skulle vi då ha trott på deras ord? Skulle vi ha haft tro på vår Frälsares ankomst?

I det forna Amerika profeterade lamaniten Samuel att under natten till Frälsarens födelse "skulle stora ljus ... visa sig på himmelen, så att ... det skall se ut för människor som om det vore dag".⁴

Många trodde på Samuel och sökte upp Nephi, bekände sina synder, omvände sig och blev döpta. "Änglar uppenbarade sig för [dem], och förkunnade dem glada budskap om stor fröjd."⁵

Men de flesta nephiter ”förhårdade sina hjärtan”⁶ och var blinda för tidens ”tecken och under”. Dessa tecken gavs ”så att [folket] skulle få visshet om att Kristus snart skulle komma”.⁷ Men i stället för att ge akt på dem ”fortsatte [Nephiterna] att förlita sig på sin egen ... visdom och sade: Några tilldragelser ... kunna de [troende] hava gissat riktigt ... det är icke rimligt, att en sådan varelse som Kristus skall komma”.⁸

På den tiden liksom i vår tid fanns det vissa nejsägare, så kallade antikristar, som övertygade andra om att det inte behövdes någon Frälsare och ingen försoning. När Samuels profetia till slut uppfylldes och ”en dag och en natt och en dag [blev] såsom en enda dag”,⁹ vilken glädje måste inte de som hade trott på profeterna känt i sitt hjärta! ”Och allting, ja, vartenda ord hade blivit uppfyllt i överensstämmelse med profeternas ord. Och en ny stjärna blev även synlig i överensstämmelse med ordet.”¹⁰

De som trodde på profeternas ord kände igen Frälsaren under hans liv och verksamhet och välsignades genom att följa honom. Men ibland sattes även de mest hängivna efterföljarnas tro på prov. Efter korsfästelsen fick Thomas höra sina bröder vittna om att Frälsaren hade uppstått från graven. Men istället för att tro på deras ord sade Thomas: ”Om jag inte får se ... så kan jag inte tro.”¹¹ Vid ett senare tillfälle fick denne älskade apostel tillfälle att röra vid hålen efter spikarna i Frälsarens händer och bekände: ”Min Herre och min Gud!”¹² Frälsaren undervisade sedan kärleksfullt honom och oss alla vad det betyder att ha tro: ”Därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser.”¹³

Troende på den amerikanska kontinenten ställdes inför liknande trosprövningar. Som Samuel förutsagt blev det ”tordön och ljungeldar”,¹⁴

och mörker täckte ”hela landets yta [under] en tidrymd av tre dagar”.¹⁵ Men de som hade ”mottagit profeterna och icke stenat dem”¹⁶ flydde inte i fruktan. De insåg att detta var tecknet som getts ”om denne Jesus Kristus, [och hans] död”¹⁷ och de samlades runt omkring templet i förundran. Och där uppenbarade han sig för dem och sade:

”Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen ...

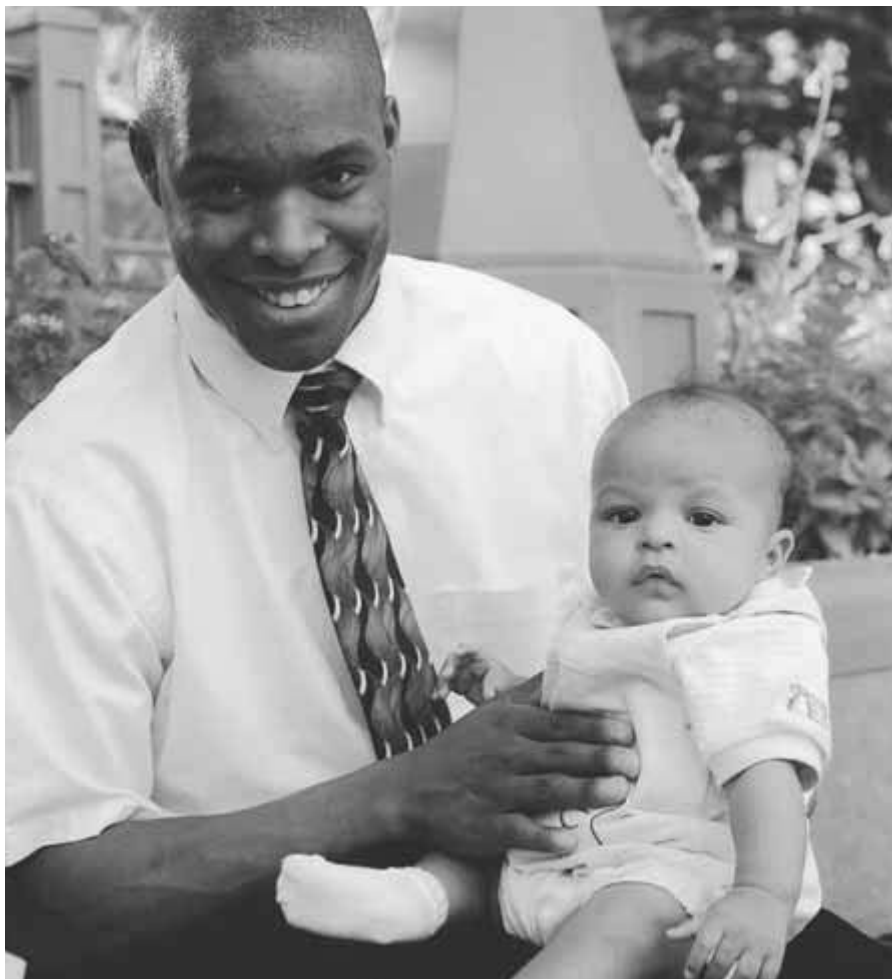
Jag har druckit av den bittra kalken, vilken Fadern har givit mig, och jag har förhärsligt Fadern genom att påtaga mig världens synder,

När Jesus hade sagt dessa ord, föll mängden ner på jorden, ty de kommo ihåg, att det hade blivit förutsagt ibland dem, att Kristus skulle visa sig för dem efter sin himmelsfärd.”¹⁸

Bröder och systrar, ”vartenda ord” som förutsagts om Kristi *första* ankomst uppfylldes. Resultatet är att många över hela jorden tror på att Frälsaren kom och levde i tidens mitt. Men det finns många fler profetior som ännu ska gå i uppfyllelse! Under denna och andra konferenser hör vi levande profeter sia och vittna om Kristi *andra* ankomst. De vittnar också om tecknen och undren runt omkring oss, som visar att Kristus förvisso ska komma igen. Väljer vi att tro på deras ord? Eller väntar vi, trots deras vittnesbörd och förmaningar, på bevis — ”vandra [vi] i mörker vid middagstiden”,¹⁹ och vägrar se i nutida profetiors ljus och förnekar att världens ljus ska återvända för att regera över oss?

Under hela mitt liv har jag träffat många goda och generösa människor

som följer kristna värderingar. Men somliga tror inte att han lever, att han är världens Frälsare och att hans kyrka blivit återställd till jorden. Eftersom de inte tror profeternas ord, går de miste om evangeliets glädje och dess frälsande förordningar i deras liv.

Jag har en kär vän som en dag, i ett broderligt och känsligt ögonblick, frågade: "Äldste Hales, jag vill tro. Jag har alltid velat tro, men hur gör jag det?" Denna morgon vill jag besvara den frågan.

Aposteln Paulus skrev till romarna: "Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi ord".²⁰ Själv det faktum att ni ser på, lyssnar till eller läser den här konferensens sessioner betyder att ni hör Guds ord predikas. Det första steget till att komma till tro på Herren Jesus Kristus är att låta hans ord — som de predikas av hans tjänare, profeterna — röra

vid ditt hjärta. Men det räcker inte med att bara lyssna till dessa ord, som om endast orden skulle kunna förändra er. Vi måste göra vår del. Eller som Frälsaren själv sade: "Lyssna, du har som öron!"²¹ Med andra ord: att lyssna kräver aktiv ansträngning. "Tron utan gärningar [är] död."²² Det betyder att vi måste ta det som under visas på allvar, noggrant begrunda det och utforska det i vårt sinne. Profeten Enos lärde sig att det betyder att låta andras vittnesbörd om evangeliet "[sjunka] djupt i [vårt] hjärta".²³ Låt oss gå igenom några av beståndsdelarna i Enos djupa och trosstärkande upplevelse:

För det första fick Enos lära sig om evangeliets sanningar från sin far, liksom ni hör det i er familj och under den här konferensen. För det andra lät han sin fars undervisning om "evigt liv och de heligas glädje"²⁴

sjunka djupt in i hjärtat. För det tredje fylldes han av en önskan att själv få veta om dessa lärdomar var sanna och var han själv stod inför sin Skapare. För att använda Enos ord: "Min själ hungrade."²⁵ Genom denna intensiva andliga hunger kvalificerade sig Enos för Frälsarens löfte: "Saliga äro alla de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva fyllda med den Helige Anden."²⁶ För det fjärde: Enos följde Guds bud, vilket gjorde att han var mottaglig för den Helige Anden. För det femte skriver Enos: "Jag böjde knän för min Skapare och anropade honom i mäktig bön och åkallan för min egen själ. Jag ropade till honom hela dagen, ja, när aftonen kom, upphävde jag ännu min röst så högt, att den nådde himlarna."²⁷ Det var ingen lätt sak. Tron kom inte snabbt. Faktum är att Enos beskrev sin upplevelse i bönen som en "kamp [han] hade inför Gud".²⁸ Men han fick tro. Genom den Helige Andens kraft fick han ett eget vittnesbörd.

Vi kan inte få en sådan tro som Enos hade utan egen kamp inför Gud i bön. Jag vittnar om att belöningen är värd ansträngningen. Kom ihåg mönstret: (1) Lyssna på Guds ord, genom hans tjänares tal eller skrift, (2) låt ordet sjunka djupt in i hjärtat, (3) hungra efter rättfärdighet, (4) följ lydigt evangeliets lagar, förordningar och förbund, och (5) höj rösten i mäktig bön och be i tro om att få veta att Jesus Kristus är vår Frälsare. Jag lovar er att om ni gör detta uppriktigt och oavbrutet kommer följande Kristi ord till hans lärjungar att uppfyllas i ert liv: "Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er."²⁹

När vi så börjar tro på Jesus, låter vår himmelske Fader vår tro stärkas. Detta sker på många sätt, ibland genom prövningar. En bekant till mig skrev nyligen:

”Vårt två och ett halvt år gamla barnbarn dog i leukemi ... Mina barn har fortfarande inte tagit bort hans spjäl-säng, och det är snart sju år sedan han dog. Det är svårt att ha tro. En av mina vänner dog när han var 69 år gammal. Han hade haft tre olika slags cancer på 10 år, som gick tillbaka två gånger. Först fanns den i njurarna, sedan i hjärnan och sedan i lungorna. Han kunde inte kämpa emot längre. Han provade allt möjligt för att få hjälp och för sex år sedan fann han tron ... men fick inte en extra dag, så det är svårt för mig att tro.”

Jag svarade följande på denna bön om tro: ”Din berättelse om ditt barnbarn som dog i leukemi var mycket rörande. Jag hoppas du och dina barn ska finna frid när ni söker efter svar på livets ändamål. Vår tro kommer genom bön med en uppriktig önskan att närma oss Gud och lita på att han ska bära våra bördor och ge oss svar på det vi inte förstår med livets ändamål: Varifrån kommer vi? Varför är vi här på jorden? Och vart tar vi vägen efter vår jordiska resa? Allt är väl med ditt lilla barnbarn, för han dog innan han blev åtta år, som är ansvarighets-åldern, och han är i Guds närhet. Sök få tro, och må Guds välsignelser vara med dig.”

Är det inte intressant att den som lider ofta får tro genom lidande och genom att hon accepterar Herrens vilja, ”ske din vilja”,³⁰ medan andra i familjen eller de som ger vård kan ha svårt att acceptera det tragiska slutet och att stärka tron genom denna händelse. Vi kan inte mäta tron genom ”en extra dag”.

När provningarna kommer i jordelivet, och de kommer till oss alla, kan det tyckas vara svårt att ha tro. I sådana stunder är det bara tro på Herren Jesus Kristus och hans försoning som ger oss frid, hopp och förståelse. Endast tro på att han led för vår skull kan ge oss styrka att hålla ut

intill änden. När vi får denna tro förändras vårt hjärta på ett mäktigt sätt, och liksom Enos kan vi bli starkare och börja be för våra bröders och systers välfärd. Vi ber för dem, att de också ska ges nytt mod och stärkas genom tron på vår Frälsares Jesu Kristi försoning.

Låt oss se på några av dessa profetiska vittnen om försoningens verkan i vårt liv. När vi gör det inbjuder jag er att låta dem sjunka djupt i ert hjärta och stilla den hunger och törst som kan finnas i er själ.

”Och på den dagen föll den Helige Anden, vilken vittnar om Fadern och Sonen, på Adam, sägande: Jag är Faderns Enfödde från begynnelsen ... att såsom du är fallen [kan] du ... bli återlöst.”³¹

Och Herren visade sig för Jareds broder och sade: ”Se, jag är den som från världens grundläggning blev utsedd att återlösa mitt folk ... I mig skall hela människosläktet hava ljus, och det evinnerligen, nämligen de som skola tro på mitt namn.”³²

Abinadi vittnade: ”Jag önskar, att I skolen förstå, att Gud själv skall komma ned bland människobarnen och återlösa sitt folk ... Ja, så skall han bli ledd, korsfäst, dödad ... vilket ger honom makt att göra förbön för människobarnen ... och att återlösa dem och tillfredsställa rättfärdighetens krav.”³³

Och så till sist, Joseph Smith. Som fjortonårig pojke utövade han orubblig tro och följde profeten Jakobs uppmaning att ”be till Gud”.³⁴ På grund av hans profetiska kallelse visade sig Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus sig personligen för honom och gav honom instruktioner. Hur underbar var inte denna första syn som denna sista tidshushållnings förste profet fick! Sexton år senare i templet i Kirtland besöktes Joseph återigen av Frälsaren och vittnade: ”Vi sågo Herren ... och hans röst var såsom

stora vattens brus, ja, Jehovas röst, sägande: Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är den som blev slaktad. Jag är eder förespråkare hos Fadern.”³⁵

Jag inbjuder er alla mina kära vänner och alla dem vars själar hungrar efter tro, att ”söka efter denne Jesus om vilken apostlarna och profeterna hava skrivit”.³⁶ Låt deras vittnesbörd om att Frälsaren gav sitt liv för er sjunka in djupt i hjärtat. Sök att få ett vittnesbörd om denna sanning genom den Helige Anden i bön, och se därefter hur er tro stärks när ni med glädje möter utmaningarna i detta jordiska liv och förbereder er för det eviga livet.

Jesus Kristus kom verkligen. Han levde. Och han ska komma igen. Detta vet jag och jag lämnar er mitt särskilda vittne och vittnesbörd i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Trosartiklarna 1:4.
2. Heb 11:1.
3. L&F 46:13–14, kursivering tillagd.
4. Helaman 14:3.
5. Helaman 16:14.
6. Helaman 16:15.
7. Helaman 16:4.
8. Helaman 16:15–16, 18.
9. Helaman 14:4.
10. 3 Nephi 1:20–21.
11. Joh 20:25.
12. Joh 20:28.
13. Joh 20:29.
14. Helaman 14:21.
15. Helaman 14:27.
16. 3 Nephi 10:12.
17. 3 Nephi 11:2.
18. 3 Nephi 11:10–12.
19. L&F 95:6.
20. Rom 10:17.
21. Matt 11:15.
22. Jak 2:26.
23. Enos 1:3.
24. Enos 1:3.
25. Enos 1:4.
26. 3 Nephi 12:6.
27. Enos 1:4.
28. Enos 1:2.
29. Matt 7:7.
30. Matt 26:42.
31. Moses 5:9.
32. Ether 3:13–14.
33. Mosiah 15:1, 7–9.
34. Jak 1:5.
35. L&F 110:2–4.
36. Ether 12:41.

Möjligheten att vittna

ÄLDSTE DIETER F UCHTDORF

i de tolv apostlarnas kворum

Med ömma och tacksamma känslor för alla som haft ett inflytande på mitt liv under de gångna åren åtager jag mig framtiden.

Mina kära bröder och systrar här i Salt Lake City och runt om i världen, det är härligt att vara tillsammans med er. Jag vill uttrycka min kärlek och mina hälsningar till äldste Bednar och äldste Robert Oaks i deras respektive nya kallelse. För att försöka beskriva hur jag känner det så är jag lika lugn som en orkan, eller än bättre, jag är lycklig och rädd. För att uttrycka det kort, jag behöver era böner, jag behöver Herren.

Efter att ha fått en kallelse och getts ett heligt förtroende som fullständigt kommer att förändra mitt liv för alltid är mina känslor

ömma och tårarna är ofta nära.

Jag känner mig mycket otillräcklig och jag har känt en ljuv vända av djup och ofta smärtsam rannsakan av min själ under de många timmar som gått under dagen eller natten sedan fredag morgon.

Efter det att president Gordon B Hinckley kallat mig till att bli apostel och medlem i de tolv apostlarnas kворum, lämnade jag mitt hektiska kontor för att delge min älskade Harriet denna helt oväntade nyhet. I denna mycket viktiga stund i vårt liv kände vi oss välsignade att kunna njuta av den heliga stillheten i vårt hem som en plats för tillflykt och skydd. Så tacksam jag är för min hustru, för den kärleksfulla hjälp och det starka stöd hon alltid har gett mig under hela mitt liv. Efter livets gåva och Jesu Kristi återupprättade evangelium är Harriet den största välsignelsen i mitt liv. Jag önskar uttrycka min djupa kärlek och uppskattning till mina barn och barnbarn och för deras böner och kärlek, men mest av allt för deras exempel. Våra barn och barnbarn bor i Tyskland och bygger Guds rike i vårt hemland. Glädjen i Jesu Kristi evangelium och dess eviga välsignelser överbryggar avståndet på många tusentals mil och skänker oss glädje och tröst i livet.

Jag uttrycker min tacksamhet och kärlek till alla i vår familj, till ett stort antal vänner och lärare längs vägen som undervisar och tjänar och lyfter och gör oss till det vi är.

Jag uttrycker min djupaste kärlek och tacksamhet till medlemmarna i första presidentskapet och de tolv kворum för deras kärlek och vänlighet. När jag nu avslutar mitt förvalterskap som en av de sju presidenterna för de sjuttio vill jag uttrycka min kärlek och uppskattning till de sjuttios kворum. De är verkligen särskilda vittnen för Kristus. De är alla män som de tolv väljer att vända sig till när de behöver hjälp istället för till några andra. Jag tackar dessa hängivna män som ger så mycket av sin tid, sina talanger och andliga kraft till att bygga upp riket. Ord kan inte beskriva hur jag har älskat dessa 10 1/2 år som jag haft förmånen och glädjen att tjäna i de sjuttios kворum. Jag kommer för alltid att sätta värde på kворummedlemmarnas exempel och vänskap.

Jag vill tacka varje medlem i kyrkan över hela världen för er trofasthet trots frestelser, för er kärlek, för er hängivenhet till principerna och lärdomarna i Jesu Kristi återställda evangelium, för er villighet att följa den levande profeten för att få församlingar och grenar att tillväxa, för era uppoffringar av tid, energi samt känslomässiga, andliga och timliga tillgångar. Tack för att ni betalar ett ärligt tionde och inte försummar de fattiga och ensamma. Jag har sett Kristi anlete i ert anlete, i era gärningar och föredömliga liv. Ni är nutida underverk.

Jag tackar er för att ni med hand och hjärta stöder kyrkans generalämbetsmän. Igår understödde vi kyrkans allmänna ledarskap enligt principen om enhälligt bifall. Inte en enda av dessa ledare i kyrkan eftertraktar dessa kallelser men inte heller nekar de till sådana kallelser för de vet att de

kommer genom uppenbarelse från Gud.

Vi är tacksamma för era böner och vi ber för er. Vi älskar er och vi behöver er kärlek. Vi stöder er och vi behöver er villighet att tjäna Herren var ni än befinner er och i vilka ämbeten ni än kallats till. I Herrens kyrka är alla ämbeten viktiga.

President Gordon B Hinckley

sade: "Vi är här för att hjälpa vår Fader med hans verk och hans härlighet, 'att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan'. (Moses 1:39) Er förpliktelse är lika allvarlig inom ert ansvar, som min förpliktelse är inom mitt område." (*Nordstjärnan*, jul 1995, s 70.) Och presidenten bad oss att nå ut till andra och välsigna andra omkring oss. Han sade: "Må

det odlas i varje medlems hjärta ett medvetande om hans möjlighet att föra andra till kunskap om sanningen ... Må han be innerligt om det." ("Finn lammen, föd fåren", *Liabona*, jul 1999, s 120.)

Mitt liv välsignades för evigt av en underbar medlem som var villig att dela med sig av evangeliet för över femtio år sedan. Några dagar efter andra världskrigets slut stod min mormor i en matkö när en äldre ensamstående syster utan egen familj bjöd in henne till ett sakramentsmöte i Zwickau i Östtyskland. Min mormor och mamma tackade ja. De gick till kyrkan, kände anden, upplyftes av medlemmarnas vänlighet och uppbyggdes av återställelsens psalmer. Min mormor, mina föräldrar och mina tre syskon blev alla döpta. Jag måste vänta två år eftersom jag bara var sex år. Så tacksam jag är för en andligt känslig mormor, läranktiga föräldrar och en klok, vithårig äldre ensamstående syster som hade den härliga frimodigheten att följa Frälsarens föredöme genom att inbjuda oss att "komma och se". (Se Joh 1:39.) Hon hette syster Ewig, som på svenska blir "syster Evig". Jag kommer att vara tacksam för hennes kärlek och exempel i all evighet.

Med dessa ömma och tacksamma känslor för alla som haft ett inflytande på mitt liv under de gångna åren åtar jag mig framtiden. Mitt hjärta och sinne är fyllt med glädje över att jag under återstoden av mitt liv har fått möjligheten att "tala om Kristus, fröjda [mig] i Kristus, predika om Kristus och profetera om Kristus" (2 Nephi 25 :26) som ett särskilt vittne om vår Frälsare och Återlösare Jesus Kristus. (Se L&F 107:23.)

Med insikt om min svaghet hämtar jag stor tröst från Herrens instruktioner. I Lärnan och förbunden står det:

"Så att fullheten av mitt evangelium må kungöras av de svaga och ringa till

världens ändar och för konungar och regenter ...

att de, när de sökte visdom, måtte erhålla undervisning ...

och när de ödmjukade sig, de måtte bli styrkta och välsignade från höjden och mottaga kunskap.” (L&F 1 :23, 26, 28)

Och i Mormons bok står det:

”Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver ... några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem.” (1 Nephi 3 :7)

Och i Gamla testamentet kan vi hämta tröst:

”Herrens Ande skall komma över dig, och du skall bli förvandlad till en annan människa” och ”Gud förvandlade hans hjärta” och ”Gud är med dig”. (1 Sam 10:6, 9, 7)

Jag förlitar mig på dessa underbara löften. Därför lovar jag er, dessa mina bröder och Herren att jag ska leva så att jag kan vara värdig att få veta Herrens vilja och handla i enlighet därmed.

Gud vår himmelske Fader känner oss vid namn. Jesus Kristus lever, han är Messias, han älskar oss. Jesu Kristi försoning är verklig, den bringar odödlighet till alla och öppnar dörren till evigt liv.

Jesu Kristi evangelium finns återigen på jorden. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en sann och levande kyrka.

Mormons bok är ännu ett testamente om Jesus Kristus och vittnar om att Joseph Smith var en sann profet. Jag älskar profeten Joseph. Jag älskar president Gordon B Hinckley som är Guds profet och innehar alla rikets nycklar i dessa dagar, nycklar som profeter har hållit i en oavbruten linje ända sedan Joseph Smith.

Dessa saker vet jag i mitt hjärta och i mitt sinne. Och om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Med Herrens kraft

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Med Herrens kraft kan vi göra och uthärda och övervinna allt.

Bröder och systrar, mitt hjärta är fyllt till bredden, det snurrar runt i huvudet, mina knän skakar och är svaga, och jag har inte ord nog att ge uttryck för de känslor och tankar som jag önskar delge er. Jag ber att den Helige Anden ska vara med mig och med er när jag kortfattat talar till er denna sabbatsmorgon.

Under de timmar som gått sedan president Hinckley kallade mig till detta nya ämbete har jag hörsammat Nephis uppmaning att ”tillämpa ... all helig skrift på oss” (1 Nephi 19:23) med större avsikt och intensitet än någonsin förr.

Jag har begrundat Paulus lärdom att ”det som för världen var dåraktigt har Gud utvalt för att låta de visa stå där med skam, och det som för världen var svagt har Gud utvalt för att

låta det starka stå där med skam”.

(1 Kor 1:27) Denna morgon ger det mig stor tröst att veta att jag är en av de verkligt svaga i världen.

Jag har begrundat Jakobs instruktioner som finns i Mormons bok:

”Därför rannsaka vi profeterna, och vi hava många uppenbarelser samt profetians ande, och emedan vi hava alla dessa vittnen, erhålla vi hopp, och vår tro bliver orubblig, så att vi till och med kunna befalla i Jesu namn och själva träden lyda oss, likaså bergen och havets böljor.

Icke desto mindre visar Herren Gud oss vår svaghet, på det vi må erkänna, att det är genom hans stora nåd till människobarnen, som vi hava makt att göra detta.” (Jakob 4:6–7)

Bröder och systrar, jag vill att ni särskilt lägger märke till ordet *nåd* som det används i versen jag just läste. I den engelska bibelns Bible Dictionary kan vi läsa att ordet *nåd* ofta används i skrifterna för att beskriva en stärkande eller möjliggörande kraft.

”Ordet betyder i huvudsak att det är ett gudomligt medel till hjälp eller styrka som ges genom Jesu Kristi rikliga barmhärtighet och kärlek ...

Det är likaledes genom Herrens nåd som människor, genom tro på Jesu Kristi försoning och sina synders omvändelse, erhåller styrka och hjälp att utföra goda gärningar som de annars inte skulle kunna bibehålla om

de endast förlitade på sig själva. Denna nåd är en möjliggörande kraft som låter män och kvinnor uppnå evigt liv och upphöjelse efter det att de har gjort allt de förmår (s 697).”

Sålunda hjälper denna möjliggörande och stärkande kraft i försoningen oss att se och göra och bli det goda på sådana sätt som vi annars aldrig skulle känna igen eller kunna utföra med vår begränsade jordiska förmåga. Jag bär vittnesbörd om att denna möjliggörande kraft i Frälsarens försoning är verklig. Utan denna stärkande kraft i försoningen skulle jag inte ha kunnat stå framför er denna morgon.

Kan vi förnimma Kristi nåd och stärkande kraft i Ammons vittnesbörd? ”Ja, jag vet, att jag är intet, och till min styrka är jag svag. Därför vill jag icke berömma mig av mig själv,

utan jag vill berömma min Gud, ty i hans kraft kan jag göra allting, ja, se, många mäktiga under hava vi gjort i detta land, för vilka vi vilja prisa hans namn evinnerligen.” (Alma 26:12) Sannerligen, bröder och systrar, med Herrens kraft kan vi göra och uthärda och övervinna allt.

När jag gick ut ur Kyrkans administrationsbyggnad efter min intervju med president Hinckley på fredagseftermiddagen kom jag att tänka på Enoks ord:

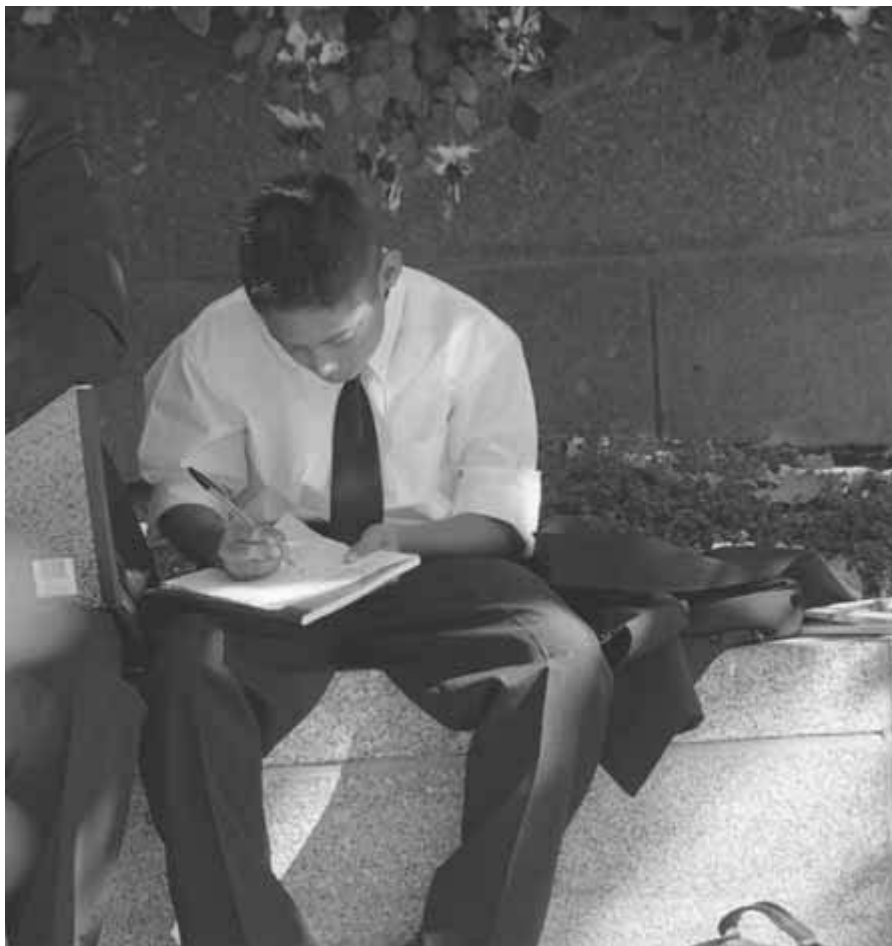
”När Enok hade hört dessa ord, böjde han sig till jorden inför Herren och talade till Herren och sade: Varför har jag, som är blott en gosse, funnit nåd inför dina ögon, och allt folket hatar mig, ty jag talar blott med svårighet? Varför är jag din tjänare?

Och Herren sade till Enok: Gå och gör såsom jag befallt dig och ingen

skall genomborra dig. Öppna din mun så skall den bli fylld, och jag skall giva dig talförhet, ty allt kött är i min hand, och jag gör vad som synes mig gott.” (Moses 6:31–32)

När vi känner oss oförberedda och överväldigade och otillräckliga inför en ny kallelse eller nytt ansvar är Herrens löfte till Enok lika tillämpligt på oss. Löftet var sant på Enoks tid och det är sant idag.

Den 20 juni 2000 arbetade jag och flera medarbetare sent in på kvällen i de administrativa kontoren på före detta Ricks College i Rexburg i Idaho. Vi höll på att utföra de slutliga förberedelserna inför en oväntad och historisk skolsamling på skolområdet nästa morgon inför tillkännagivandet av president Hinckley att Ricks College skulle bli ett universitet och få namnet Brigham Young University — Idaho.

Som ledningsgrupp hade vi just börjat inse hur fantastiskt stort ansvaret och utmaningarna var som låg framför oss.

När vi gick ut ur byggnaden den kvällen frågade en av mina kollegor mig: "President Bednar, är du rädd?" Så gott jag minns så svarade jag ungefär så här: "Om jag trodde att vi var tvungna att utföra den här övergången genom att uteslutande förlita oss på vår egen erfarenhet och vårt eget omdöme, skulle jag känna mig livrädd. Men vi kommer att få hjälp från himlen. Eftersom vi vet vem som har kontrollen och att vi inte är ensamma, så, nej, jag känner mig inte rädd." Och vi som arbetar på BYU — Idaho vittnar samfällt om att vi har fått hjälp från himlen, underverk har skett, uppenbarelser har getts, dörrar har öppnats och vi har blivit storligen välsignade som enskilda och som institution.

Låt mig nu få ge uttryck för min tacksamhet och uppskattning. Jag är

så tacksam till mina förfäder — för dessa trofasta och ståndaktiga män och kvinnor som jag respekterar och hedrar och som jag är skyldig allt. Jag älskar och uppskattar min mor och far och min hustrus mor och far. Jag är tacksam för deras kärlek och stöd och undervisning och styrka.

Min hustru Susan är en dygdig kvinna och en rättfärdig mor. Ni kommer snabbt att se att renhet och godhet lyser fram i hennes anlete. Jag älskar och uppskattar henne mer än jag kan säga. Jag tackar henne för den kvinna hon är, för det hon har lärt mig, och för den kärlek vi har till varandra.

Susan och jag har välsignats med tre trofasta söner. Jag älskar och tackar dem. Och vår växande lilla familj omfattar nu två rättfärdiga svärdottrar och tre skärpta och vackra och förtjusande barnbarn. När vi har möjlighet att vara tillsammans känner

vi oss välsignade att kunna fånga en liten glimt av familjeenheten i evigheten.

Mina kära bröder och systrar, jag är tacksam för er alla. När jag ser hur ni samlats här i konferenscentret och ser i tankarna hur ni samlats i möteshus över hela jorden, välsignas jag av er trofasthet och hängivenhet mot Frälsaren. När ni höjde armen i rätt vinkel igår kände jag ett stödjande och högst anmärkningsvärt inflytande fylla min själ. Det är inte många av er som vet vem jag är, ändå vet ni varifrån kallelsen kom och ni är så villiga att ge ert stöd. Jag tackar er och lovar er att ge hela min själ och all min energi åt detta heliga verk.

Jag ska gå dit Herren och hans kyrkas ledare vill att jag ska gå, jag ska göra det som de vill att jag ska göra, jag ska undervisa det som de vill att jag ska undervisa och jag ska sträva efter att bli det som jag borde och måste bli. Med Herrens kraft och genom hans nåd vet jag att ni och jag kan välsignas att utföra allt.

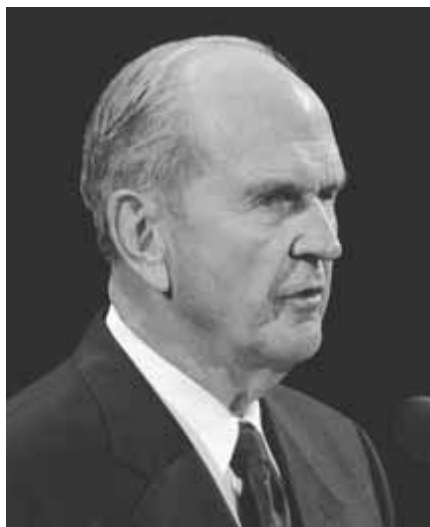
Som en av de svagaste svaga, vittnar jag om att Gud lever. Jag vittnar om att Jesus är Kristus. Han är vår Återlösare och vår Frälsare och han lever. Och jag vittnar om att Jesu Kristi evangeliums fullhet och hans sanna kyrka har återställts till jorden i dessa sista dagar genom profeten Joseph Smith. Prästadömetts nycklar och myndighet och frälsande förordningar finns återigen på jorden. Genom detta prästadömetts kraft kan familjer verkligen vara tillsammans för evigt. Mormons bok är Guds ord och slutstenen i vår religion. Och bröder och systrar, himlarna är inte stängda. Gud talar — till var och en enskilt och till ledarna för hans rike på jorden i de sista dagarna. President Gordon B Hinckley är Herrens profet på jorden idag. Om detta vittnar jag och lämnar mitt vittne i Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Seniormissionärer och evangeliet

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

Jag vill uttrycka min tacksamhet för våra seniormissionärer. De är unga i anden, kloka och villiga att arbeta.

Med tacksamhet välkomnar vi äldste Dieter F Uchtdorf och äldste David A Bednar till de tolv apostlarnas kворum. I bön och enighet kommer vi att tjäna Herren Jesus Kristus tillsammans.

Tack vare mina uppdrag i år har jag fått resa till många av jordens länder. I en del av dessa länder är kyrkan relativt ny. Vart jag än åker träffar jag våra missionärer. De är förunderligt okuvliga och alltid effektiva. De är ett synligt och påtagligt bevis på att Jesu Kristi Kyrka har återställts i sin fullhet. Det var Herren som sade: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen."¹ Denna befallning

dunkar hårt i hjärtat på varje missionär som vittnar om Jesus Kristus och undervisar om hans ord.

När vi tänker på missionärer föreställer vi oss vanligtvis unga män i skjorta och slips och sedesamt klädda unga kvinnor. Men tillsammans med dem finns det förunderliga seniormissionärer som hörsammat profeters och apostlars vädjan om fler missionärspär.²

Jag vill uttrycka min tacksamhet för våra seniormissionärer. De är unga i anden, kloka och villiga att arbeta. De till och med står ut med kommentarer från sina skämtsamma barn som ändrar president Spencer W Kimballs uppmaning att "ta längre steg" till "hasa snabbare".³ Dessa kära medlemmar är villiga att tjäna och stärka andra människor.⁴ Även om dessa seniorer inte kan det lokala språket, är deras prestationer stora och deras offeranda dyrbar.⁵

Exempel på sätt som seniormissionärer verkar

Jag tänker till exempel på äldste Lloyd Poelman och hans hustru syster Catherine Poelman. De har 9 vuxna barn och 20 barnbarn och de verkar just nu i en avlägsen del av Chile, i en liten gren där. De besöker ofta

mindre aktiva medlemmar och familjer som är nyomvända till kyrkan. Dessa besök ger paret Poelman möjlighet att läsa tillsammans med dessa familjer och att bära vittnesbörd om templets välsignelser. I missionens grenar har de också undervisat folket hur man leder sång och spelar förenklade versioner av psalmerna på små elektroniska keyboards. Äldste och syster Poelman skrev nyligen: "Dopet är bara det första steget i omvändelsen. När den första entusiasmen avtar och de nyomvända ständigt måste arbeta långa timmar bara för att förtjäna sitt levebröd, behöver de hjälp av andra som delar med sig av evangeliets glädje. Det är vår specialitet. En del av vårt arbete är förebyggande — att hålla nära kontakt med nyomvända. Men andra som sällan går på kyrkans möten har inte förlorat sin övertygelse och tar emot vårt budskap med tacksamhet. När vi ser förändringen hos dem vi besöker känner vi oss välsignade av att få ständig vägledning och hjälp från Herren i detta verk, och samtidigt av att veta att våra anhängare hemma genom oss tar del i vår kallelse och dessa särskilda välsignelser."⁶

Dessa underbara par är engagerade i arbetet att återvinna själar som tidigare ingått förbund att ta på sig Jesu Kristi namn.

Andra missionärspär verkar i kyrkans heliga tempel. Äldste Kenneth och syster Barbara Willits till exempel verkar i templet i Accra i Ghana. De fick särskild kärlek till folket i Ghana medan de verkade där som missionärer för mer än tjugo år sedan. De är energiska och entusiastiska människor som omvändes för femtio år sedan och har 3 barn, 16 barnbarn och 12 barnbarnsbarn. De utför upphöjelsens förordningar i templet. Broder Willits verkar som beseglare. Vid flera tillfällen har de blivit glatt överraskade över att träffa

medlemmar som de tidigare mött under sin första mission. Nyligen beseglade äldste Willits en man och hustru som de hade undervisat 1982, och äldste Willits beseglade fyra av parets avlidna barn till dem. Äldste och syster Willits skriver: "Vår villighet att lämna våra barn och vårt hem motiveras av de tempelförbund vi ingått, och vår djupaste önskan är att bli en evig familj. Våra barn stöder oss helt i vårt arbete och de får del av de många välsignelser vi har fått. Vi är ödmjukt tacksamma för förmånen att få hjälpa andra ta emot templets välsignelser."⁷

Modiga och omtänksamma par som äldste och syster Willits möjliggör och berikar arbetet som utförs i många av våra tempel över hela världen. Några tempel, som templet i Accra i Ghana, är belägna på platser där de flesta lokala medlemmar inte förut kunnat besöka ett tempel. Förordningarna för dessa medlemmar underlättas nu genom erfarna par som verkar som tempelmissionärer.

Vi tackar också dem av hjärtat.

Tidigare i år var äldste Douglas L. Callister och jag i Kiev, huvudstaden i Ukraina. Vi var där för att organisera den första staven i före detta Sovjetunionen. Vi var glada över att konstatera att Kievs distrikt var väl förberett för att bli en stav — fullt organiserad och redo att inta sin plats bland Sions stavar. Där träffade vi också missionärerna, bland vilka det fanns flera trofasta seniorpar. Vi lyssnade uppmärksamt till vad de hade att säga.

Vi minns vad äldste Rudi och syster Eva Hegewald berättade, som växt upp i före detta Östtyskland. De talade med en förtjusande tysk accent och berättade om de svåra dagarna under andra världskriget och den efterföljande sovjetiska ockupationen. De berättade om sina många försakelser. Att de fann Herrens sanna kyrka och senare emigrerade till Amerika såg de som dyrbara välsignelser. Under de följande åren fick de fem friska barn och de tillväxte både andligen och

ekonomiskt. De tyckte att gå ut som missionärer vore ett bra sätt att tacka Herren. De uttryckte sin djupa önskan att få tjäna i Östeuropa. De kallades att tjäna i Ukrainamissionen Kiev. Äldste och syster Hegewald skriver: "I slutet av vår mission i vår före detta fiendes land är vi nu tacksamma att ha haft möjligheten att undervisa och älska folket i Ukraina. Vår mission i Herrens tjänst har läkt vår själ, och vår familj är mer enig än tidigare. Vi har verkligen haft en enastående och givande upplevelse och har fått se många små underverk."⁸

Lägg märke till att alla tre paren skrev om sina välsignelser. Ett annat par berättar om välsignelser som missionärsarbetet medför. De skrev: "Goda människor utförde våra uppgifter som föräldrar bättre än vi ... Om det finns något problem i er familj som inte lösts genom bön och fasta, kanske en mission skulle kunna lösa det."⁹

Inga seniormissionärer tycker att det är lätt att åka iväg. Det gjorde inte heller Joseph eller Brigham eller John

eller Wilford. De hade också barn och barnbarn. De älskade inte på något vis sina familjer mindre, men de älskade också Herren och ville tjäna honom. En dag kanske vi möter dessa ståndaktiga personer som hjälpte till att etablera denna tidshushållning. Då ska vi glädjas över att vi inte höll oss undan när en kallelse till missionsarbete kom från profeten, även under livets höst.

På generalkonferensen i oktober 1925 gav president Heber J Grant en kraftfull kallelse till "mogna män med klokt omdöme som hade haft erfarenhet i att predika evangeliet ... att gå ut och arbeta på missionsfältet".¹⁰

Det behovet finns fortfarande. Under det senaste utbildningsmötet för prästadömsledare över hela världen, gav president Gordon B Hinckley en liknande kallelse: "Det finns ett ständigt behov av fler missionärspår", sade han. "De utför ett underbart tjänande över hela världen. Ni [ledare] behöver inte vänta på att paren ska anmäla sig frivilligt. De uppoftningar som hänger samman med att tjäna Herren på heltid blir till rika välsignelser för missionärsparen, deras familjer och de människor de tjänar."¹¹

Kvalifikationer för missionsarbete

Biskopar behöver också hörsamma denna profetiska kallelse och fråga dessa medlemmar om de kan gå ut som missionärer. Tillfällena för seniormissionärer att tjäna är varierande och omfattande.¹² Kallelsen till dem att tjäna görs på ämbetets vägnar efter det att yrkesbakgrund, språkkunskaper och personliga förmåga noggrant och under bön beaktats.¹³ Av alla kvalifikationer för att tjäna är en *önskan* att tjäna nog den allra viktigaste. Herren har förkunnat:

"Sen därför till, o I, som inträden i Guds tjänst, att I tjänen honom av allt edert hjärta, all eder förmåga, själ, sinne och styrka, att I mån stå

ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen.

Om I därför haven *begär* att tjäna Gud, ären I kallade till verket."¹⁴

Många enkla sista dagars heliga är rädda att de inte är kvalificerade för missionärstjänst. Men till sådana tänkbara missionärer har Herren gett följande försäkran: "Tro, hopp, barmhärtighet och kärlek, med blicken endast på Guds ära, dugliggör honom till detta verk."¹⁵

Begränsningar på grund av ålder och hälsa

När jag nu lovprisar seniormissionärernas arbete inser jag att det finns många fler som skulle vilja tjäna men som inte kan det. Begränsningar på grund av ålder eller dålig hälsa kräver en realistisk bedömning, och också familjemedlemmarnas viktiga behov. När en önskan brinner inom er, men sådana begränsningar hindrar er, kan ni tjäna genom andra. De kan bli era armar och ben och ni kan skänka de medel som behövs. Sedan finns det andra som kan ge av sin tid och sina talanger som hemma-missionärer.¹⁶ Alla bidrag behagar Herren och lovas av honom.

Evangeliet

Vi kan alla predika evangeliet genom undervisning och föredöme. Ordet *evangelium* betyder "glad nyhet". Den glada nyheten är Herren Jesus Kristus och hans budskap om frälsning.¹⁷ Jesus likställde evangeliet med både sin mission och sin verksamhet på jorden. I sin *missionsbefallning* sade Jesus:

"Detta är det evangelium, som jag har givit eder — att jag har kommit till världen för att göra min Faders vilja, emedan min Fader har sänt mig.

Min Fader sände mig, på det jag skulle bli upplyft på korset."¹⁸

Vi vet att Frälsarens jordiska mission var *försoningen*.

Frälsarens jordiska *verksamhet* innefattar allt annat han gjorde — hans lärdomar, kärleksyttringar, iakttagande av förordningar, bönemöster, uthållighet med mera. Han levde för att vara vårt föredöme, vilket han också likställde med evangeliet i orden om sin verksamhet: "Detta är mitt evangelium", sade han, "ty de verk, som I haven sett mig göra, skolen även I göra".¹⁹ Sålunda är tro, omvändelse, dop genom vatten, eld och den Helige Anden, de utvaldas insamling och att hålla ut intill änden allesammans en del av evangeliet.²⁰ Vi kan alla följa Herrens föredöme, oavsett ålder, ställning eller boplat.

Som ett av de "särskilda vittnen om Kristi namn för hela världen",²¹ förkunnar jag att han är den levande Gudens Son, vår försonande Frälsare och Återlösare. Detta är hans kyrka, återupprättad i dessa sista dagar för att uppfylla sin gudomliga bestämelse. Hans profet idag är president Gordon B Hinckley. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mark 16:15; se också Matt 28:19; Mormon 9:22; L&F 42:58; 68:8; 80:1; 84:62; 112:28.
2. Se till exempel Gordon B Hinckley, "Missionärsverksamhet", *Nordstjärnan*, mar 1988, s 2–5. Se också L Tom Perry, "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar", *Nordstjärnan*, okt 1984, s 137–141; M Russell Ballard, "Missionärspår", *Nordstjärnan*, maj 1990, s 16–21; Robert D Hales, "Missionärspår: En tid att tjäna", *Liabona*, jul 2001, s 28–31.
3. Se "Serving as Couple Missionaries", *Ensign*, sep 1997, s 15.
4. Se Lukas 22:32.
5. Bekymmer beträffande en mission kan indelas i fyra kategorier:
 - 1) Ekonomi: Alla utgifter över och bortom det som skulle ha behövts hemma kan täckas av barn, vänner, kvorum eller släktingar.
 - 2) Rädsla: Mogna missionärer behöver inte frukta att behöva proselytera eller lära sig ett nytt språk. Man kan bidra mycket genom att använda talanger man redan har. Missionärer kan åka till ett annat land i kunskap om att de kommer att lära sig det de behöva veta utan att behöva tala språket flytande. De kommer att lära sig en del av missionsspråket och finna glädje i att använda nya uttryck.

- 3) Kondition: Fastän en riskfri omgivning inte kan garanteras, varken hemma eller på missionsfältet, kan lämpliga åtgärder vidtas för rätt diet och motion. Vanliga läkarbesök kan vanligtvis göras på missionsfältet. Om en nödsituation skulle uppstå, kan en förflyttning därifrån bli aktuell.
- 4) Familjen: Barn och barnbarn till seniormissionärer välsignas genom deras tjänande. Herren har gett följande löfte till en missionär: "Se, du har haft mycken bedrövelse för din familjs skull. Dock skall jag välsigna dig och din familj, ja, dina små, och den dag kommer, då de skola tro och veta sanningen och bliva ett med dig i min kyrka." (L&F 331:2-2) När dessa "små" ber för sina missionärsföräldrar, kommer de att dras närmare till både Herren och sina föräldrar eller mor- och farföräldrar.
6. Personligt brev, daterat den 29 juni 2004.
7. Personligt brev, mottaget den 28 juni 2004.
8. Personligt brev, mottaget den 1 juli 2004.
9. Brev adresserat till äldste Dallin H Oaks från dr Brent och Carol Petersen, daterat 27 juni 2004.
10. Conference Report, okt 1925, s 10.
11. "To the Bishops of the Church", *Worldwide Leadership Training Meeting*, 19 jun 2004, s 27; se också "Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B Hinckley", *Ensign*, apr 1996, s 72.
12. Kategorierna omfattar ledarskaps- och medlemsarbete, släktforsknings- och tempeltjänst, arbete inom sjukvården, humanitär hjälp och välfärdsarbete, arbete i informationscenter, för kyrkans informationstjänst, på ett områdes- eller missionskontor, arbete med ekonomi och uppteckningar, med fastigheter, för kyrkans utbildningsverksamhet, för ständiga utbildningsfonden eller för att stödja andra former av utbildning. Andra möjligheter finns för att passa till de särskilda förmågor som blivande missionärer har. Se Giles H Florence Jr, "So Many Kinds of Missions", *Ensign*, februari 1990, s 6-11.
13. För detaljer om kvalifikationer och förberedelse för seniormissionärer, se "Missionärspår, 'En underbar resurs'", *Nordstjärnan*, okt 1997, s 26-33; "Couple Missionaries: 'Too Wonderful for Me,'" *Ensign*, sept 1998, s 14-17; "There Is Work for Us to Do", *Ensign*, okt 1993, s 36-41; "The Impact of Couple Missionaries", *Ensign*, apr 2003, s 60-63; "Working Miracles in Mission Field", *Church News*, 22 dec 1990, s 3, 7.
14. L&F 4:2-3; kursivering tillagd.
15. L&F 4:5.
16. Ytterligare information finns på kyrkans webbsida www.lds.org under "Service Opportunities for Senior Missionaries" (klicka på "Other Resources" på hemsidan, sedan på "Church Service Missionary Opportunities").
17. Se Bible Dictionary, "Gospels", s 682-683.
18. 3 Nephi 27:13-14.
19. 3 Nephi 27:21.
20. Se L&F 33:6-12; 39:6.
21. L&F 107:23.

Kvinnorna i vårt liv

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Så tacksam jag är, så tacksamma vi alla måste vara, för kvinnorna i vårt liv.

Mina bröder och systrar, om ni vill ha tålamod med mig så önskar jag uttrycka några personliga tankar i början av mitt tal. I slutet av konferensen för sex månader sedan berättade jag att min älskade livskamrat i 67 år var allvarligt sjuk. Två dagar senare gick hon bort. Det var den 6 april, en betydelsefull dag för oss i den här kyrkan. Jag önskar tacka de hängivna läkare och underbara sjuksköterskor som tog hand om henne under hennes sista sjukdom.

Mina barn och jag fanns vid hennes sida när hon fridfullt gled in i evigheten. När jag höll hennes hand och såg hur livet försvann från hennes fingrar, erkänner jag att jag kände mig överväldigad. Innan jag gifte mig med henne var hon flickan i mina drömmar, för att använda en dåtida populär sång. Hon var min kära livskamrat i

mer än två tredjedelar av ett sekel, min jämställda partner inför Herren, men egentligen överträffade hon mig. Och nu i min höga ålder är hon åter flickan i mina drömmar.

Direkt efter hennes bortgång strömmade det in stora kärleksbevis från hela världen. Stora mängder med vackra blomsteruppsättningar vällde in. Stora bidrag gjordes i hennes namn till ständiga utbildningsfonden och hennes professur vid Brigham Young-universitetet. Vi fick bokstavligen hundratals brev. Vi har kartonger fulla med dem från många vi känner och väldigt många vi inte känner. Alla brev innehåller beundrande ord till henne, och sympati och kärlek för oss som hon lämnade efter sig.

Vi beklagar att vi inte kan besvara vart och ett av dessa många brev. Därför tar jag tillfället nu att tacka er alla för er stora vänlighet mot oss. Tack så väldigt, väldigt mycket och jag ber er ursäkt att vi inte kan besvara dem alla. Det arbetet översteg vår förmåga, men era ord har skänkt en mjuk lyster av tröst över vår sorg.

Jag är tacksam att kunna säga att jag inte under vårt långa liv tillsammans kan minnas ett allvarligt gräl. Några småsaker ibland, men aldrig några stora meningsskiljaktigheter. Jag tror att mitt äktenskap har varit så idylliskt som det är möjligt för ett äktenskap att vara.

Jag inser att många av er välsignats på samma sätt och jag berömmar er

på det varmaste, för när allt kommer omkring finns det inget som är rikare än kamratskapet mellan en man och hustru och inget som är mer betydelsefullt på gott eller ont än äktenskaps oändliga följder.

Jag ser ständigt dessa följder. Jag ser både skönhet och tragedi. Och därför har jag valt att säga några ord idag om kvinnorna i vårt liv.

Jag börjar med världens skapelse.

Vi läser i Första Moseboken och i Moses om detta stora, enastående och anmärkningsvärda företag. Den Allsmäktige var arkitekten för denna skapelse. Under hans ledning verkställdes den av hans älskade Son, den store Jehova, som assisterades av ärkeängeln Mikael.

Först skapades himlen och jorden, efter vilket ljuset skildes från mörkret. Vattnet skildes från land. Så skapades vegetationen och därefter djuren. Allt detta åtföljdes av kronan på verket, människans skapelse. I Första Moseboken står det: "Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott." (1 Mos 1:31)

Men skapelsen var inte fullständig.

"Åt [Adam] fanns ingen medhjälpare.

Då lät Herren Gud en djup sömn falla över mannen och när han hade somnat tog han ut ett av hans revben och fyllde dess plats med kött.

Och Herren Gud formade en kvinna av revbenet som han tagit av mannen och förde henne fram till honom.

Mannen sade: Denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon skall heta kvinna." (1 Mos 2:21–23)

Och så blev Eva Guds slutliga skapelse, den storslagna sammanfattningen av hela det förunderliga skapelseverk som skett dessförinnan.

Trots att skapelsen av kvinnan getts denna prioritering har hon så ofta genom tiderna relegerats till en andrandsställning. Man har förringat

henne. Man har talat nedsättande om henne. Man har förslavat henne. Man har förbrutit sig mot henne. Och ändå har några av de största människorna i skrifterna varit kvinnor med integritet, prestationer och tro.

Vi har Ester, Noomi och Rut i Gamla testamentet. Vi har Sariah i Mormons bok. Vi har Maria, världens Återlösares egen mor. Hon var Guds utvalda och Nephi beskriver henne som "en jungfru, skönare och fagrare än alla andra jungfrur". (Se 1 Nephi 11:15.)

Det var hon som bar barnet Jesus till Egypten för att rädda honom från

Herodes vrede. Det var hon som vårdade honom som pojke och ung man. Det var hon som stod framför honom när hans smärtfyllda kropp hängde på korset på Golgata. I sitt lidande sade han till henne: "Kvinna, se din son!" Och han vädjade till sin lärjunge att ta hand om henne och sade: "Se din mor." (Joh 19:26–27)

Alltigenom hans liv finner vi Maria och Marta och Maria från Magdala. Det var hon som begav sig till graven den första påskmorgonen. Och för henne, en kvinna, uppenbarade sig den uppståndne Herren först. Hur kommer det sig att fastän Jesus

placerade kvinnan i en sådan betydelsefull ställning, att så många män, som säger sig tro på honom, inte gör samma sak?

I sitt stora skapelseverk, när Gud först skapade människan, skapade han två kön. Denna dualism uttrycks på ett förädlade sätt i äktenskapet. Den ene kompletterar den andra. Paulus förkunnade: "I Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan." (1 Kor 11:11)

Det finns inget annat arrangemang som tillmötesgår den Allsmäktiges gudomliga avsikter. Mannen och kvinnan är hans skapelser. Deras dualism är enligt hans plan. Deras kompletterande relation och funktion är grundläggande för hans avsikter. Den ena är ofullständig utan den andra.

Jag vet att vi har många underbara kvinnor ibland oss som inte får möjlighet att gifta sig. Men deras bidrag är också oerhört stora. De tjänar kyrkan på ett sådant trofast och kunnigt sätt. De undervisar i biorganisationerna. De är ledare.

Jag bevittnade en intressant sak häromdagen. Generalauktoriteterna höll möte och presidentskapet för Hjälpföreningen var också där med oss. Dessa kunniga kvinnor stod i vårt rådtrum och delgav oss välfärdsprinciper och hur vi kan hjälpa de nödställda. Vår ställning som ledare i den här kyrkan minskade inte därför att de deltog. Det stärkte istället vår förmåga att tjäna.

Det finns somliga män som arrogant tror att de är kvinnorna överlägsna. De verkar inte förstå att de inte ens skulle finnas till om det inte var för modern som födde dem. När de yrkar på sin överlägsenhet förringar de henne. Det har sagts: "Mannen kan inte förnedra kvinnan utan att själv bli förnedrad, han kan inte förhöja henne utan att samtidigt förhöja sig själv." (Alexander Walker,

Elbert Hubbard's Scrap Book [1923], s 204.)

Så oändligt sant detta är. Vi ser förnedringens bittra frukt runt omkring oss. Skilsmässa är ett av resultaten. Denna ondska sprider ut sig hejdlöst i samhället. Den är resultatet av att inte respektera sin äktenskapspartner. Den gör sig gällande genom försummelse, kritik, misshandel och övergivande. Vi i kyrkan är inte immuna mot detta.

Jesus förkunnade: "Vad Gud har fogat samman, skall människan inte skilja åt." (Matt 19:6)

Ordet *människa* avser både *man* och *kvinn*a, men faktum är att det mest är männen som orsakar omständigheterna som leder till skilsmässa.

Efter att ha handlagt hundratals skilsmässorfall under årens lopp, är jag övertygad om att om vi tillämpade en enda vana skulle det åstadkomma mer för att lösa detta allvarliga problem än något annat.

Om varje man och varje hustru regelbundet gjorde vad de kunde för att sörja för deras partners bekvämlighet och lycka skulle det finnas mycket få skilsmässor, om ens några. Det skulle aldrig förekomma några tvister. Inga anklagelser skulle slungas ut. Vredesutbrott skulle upphöra. Istället skulle kärlek och omtanke ersätta misshandel och elakhet.

Det fanns en populär sång vi sjöng för många år sedan, och texten lyder:

*Jag vill vara glad,
Men kan ej vara glad,
förrän jag gjort dig glad också.*
(Irving Caesar, "I Want to Be Happy" [1924])

Så sant detta är.

Varje kvinna är en Guds dotter. Ni kan inte förnära henne utan att förnära honom. Jag vädjar till männen i den här kyrkan att söka efter och vårda sig om gudomligheten som

finns hos deras livskamrat. I den utsträckning det sker kommer det att finnas harmoni, frid, rikare familjeliv och kärlek som ger näring.

President McKay påminde oss om det så väl: "Ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet." (Citerad i J E McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], s 42; Conference Report, apr 1935, s 116.)

Likadant är det med sanningen president Lee påminde oss om: "Det viktigaste arbete ni någonsin kommer att uträtta för Herren, sker inom ert eget hems väggar." ("Maintain Your Place as a Woman", *Ensign*, feb 1972, s 51.)

Botemedlet för de flesta äktenskapliga problemen är inte skilsmässa. Det är omvändelse och förlåtelse, uttryck för vänlighet och omtanke. Botemedlet ligger i att tillämpa den gyllene regeln.

Det är något stort och vackert när en ung man och en ung kvinna tar varandras händer över altaret och sluter förbund inför Gud att de ska ära och älska varandra. Men hur dystert är inte bilden några månader eller år senare när sårande uttryck, elaka och skarpa ord, höjda röster och bittra anklagelser slungas ut.

Det behöver inte vara så, mina kära bröder och systrar. Vi kan höja oss över sådana "svaga och ömkliga" saker i vårt liv. (Se Gal 4:9.) Vi kan söka efter och erkänna den gudomliga naturen hos varandra som kommer oss till del som vår himmelske Faders barn. Vi kan leva tillsammans enligt Guds mönster som är äktenskapet och uträtta det vi förmår, om vi utövar självkontroll och avhåller oss från att försöka kontrollera vår livskamrat.

Kvinnorna i vårt liv är skapelser begåvade med särskilda egenskaper, gudomliga anlag, som får dem att nå ut i vänlighet och kärlek till människorna omkring sig. Vi kan uppmuntra

denna önskan att nå ut om vi ger dem möjligheten att använda de talanger och impulser som finns inom dem. På gamla dar sade min älskade kamrat stilla till mig en kväll: "Du har alltid gett mig vingar att flyga med, och jag har älskat dig för det."

Jag kände en gång en man som nu har gått bort, som insisterade på att fatta alla beslut för sin hustru och sina barn. De kunde inte ens köpa ett par skor utan honom. De kunde inte ta pianolektioner. De kunde inte verka i kyrkan utan hans tillstånd. Jag har sett vad resultatet blev av den attityden och det var inte gott.

Min far tvekade aldrig att ge min mor en komplimang. Vi barn visste att han älskade henne tack vare det sätt han behandlade henne på. Han tog hänsyn till henne. Och jag ska alltid vara djupt tacksam för hans föredöme. Många av er har välsignats på samma sätt.

Jag kunde säga mer om saken, men det är inte nödvändigt. Jag önskar bara betona den stora iögonfallande sanningen att vi alla är Guds barn, både söner och döttrar, bröder och systrar.

Som far, älskar jag mina döttrar mindre än mina söner? Nej. Om jag är skyldig till någon obalans, så är det till förmån för mina kära flickor. Jag har sagt att när en man blir gammal hoppas jag att han har döttrar omkring sig. De är så vänliga och goda och omtänksamma. Jag tror jag kan säga att mina söner är dugliga och kloka. Mina döttrar är intelligenta och vänliga. Och "min bägare flödar över" tack vare detta. (Ps 23:5)

Kvinnor utgör en sådan nödvändig del av lycksalighetsplanen som vår himmelske Fader har gett oss. Planen fungerar inte utan dem.

Bröder, det finns för mycket sorgenhet i världen. Det finns för mycket elände och hjärtesorg och brustna hjärtan. Det finns för många tårar som

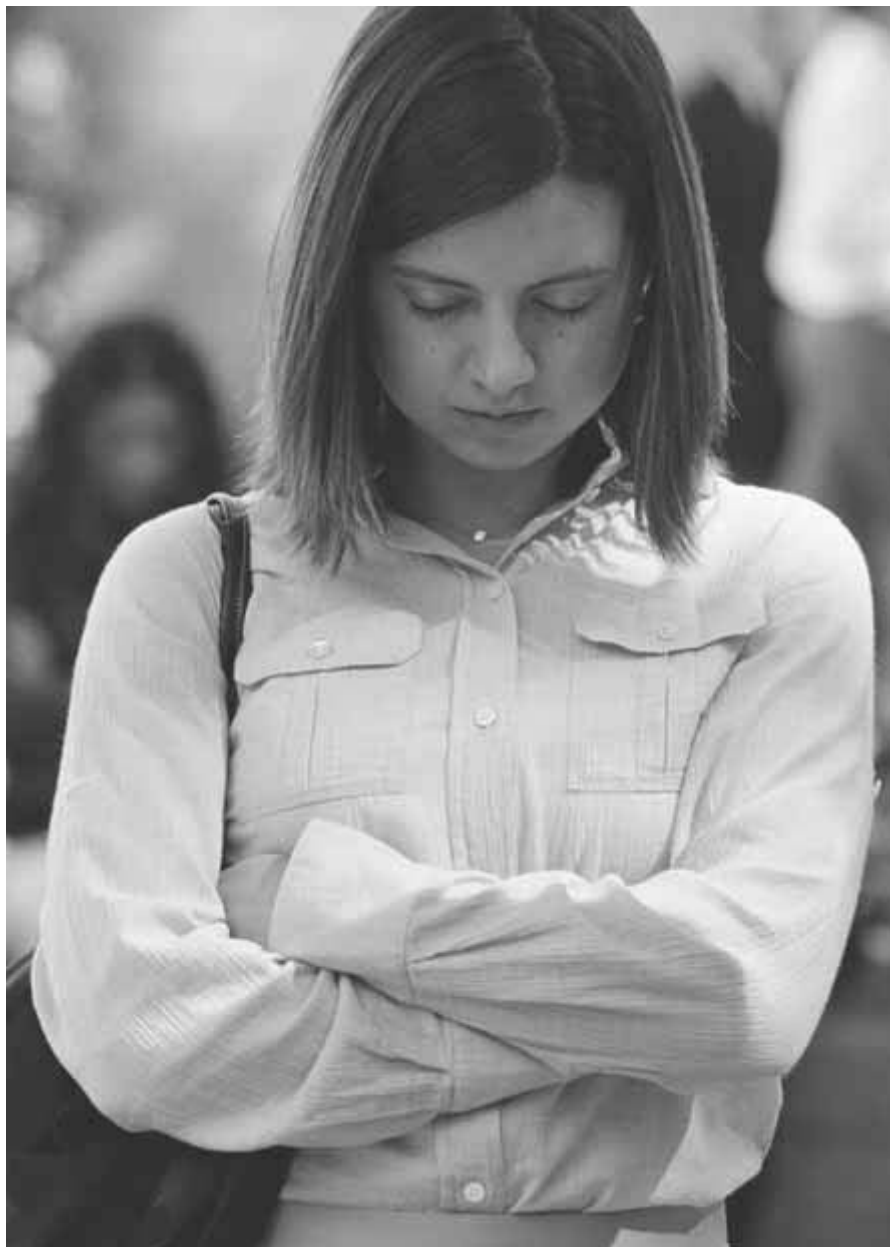
fälls av sörjande hustrur och döttrar. Det finns för mycket försumlighet och misshandel och ovänlighet.

Gud har gett oss prästadömet och det prästadömet kan inte utövas "utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymd kärlek, genom godhet och sann kunskap, som storligen utvidgar själen, utan skrymteri eller svek".

(L&F 121:41–42)

Så tacksam jag är, så tacksamma vi

alla måste vara, för kvinnorna i vårt liv. Må Gud välsigna dem. Må hans stora kärlek falla över dem som himlens dagg och kröna dem med lyster och skönhet, nåd och tro. Och må hans Ande falla över oss män och leda oss att alltid respektera dem i tacksamhet, och ge dem uppmuntran, styrka, näring och kärlek, som är själva kärnan i vår Återlösares och Herres evangelium. Om detta ber jag ödmjukt, i Jesu Kristi heliga namn. Amen. ■

Dessa mina minsta

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

Må ingen underskatta kraften i vanliga sista dagars heligas tro.

Det finns ett budskap för sista dagars heliga i en sällan citerad uppenbarelse som gavs till profeten Joseph Smith 1838. "Jag kommer ihåg min tjänare Oliver Granger. Se, sannerligen säger jag honom: Hans namn skall hållas i helig åminnelse från släkte till släkte evinnerligen, säger Herren." (L&F 117:12)

Oliver Granger var en helt vanlig människa. Han var nästan blind då han "förlorat synen genom köld och utmattning". (History of the Church, 4:408) Första presidentskapet beskrev honom som "en man med stor och redbarhet och hög moral, kort sagt, en gudsman". (History of the Church, 3:350)

När de heliga drevs ut från Kirtland i Ohio, en händelse som skulle upprepas i Independence, Far West och i

Nauvoo, stannade Oliver kvar för att sälja deras egendomar för det lilla han kunde få ut. Det fanns små möjligheter att han skulle lyckas. Och det gjorde han faktiskt inte heller!

Men Herren sade: "Därför skall han kämpa allvarligen för att befria min kyrkas Första presidentskap, säger Herren, och [när] han faller, skall han resa sig igen, ty hans offer skall vara heligare för mig än hans vinning, säger Herren." (L&F 117:13)

Vad gjorde Oliver Granger för att hans namn skulle hållas i helig åminnelse? Inte så mycket egentligen. Det var inte så mycket vad han gjorde som vad han var.

När vi hedrar Oliver borde kanske Lydia Dibble Granger, hans hustru, hedras allra mest.

Oliver och Lydia lämnade slutligen Kirtland för att ansluta sig till de heliga i Far West i Missouri. De var bara några få kilometer från Kirtland när en pöbelhop tvingade dem att vända tillbaka. Inte förrän senare lyckades de ansluta sig till de heliga i Nauvoo.

Oliver dog 47 år gammal och lämnade åt Lydia att ta hand om barnen.

Herren förväntade sig inte att Oliver skulle vara fullkomlig och kanske inte ens att han skulle lyckas. "[När] han faller, skall han resa sig igen, ty hans offer skall vara heligare för mig än hans vinning, säger Herren." (L&F 117:13)

Vi kan inte förvänta oss att alltid lyckas, men vi borde göra vårt bästa.

"Ty jag, Herren, skall döma alla människor i enlighet med deras hjärtans önskningsar." (L&F 137:9)

Herren sade till kyrkan:

"När jag giver människorna befallning att göra något till mitt namns ära, och de människorna gripa sig an av hela sin makt och med allt vad de hava att utföra det verket och icke låta sin iver kallna, och om fienden kommer över dem och hindrar dem att fullborda verket, se, då skall jag ingalunda fordra det verket mera av dessa människors händer, utan jag skall mottaga deras offer ...

Detta säger jag såsom ett exempel för eder, och det skall vara eder till tröst, när I tänken på alla dem, som hava fått befallning att uträtta ett verk och hava blivit förhindrade av fiendehand och förtryck, säger Herren, eder Gud." (L&F 124:49, 53; se även Mosiah 4:27.)

De få i Kirtland har nu vuxit till miljontals vanliga sista dagars heliga över hela världen. De talar många olika språk men är förenade i tro och förståelse genom Andens språk.

Dessa trofasta medlemmar ingår och håller sina förbund och strävar efter att bli värdiga att besöka templet. De tror på profetierna och stöder församlings- och grensledarna.

Liksom Oliver stöder de första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum och tror på det Herren sagt: "Om mitt folk vill hörsamma min och mina tjänares röst, vilka jag utvalt att leda mitt folk, se, sannerligen säger jag eder: De skola icke flyttas från sina platser." (L&F 124:45)

I uppenbarelsen som gavs som förord till Läran och Förbunden förklarade Herren vem som skulle utföra hans verk. Lyssna noga när jag läser denna uppenbarelse och tänk på hur mycket han litar på oss:

"Därför har jag, Herren, kallat min

tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar, emedan jag visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare.

Jag har även givit befallning åt andra att kungöra detta för världen, och det har allt skett för att det som skrivits av profeterna skulle fullbordas:

De *svaga* i världen skola komma fram och nedbryta de starka och mäktiga, på det ingen skall kunna giva råd åt sin nästa eller förtrösta på köttslig arm."

Nästa vers visar att prästadömet kan ges till vanliga, värdiga män och pojkar:

"Utan var och en må tala i Herren Guds, ja, världens Frälsares namn ...

så att fullheten av mitt evangelium må kungöras av de *svaga och ringa* till världens ändar och för konungar och regenter.

Se, jag är Gud och har talat detta. Dessa äro mina befallningar, och de gåvos till mina tjänare i deras *svaghet* enligt deras språk, så att de skulle kunna förstå dem,

att det vari de foro vilse måtte uppenbaras,

att de, när de sökte visdom, måtte erhålla undervisning,

och när de syndade, de måtte bliva tuktade och omvända sig,

och när de ödmjukade sig, de måtte bliva styrkta och välsignade från höjden och mottaga kunskap från tid till tid." (L&F 1:17–20, 23–28; kursivering tillagd)

Nu stiger en annan generation ungdomar fram. Vi ser en styrka i dem som är större än den vi har sett förut. Dryckenskap, droger och omoral ingår inte i deras livsstil. De samlas till evangeliestudier, till fester och till tjänande.

De är inte fullkomliga. Inte än. De gör sitt bästa och de är starkare än de generationer som gått före.

Som Herren sade om Oliver Granger: "[När de] faller, skall [de] resa sig igen, ty [deras] offer skall vara heligare för mig än [deras] vinning." (L&F 117:13)

Somliga oroar sig konstant över att de inte gick ut som missionär, över misslyckade äktenskap eller för att de inte kunde få barn, eller över barn som verkar gått vilse, eller över ouppfyllda drömmar, eller för att åldern begränsar vad de kan göra. Jag tror inte det behagar Herren när vi oroar oss över att vi aldrig tycks uträtta tillräckligt mycket eller att det vi gör aldrig tycks vara gott nog.

Somliga bär på tunga skuldbördor i onödan, eftersom dessa kunde tas bort genom bekännelse och omvändelse.

Herren sade inte till Oliver "*om* han faller", utan "*[När]* han faller skall han resa sig igen". (L&F 117:13; kursivering tillagd)

För några år sedan i Filippinerna, kom vi tidigt till en konferens. På trottoarkanten satt en far, en mor och fyra små barn klädda i söndagskläder. De hade åkt i flera timmar med buss och satt och åt sin frukost. De åt var sin

kokt, kall majskolv. Pengarna för bussen till Manila togs antagligen ur matbudgeten.

När jag såg den där familjen, överväldigades jag av känslor. *Där* är kyrkan. *Där* är kraften. *Där* är framtiden. Liksom familjer i många länder betalar de sitt tionde, stöder sina ledare och gör sitt bästa för att tjäna.

I över 40 år har min hustru och jag rest över hela världen. Vi känner medlemmar i kyrkan i kanske hundra länder. Vi har känt kraften i deras enkla tro. Deras personliga vittnesbörd har haft en djup inverkan på oss.

Jag tycker inte om att tilldelas hedersutmärkelser. Komplimanger besvärar mig för det stora verket att sprida evangeliet har förr, nu och i framtiden berott och beror på vanliga medlemmar.

Min hustru och jag förväntar oss inte någon större belöning än våra barn eller föräldrar kommer att få. Vi uppmuntrar inte och vill egentligen inte att våra barn sätter en framskjuten ställning och uppmärksamhet i världen eller ens i kyrkan som mål i livet. Det har så väldigt lite att göra med själens värde. De uppfyller våra

drömmar om de lever efter evangeliet och fostrar sina barn i tro.

Som Johannes sade: "Ingenting gläder [oss] mer än att höra att [våra] barn lever i sanningen." (3 Joh 1:4)

För några år sedan reste jag som president för New England-missionen från Fredericton i New Brunswick. Det var fyrtio grader kallt. När planet taxade ut från terminalen till startbanan, såg jag två unga äldster stå ute i kylan för att vinka adjö. Jag tänkte: "Dumma pojkar. Varför går de inte in i värmen?"

Plötsligt kände jag en kraftfull maning, en uppenbarelse: Där, i dessa två vanliga unga missionärer, står den Allsmäktige Gudens prästadöme. Jag lutade mig tillbaka, tillfreds med att lämna missionärsarbetet för hela Canada i deras händer. Det var en läxa jag aldrig har glömt.

För åtta veckor sedan höll äldste William Walker i de sjuttio och jag en zonkonferens i Naha för 44 missionärer på ön Okinawa. President Mills för Japanmissionen Fukuoka kunde inte närvara på grund av en våldsam tyfon i närheten. De unga zonledarna ledde

mötet med lika mycket inspiration och värdighet som deras missionspresident skulle ha gjort. Nästa morgon reste vi därifrån i hård vind, tillfreds med att lämna missionärerna i deras vård.

Nyligen i Osaka i Japan hade äldsterna Russell Ballard och Henry Eyring i de tolv och jag, samt president David Sorensen och andra i de sjuttio, ett möte med 21 missionspresidenter och 26 områdesauktoritetssjuttio. Bland dessa områdesauktoritetssjuttio fanns äldste Subandriyo från Jakarta i Indonesien, äldste Chu-Jen Chia från Beijing i Kina, äldste Remus G Villarete från Filippinerna, äldste Won Yong Ko från Korea och 22 andra — det fanns bara två amerikaner ibland dem. Det var en förening av nationer, tungomål och folk. Ingen av dem är avlönad. Alla tjänar frivilligt, tacksamma att ha kallats till verket.

Vi omorganiserade stavar i Okazaki, Sapporo och Osaka, alla i Japan. Alla de tre nya stavspresidenterna och ett stort antal av ledarna hade blivit medlemmar i tonåren. De

flesta av dem hade förlorat sina fäder i kriget.

Äldste Yoshihiko Kikuchi i de sjuttios kvorum är en i den generationen.

De olyckor som Herren förutsagt drabbar nu en obotfärdig värld. På en gång kommer generation efter generation av ungdomar fram. De gifter sig. De håller förbunden de ingått i Herrens hus. De får barn och låter inte samhället begränsa familjelivet.

Idag uppfyller vi profetian att "min tjänare ... [Oliver Grangers] namn skall hållas i helig åminnelse från släkte till släkte evinnerligen". (L&F 117:12) Han var inte stor i världens ögon. Men Herren sade: "Ingen må därför förakta min tjänare Oliver Granger, utan må ... välsignelse vila över honom evinnerligen." (L&F 117:15)

Må ingen underskatta kraften i vanliga sista dagars heligas tro. Kom ihåg att Herren sade: "Vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig." (Matt 25:40)

Han lovade: "Den Helige Anden skall vara [deras] ständige ledsagare och [deras] spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira; [deras] herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till [dem] från evighet till evighet." (L&F 121:46)

Ingenting! Ingen makt kan hejda att Herrens verk går framåt.

"Hur länge kan rinnande vatten förbliva orent? Vilken makt kan motstå himlarna? Lika gärna kan människan sträcka ut sin svaga arm för att hejda Missourifloden i dess bestämda lopp eller bjuda den att rinna emot strömmen, som att hindra den Allsmäktige från att utgjuta kunskap från himmelen över de Sista Dagars Heligas huvuden." (L&F 121:33)

Om detta bär jag mitt apostoliska vittne, i Jesu Kristi namn, amen. ■

John och Celina Sun kommer till en konferensutsändning i Papeete, Tahiti.

Vi gjorde det för er skull

ELAINE S DALTON

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Tempeltjänsten är det verk vi förberetts att utföra. Det är ett verk för alla generationer, framför allt för ungdomarna.

Min make och jag besökte Nauvoo för lite mer än ett år sedan. När vi gick igenom Old Pioneer-kyrkogården för att söka efter graven till en släkting som hette Zina Baker Huntington, rördes jag av den fridfulla tystnad och ande jag kände. Jag vandrade mellan träden och läste namnen på gravstenarna, många av dem barn och familjer. Mina tårar föll när mitt hjärta vändes till våra förfäder av vilka så många hade blivit medlemmar och kommit till Nauvoo. I tankarna ställde jag många frågor: Varför lämnade de sina bekväma hem och sina familjer? Varför led de förföljelse, sjukdom, och även döden? Varför uppoffrade de allt

de hade för att komma till denna plats och bygga ett tempel? De hade knappt tak över huvudet och ändå byggde de ett tempel! Varför gjorde de detta? Och när templet var nästan färdigbyggt, hur kunde de då lämna det? När jag tyst satt och begrundade detta, kom ett kraftfullt men ändå stillsamt svar till mitt sinne och hjärta: "Vi gjorde det för din skull."

Dessa ord, "vi gjorde det för din skull", påminde mig om att våra förfäder samt många andra trofasta heliga, hade uppoffrat allt tack vare sina vittnesbörd och sin tro på Jesus Kristus. De visste att evangeliet hade återställts till jorden och att de leddes av en Guds profet. De visste att Mormons bok var sann och de förstod bokens budskap och vittnesbörd. De visste att genom återställelsen av prästadörets nycklar, kunde familjer beseglas tillsammans för evigt genom heliga prästadömsförordningar som endast finns att tillgå i ett tempel. De visste att tempeltjänsten var nyckeln till den mänskliga familjens frälsning och upphöjelse. De visste hur viktigt detta verk är, och de var villiga att ge allt de hade för att bygga ett hus godtagbart för Herren där detta heliga verk kan utföras. De offrade allt för att gångna och framtida slakten skulle få tillgång till templets eviga välsignelser.

Innan de heliga kom till Nauvoo hade de gjort stora uppoffringar för att bygga det första templet i denna tidshushållning i Kirtland i Ohio. Det var där som Frälsaren själv uppenbarade sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery. Ytterligare tre himmelska budbärare uppenbarade sig. En av dessa var profeten Elia som genom profeten Joseph Smith återställde nycklarna till prästadörets återställelse och "det stora verk, som skulle utföras i Herrens tempel".¹ Detta skedde enligt löftet som finns upptecknat i Läran och Förbunden där Herren sade:

"Se, jag skall uppenbara prästadömet för eder genom profeten Elias hand ...

Och han skall inplanta i barnens hjärtan de löften, som givits till fäderna, och barnens hjärtan skola vända sig till sina fäder.

Om så icke vore, skulle hela jorden läggas öde vid hans tillkommelse."²

De första heliga förstod vad detta skriftställe betydde och denna vackra morgon på den gamla begravningsplatsen i Nauvoo förstod jag det också.

Hur kan löften som getts till fäderna inplantas i barnens hjärtan? Hur kan barnens hjärtan vändas till deras fäder? Detta kan endast hända när vi förstår vår identitet och roll i detta verk, när vi förblir värdiga att besöka templet och handla till förmån för dem som gått före oss.

Brigham Young sade: "Vi har ett verk att utföra som är lika viktigt i vår sfär som Frälsarens verk var i hans sfär ... Vi har nu kallats att utföra vårt verk, vilket är det största verk som människan någonsin utfört på jorden."³

I en syn om de dödas återlösning som gavs till president Joseph F Smith, såg han många av de stora och ädla profeterna som hade levat på jorden före Frälsarens ankomst. Han såg också profeten Joseph Smith, sin far Hyrum Smith, och "andra utvalda

andar, vilka voro kvarhållna för att komma fram i tidernas fullhet och taga del i grundläggningen av det stora sistadagensverket".⁴ Vilka var dessa andra utvalda andar? Vår generation var någonstans där bland dessa "ädla och stora" ledare, som förbereddes i andarnas värld att komma ner till jorden i denna tid! I skrifterna står det: "Till och med innan de voro födda, erhöilo de *med många andra* sin första undervisning i andarnas värld och voro förberedda att komma fram i Herrens behöriga tid för att arbeta i hans vingård för människornas själs frälsning."⁵ Verket vi förbereddes och hölls kvar för att utföra är bland annat "att bygga tempel och utföra förordningar däri för de dödas återlösning".⁶

Brigham Young förutsåg tiden vi nu lever i. Han sade: "För att man skall kunna åstadkomma allt detta arbete, kommer det inte att finnas endast ett tempel, utan tusentals, och tiotusentals män och kvinnor kommer att inträda i dessa tempel och arbeta för människor som har levat så långt tillbaka som Herren kommer att uppenbara."⁷

När jag var ung, lärde mig min morfar Martin att i de sista dagarna skulle det finnas tempel på många platser över hela jorden. Vid den tiden då min morfar uttryckte denna tanke, hade jag svårt att föreställa mig det. Men jag uppfostrades med denna kunskap och känsla i hjärtat. Nyligen besökte jag kyrkans hemsida under tempel och kunde klart se att templet, som representerades av röda prickar, har börjat sprida sig över större delen av jorden.⁸

Vår käre profet, president Gordon B Hinckley, har sagt: "Vi är fast beslutna ... att föra templet till folket och ge dem alla möjligheter till de mycket dyrbara välsignelser som kommer av gudsdyrkan i templet."⁹ Vår profet vet att det är svårt att utföra tempeltjänst om vi inte bor nära ett tempel. Detta är vår tid, och tempeltjänsten är det verk vi förberetts att utföra. Det är ett verk för alla generationer, framför allt för kyrkans ungdomar.

Vi måste vara värdiga för att kunna utföra detta stora verk. Inte undra på att vi omges på alla sidor av sådant

som är ämnat att göra oss missmodiga och distrahera och diskvalificera oss. Vi måste bibehålla vår koncentration, och vi måste komma ihåg att templet är anledningen till allt vi gör i kyrkan.

Ungdomsprogram som Personlig tillväxt och Plikt mot Gud uppmuntrar ungdomarna att bli värdiga att komma till templet. Dessa program är till för att hjälpa ungdomar ingå och hålla förpliktelser, och på det sättet göra dem redo för att ingå och hålla tempelförbund. Ungdomarna uppmuntras också att skriva dagbok, släktforska och att utföra dop för sina förfäder. I broschyren *Vägledning för de unga* finns lärdomar och principer, som om de förstås och åtföljs, kan hjälpa ungdomar att bli värdiga att komma till templet. Dessa program är kraftfulla redskap som är till för att användas av ungdomar, föräldrar och ledare. De hjälper ungdomar att förbereda sig för att besöka templet. Och våra ungdomar behöver inte vänta tills de går ut som missionärer eller gifter sig för att besöka templet. De kan komma till templet så tidigt som

vid tolv års ålder och utföra dop och konfirmationer och de kan fortsätta göra det som tonåringar och unga vuxna. Stora välsignelser kommer bokstavligen att utgjas över dem som får sin begåvning i templen och en del av dessa välsignelser kommer att ges till våra ungdomar när de lever värdigt att besöka Herrens tempel.¹⁰

I templet i Salt Lake City är doprummet en spännande plats att vara på en lördagsmorgon! Jag var där tidigt en morgon för att döpas för några av mina förfäder. När jag satt där och väntade på bänken i doprummet, märkte jag att en ung kvinna till vänster om mig satt och läste sin patriarkaliska välsignelse. Flickan till höger om mig läste i skrifterna. Jag frågade henne om hon kommit hit i sällskap med en grupp. Hon svarade: "Nej, jag kommer hit med min vän varje lördag. Det gör att hela veckan blir bättre." Dessa unga kvinnor, jämte många andra unga män och kvinnor, känner till en stor hemlighet — templet är inte bara till välsignelse för våra familjer och förfäder, utan också för oss själva. Vi har fått löftet att de som får sin begåvning i templet ska komma ut ur detta heliga hus "beväpnade med din kraft och att ditt namn måtte vara med dem och din härlighet runt omkring dem samt dina änglar hava vård över dem".¹¹ Det är stora välsignelser och löften. Finns det några ungdomar som inte vill förbereda sig för att ta emot dessa välsignelser för att kunna leva tryggt i en värld som blir allt mörkare?

När president Faust talade till de unga männen på prästdömsmötet i oktober förra året, uppmanade han dem att leda vägen och ta del i tempel- och släktforskningsarbetet. Han sade: "Jag uppmanar er ... att öppna låset till kunskapen om vilka ni verkligen är genom att lära er mer om era förfäder ... Ni kan lätt få tillgång till en oerhörd samling släktforskningsupp-

teckningar på er dator med hjälp av Internet eller på närmaste släktforskningscenter ... Tempeltjänsten är nödvändig ... för 'vi kunna icke fullkomnas utan dem, ej heller kunna de fullkomnas utan oss'."¹²

Ungdomarna har förberetts "just för en tid som denna".¹³ De är intelligenta och skärpta. De har mycket kunskap om datorer och Internet. De utgör en stor oanvänd källa till gott i världen! De har sparats till dessa sista dagar och de har ett stort verk att utföra. Och de har inte bara ett stort verk att utföra där, utan templen blir en tillflykt för dem som skyddar dem från världens påtryckningar och inflytanden.

När jag begrundar president Fausts ord, ser jag för mitt inre öga en här av rättfärdiga ungdomar förberedda och värdiga att besöka templet. Jag kan se familjer som beseglas tillsammans för evigheten. Jag ser ungdomar som förstår vad det betyder att vara "frälsare ... på Sions berg".¹⁴ Jag kan se ungdomar som vänder sina hjärtan till sina fäder.¹⁵ Och jag kan se ungdomar som växer upp på ett sådant sätt att de kommer ut ur templen fyllda med styrka att kunna motstå världens påtryckningar.¹⁶ Jag kan se en generation ungdomar som "står ...

på heliga platser och icke låter sig rubbas".¹⁷

Zina Baker Huntington och så många andra trofasta heliga, uppoftade *allt* för att vi skulle få ta del av det återställda evangeliets välsignelser. Det är min bön att vi alla ska förstå vår roll i detta stora verk och förbli värdiga att besöka hans heliga tempel. Jag vet att om vi gör detta, ska den glädjefyllda dagen komma när vi åter får möta våra förfäder och kunna säga till dem: "Vi gjorde det för er skull." I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 138:48; se också L&F 27:9; 110:14–16; 128:17; 138:47.
2. L&F 2:1–3.
3. *Discourses of Brigham Young*, utv. av John A. Widtsoe (1954), s. 406.
4. L&F 138:53, kursivering tillagd.
5. Se L&F 138:55–56; kursivering tillagd.
6. L&F 138:54.
7. *Discourses of Brigham Young*, s. 394.
8. Se www.lds.org; se också "Temples Throughout the World", *Friend*, jul 2002, s. 36–37.
9. "Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete", *Nordstjärnan*, jan 1998, s. 55.
10. Se L&F 110:9–10.
11. L&F 109:22.
12. Se "Fenomenet som är du", *Liabona*, nov 2003, s. 53, 54; se också L&F 128:18.
13. Ester 4:14.
14. Obadja 1:21.
15. Se L&F 2:1–3.
16. Se L&F 109:22.
17. L&F 87:8.

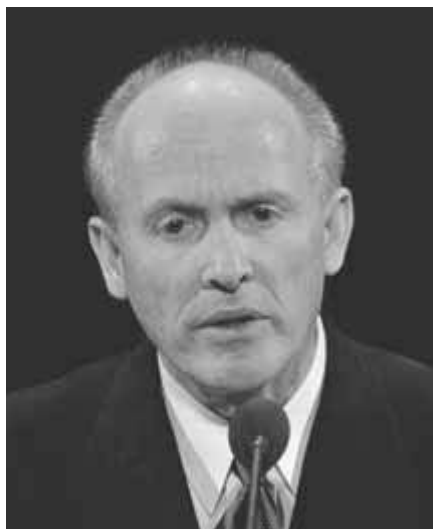

Att hålla våra förbund

ÄLDSTE RICHARD J MAYNES

i de sjuttios kворum

Det viktigaste vi kan göra i det här livet är att hålla de löften eller förbund vi ingått med Herren.

Sanna Jesu Kristi lärjungar, från forntida till nutida dagar, har förstått hur viktigt det är att ingå och hålla förbund med Herren.

Ungefär år 64 f Kr levde den nephitiska nationen i ytterst farliga tider. Till följd av orättfärdighet, osämja och intriger befann de sig i ett oerhört farligt läge. (Se Alma 53:9.) Regeringen var på gränsen till kollaps. Kriget med den lamanitiska nationen hade pågått i flera år. Nephitiska olikfärdigheter gav sig iväg för att alliera sig med fienden. Många nephitiska städer hade attackerats och intagits.

Mitt i denna farliga och kaotiska situation, sökte man efter rättfärdiga män att leda de nephitiska arméerna

— män som Moroni och Helaman. Dessa nephitiska ledare förstod att om deras nation skulle kunna försvara sig måste de lyda Herren. De arbetade ständigt på att motivera människorna att komma ihåg Herren och hålla hans bud.

I detta stora krisläge och efter att nephiterna förlorat många städer och maktbalansen verkade luta mot lamaniterna, hände ett underverk. En grupp människor som en gång varit lamaniter men som nu kallades ammoniter eftersom de omvänt sig till Jesu Kristi evangelium genom Ammons undervisning, önskade gripa till vapen för att försvara sitt nya land och nya sätt att leva. (Se Alma 53:13.)

Fäderna till dessa ammonitiska familjer hade tidigare avlagt en ed till Herren att aldrig igen gripa till vapen. Nephiternas profet, Helaman, rådde dessa män att hålla sitt löfte till Herren. (Se Alma 53:14.) Helaman berättar vad som hände efter att han gett dem detta råd.

”Men se, de hade många söner, vilka icke hade ingått förbund att icke gripa till vapen för att försvara sig emot sina fiender, och dessa kommo nu tillsammans, så många som kunde bära vapen, och de kallade sig nephiter.

De ingingo förbund att kämpa för

nephiternas frihet, ja, att försvara landet även om de måste ge sina liv. Ja, de förbundo sig även att aldrig överge sin frihet ...

Se, det fanns två tusen sådana unga män, som ingingo detta förbund och som beväpnade sig för att försvara sitt land ...

De voro alla unga män, mycket tappra och modiga, fulla av styrka och verksamhet, och det var icke allt, ty de voro män, som alltid troget utförde vad som än blev dem anförtrott.

Ja, de voro sanningsälskande och allvarliga män, ty de hade blivit undervisade om att hålla Guds bud och att vandra i uppriktighet för honom.

Och nu begav det sig, att Helaman tågade i spetsen för sina två tusen unga män för att bistå befolkningen.” (Alma 53:16–18, 20–22)

Helaman och hans två tusen unga soldater kämpade ståndaktigt för att skydda sina familjer och sin frihet. Att dessa unga män begav sig ut på stridsfältet förändrade krigets riktning. Kriget började vändas till nephiternas fördel.

I ett brev som Helaman skrev till Moroni, beskriver han den tro och det mod som dessa unga män visade:

”Och nu säger jag dig, min älskade broder, Moroni, att aldrig har jag sett så stor tapperhet, nej, icke ens ibland alla nephiterna ...

Men de hade aldrig varit i ett slag, dock fruktade de ej för döden, och de älskade sina fäders frihet högre än sina liv, ja, de hade av sina mödrar lärt, att om de icke tvivlade, skulle Gud frälsa dem.” (Alma 56:45, 47)

Bröder och systrar, ”de ... tvivlade [icke och] Gud frälste dem”. Inte en enda av de två tusen omkom under deras första stora strid. Efter striden slöt sig ytterligare sextio unga ammoniter till den lilla armén. Helaman berättar för oss att ”de lydde och vannlade sig om att utföra varje befallning

med noggrannhet. Ja, det skedde enligt deras tro". (Alma 57:21)

Den andra striden som denna lilla armé kämpade i var intensivare än den första. Efter striden skriver Helaman:

"Och det begav sig, att det fanns två hundra av mina två tusen sextio, som hade fallit i vanmakt till följd av blodförlust. Likväl hade enligt Guds godhet ... icke en enda själ av dessa omkommit ...

Deras vederfående förvånade hela vår här, ja ... vi tillskriva det med rätta Guds förunderliga makt, på grund av deras stora tro." (Alma 57:25–26)

Helaman och hans unga soldater förstod vikten av att ingå förbund med Herren. De fick också de välsignelser som de får som trofast håller sina förbund.

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har vi också tagit på oss heliga förpliktelser. Vi gjorde det i dopets vatten och i Herrens tempel. Vi kallar dessa förpliktelser *förbund*. Förbund är löften vi ger Herren. De är ytterst heliga till sin natur. Det viktigaste vi kan göra i det här livet är att hålla de löften eller förbund vi ingått med Herren. När vi håller våra löften till Herren, låter han oss framåtskrida andligen.

Under de två gångna åren har syster Maynes och jag verkat i Filippinerna. Vi har sett många exempel på filippinska familjer och enskilda som förstår och håller förbunden de ingått med Herren. Låt mig berätta för er om en upplevelse vi hade med en av dessa familjer.

För några månader sedan fick jag uppdraget att presidiera över Talisays stavskonferens i Filippinerna. Under söndagens allmänna session inledde jag mitt tal med att tacka församlingen för deras värn. Medan jag talade såg jag en mycket stor familj som satt framför mig till vänster i den främre delen av koret. Jag kände mig

Ovan: Lani och Irene Abasanta i Talisays stav i Filippinerna, med 14 av deras 17 barn. Till vänster: Familjen Abasantas missionärssöner Ammon, Omni och Omner.

manad att använda dem som exempel på en familj som förstod och tillämpade värnens princip. Föräldrarna satt där omgivna av många, många värnfulla barn.

Efter mötets slut, fick vi det underbara tillfället att träffa familjen Abasanta. Desto mer jag fick veta om dem, desto starkare blev min känsla att de verkligen förstod vad det betydde att hålla förbunden och leva efter Jesu Kristi evangelium.

Broder Lani och syster Irene Abasanta blev medlemmar i kyrkan för 22 år sedan. Tillsammans har de 17 barn. Bland de 17 barnen finns det en grupp trillingar. Vi vet alla att det ingenstans i världen är en lätt sak att uppföstra barn och Filippinerna är inget undantag. Familjen Abasanta är ett levande exempel på att det kan göras och att det kan göras på rätt sätt.

Framgången de haft med att föstra sina barn i kyrkan visar sig på många

sätt. En familj på 19 personer som sitter värnfullt på kyrkans möten är bara ett exempel.

Ett annat exempel är hur hårt de arbetar och hur de arbetar tillsammans för att tillgodose sina dagliga ekonomiska behov. Broder Abasanta arbetar som elektriker. Syster Abasanta tillverkar och säljer smycken i hemmet tillsammans med sina döttrar. Tillsammans har de lyckats tillgodose livets nödvändigheter för familjen.

Ännu viktigare än deras exempel på hur man ekonomiskt tar hand om en stor familj, är hur de undervisar barnen att leva efter Jesu Kristi evangelium. Deras regelbundna hemaftnar utgör en viktig del av undervisningen i familjen. När broder Abasanta berättar om de hemaftnar de håller varje vecka, förklarade han: "Först diskuterar vi eventuella problem som uppstått i familjen, och hur vi kan bli mer eniga. Sedan har vi en andlig tankeställare eller lektion, därefter spelar vi några spel."

Under en sådan hemafton nyligen, använde broder Abasanta *Liabona*

som hjälp till att undervisa barnen om att inte titta så mycket på teve, utan istället använda den tiden till något bättre, som hemläxor eller skriftstudier. Under årens lopp har barnen blivit undervisade på hemaf-
tonen om att vara vördnadsfulla. Eftersom barnen har fått lära sig att vara vördnadsfulla i hemmet, är det lättare för dem att visa vördnad i kyrkan på söndagen.

Ett annat exempel på att leva efter evangeliet och hålla förbunden är den prioritet de gett till att undervisa barnen om hur viktigt det är att betala ett ärligt och fullt tionde. Broder Abasanta sade: "Vi undervisar våra barn om att maten vi har på bordet är ett direkt resultat av att vi betalar tionde. När våra barn själva arbetar påminner vi dem alltid om att de behöver betala sitt tionde. Det är svårt att försörja så många barn, men när jag betalar mitt tionde trofast och ärligt är det inte svårt alls. Vi förlitar oss helt enkelt till hundra procent på Herren, att om vi betalar ett ärligt tionde, så får vi vårt dagliga bröd."

Kom ihåg att jag nämnde att broder och syster Abasanta har 17 barn. Låt mig nu få berätta om trillingarna. De råkar alla vara pojkar. De råkar

vara 19 år gamla. De heter Ammon, Omni och Omner. Ja, ni har gissat rätt. Alla tre tjänar Herren som trofasta och hårt arbetande hel-
tidsmissionärer. Ammon verkar i Filippinernamissionen Baguio, Omni verkar i Filippinernamissionen Davao och Omner verkar i Filippinernamissionen Manila.

Nu vill jag inte ge intryck av att familjen Abasanta är fullkomlig. Ingen av oss är fullkomlig. Men, genom att göra sitt bästa att leva efter buden och hålla förbunden, kan familjen Abasanta åtnjuta Herrens välsignelser i sitt liv.

Bröder och systrar, vi ser alla fram emot dagen när vi får återvända hem till vår himmelske Fader. För att kvalificera oss för upphöjelse i det celestia-
la riket, måste vi skaffa oss Herrens förtroende här på jorden. Vi skaffar oss Herrens förtroende genom att förtjäna det, och vi gör det genom att i vårt dagliga liv leva efter hans evangelium och hålla våra förbund. Med andra ord, vi förtjänar Herrens förtroende genom att göra hans vilja.

Kom ihåg när Herren varnade Joseph Smith rörande dem som "ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig".

(JS skrifter 2:19)

Kom ihåg Jakobs förmaning: "Var ordets görare, inte bara dess hörare." (Jak 1:22)

Gärningar talar verkligen högre än ord. Faktum är att gärningar betyder mycket mer för Herren än ord. Herren förkunnade i Läran och Förbunden: "Om du älskar mig skall du tjäna mig och hålla alla mina bud." (L&F 42:29)

Helaman och hans unga soldater är en forntida illustration av de välsignelser som de får som trofast håller sina löften till Herren. Familjen Abasanta är ett nutida exempel på en familj som gör sitt allra bästa för att hålla sina förbund och leva efter principerna i Jesu Kristi evangelium.

Alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har gett löften till Herren. Vi har lovat att ta på oss Kristi namn, att alltid minnas honom och hålla hans bud. (Se L&F 20:77.) Trofasta medlemmar i kyrkan håller dessa löften.

Det är min bön idag att vi alla på nytt förpliktar oss att göra allt som ligger i vår förmåga att förtjäna Herrens förtroende genom att göra hans vilja, genom att leva efter hans evangelium och genom att hålla våra förbund, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Kom ihåg din faders undervisning

ÄLDSTE H BRYAN RICHARDS

i de sjuttios kvorum

*Mormons bok kan förändra människors
liv och gör det också.*

Den 10 januari 1945 fick jag min patriarkaliska välsignelse av min fars missionspresident, John M Knight. Det var den enda gången jag träffade honom. Efter att ha uttalat min släktlinje, var hans första ord — det första rådet i min välsignelse — ”kom ihåg din faders undervisning”. Det rådet har varit och fortsätter att vara till stor välsignelse i mitt liv.

En dag, inte långt efter det att jag fått min välsignelse, kom jag hem från Söndagsskolan. Vår lektion hade

handlat om Joseph Smiths första syn och jag undrade om den verkligen var sann. Min far skulle just iväg till ett möte i kyrkan. Jag hejdade honom och frågade: ”Pappa, hur kan man verkligen veta att Joseph Smith fick den där synen?” Min far lade armen omkring mig och vi satte oss ner på soffan i vardagsrummet. Där berättade han för mig om profeten Josefs redogörelse och om sitt eget vittnesbörd att det var sant. Den upplevelsen med min far brinner fortfarande i mitt hjärta. Sedan dess har jag aldrig tvivlat på profeten Josefs redogörelse av sin första syn.

Jag har ett kristallklart minne från tonåren av hur min far regelbundet studerade Mormons bok. Hans kärlek till Mormons bok och hans råd till mig att studera och begrunda den var början på min färd med denna heliga uppteckning som är grunden till mitt eget personliga vittnesbörd idag. Det är en färd vi alla måste företa oss.

Andra människor längs vägen hjälpte mig under min personliga färd med Mormons bok. Min första seminarelärare berättade om hur hon som ung missionär ville veta om Mormons

bok var sann. Hon berättade att hon läste kung Benjamins tal, och att hon för sitt inre såg kung Benjamin stå på tornet och hörde honom förkunna sin stora predikan. Hennes vittnesbörd åtföljt av Andens vittne, lämnade ett djupt intryck på mitt sinne.

Jag minns sommaren innan jag skulle gå på college, då jag fick tillfälle att åka till Monument Valley för att arbeta på den första high school-byggnaden där för Navajo-folket. När jag var klar att resa, frågade min far om jag tänkte ta med mig min Mormons Bok. Jag hade inte ägnat en tanke åt det, men jag följde hans råd. Jag minns hur jag låg på min brits sent på kvällen på byggnadsplatsen och kände anden och kraften från Mormons bok.

Jag minns hur jag som ung missionär i Great Lakes-missionen fick den stora kunskapen och absoluta vittnesbördet att Mormons bok är ännu ett vittne från ytterligare en nation om att Jesus är Kristus och att den här kyrkan är sann. Dessa upplevelser har gjort att det idag, i mitt hjärta, brinner ett gudomligt vittne om Mormons boks budskap, om Kristus som vår Frälsare och Förlossare och om återställelsen av hans kyrka i dessa sista dagar.

Jag vill berätta för er om några av de stora välsignelser som vi kan få genom Mormons bok. Mormons bok kan förändra människors liv och gör det också. När vår son John hade fått sitt missionskall till Japan sade han till mig: ”Pappa, innan jag åker till missionärsskolan ska jag läsa Mormons bok två gånger.” Jag sade till John: ”Det är ett ganska krävande mål.” Jag kände hans beslutsamhet och beslöt mig för att följa hans exempel. Jag började läsa tidigt varje morgon. Några dagar senare när jag kom hem från arbetet, sade John till mig: ”Jag hann ifatt dig idag.” Jag frågade: ”Vad menar du?” Han svarade: ”Jag är nu på samma

ställe som du i Mormons bok. Du lämnade den öppen på ditt skrivbord.” Nästa morgon efter mina studier, kände jag mig manad att slå upp en sida 150 sidor längre fram än där jag var. Jag lämnade Mormons bok öppen så att han inte kunde missa det och åkte till arbetet. Efter ett möte den morgonen, lyssnade jag på min röstbrevlåda. Det allra första budskapet löd: ”Det tror jag inte på, pappa!”

Varför berättar jag detta? När jag såg hur min son läste i Mormons bok, började jag se en förändring i hans liv när han förberedde sig för missionärsskolan. Denna upplevelse har förankrat min son i Jesu Kristi evangelium.

Jag minns en upplevelse jag hade med en zonledare i England som kom fram till mig under lunchrasten på zonkonferensen. Han sade: ”Vi undervisar en kvinna som är blind och nästan döv. Hon vill veta om Mormons bok är sann. Vad ska vi göra?” Jag hade inget svar just då, men sade: ”Jag ska ge dig ett svar efter konferensen.”

Under eftermiddagens session, fick jag ett bestämt intryck om hur hon kunde få hjälp. Efter mötet sade jag till zonledaren: ”Låt denna syster hålla sitt exemplar av Mormons bok i händerna och vända på bladen mycket långsamt. När hon har gjort det, säg till henne att i bön fråga om den är sann.” Fastän hon varken kunde läsa eller höra orden i den, kände hon anden och kraften i Mormons Bok och det förändrade hennes liv.

Jag har lärt mig älska budskapet i Mormons bok. För att hjälpa er känna denna kraft och anda i Mormons bok och, som jag hoppas, hjälpa er på er egen resa, skulle jag vilja ge er en trefaldig inbjudan.

För det första vill jag hänvisa till Helaman och hans 2 060 unga krigare:

”Och när återstoden av vår här stod i begrepp att vika för lamanterna, se, de två tusen sextio stodo orubbliga och oförskräckta.

Ja, de lydde och vinnlade sig om att utföra varje befallning med

noggrannhet. Ja, det skedde enligt deras tro, och då kom jag ihåg de ord, som de sade till mig, att deras mödrar hade lärt dem ...

Deras vederfående förvånade hela vår här ... Vi tillskriva det med rätta Guds förunderliga makt, på grund av deras stora tro på det som de hade blivit lärda.” (Alma 57:20–21, 26)

Om jag skulle fråga er vilka det var som undervisade dessa stora unga krigare, skulle ni alla känna till svaret — deras mödrar. Min första inbjudan är att ta reda på vad deras mödrar undervisade dem.

För det andra, vi känner till Almas undervisning om tro, då han uppmanade folket:

”Men se, om I viljen vakna upp och väcka eder själsförmåga, så att I kunnen undersöka mina ord och utöva en smula tro, ja, även om I icke kunnen göra mera än önska att tro, så låten denna önskan verka i eder ...

Nu vilja vi jämföra ordet med ett frö. Om I given rum, så att man kan

så ett frö i edert hjärta, se, om det är ett verkligt frö eller ett gott frö, och I icke kasten det ut medelst eder otro, vilken gör att I motsätten eder Herrens Ande, se, då skall det börja svälla i edra bröst, och när I känner dessa svällningsrörelser, då skolen I strax säga inom eder själva: Det måste så vara, att detta är ett gott frö ...

Om därför ett frö växer, så är det gott, men om det icke växer, så är det icke gott, varför det bortkastas.” (Alma 32:27–28, 32)

Min andra inbjudan är att särskilt upptäcka vad ordet eller fröet består av och plantera det i ert hjärta. Ni måste slå upp Alma kapitel 33 för att få reda på det. När ni gör det kommer er tro att få en helt ny dimension.

För det tredje, om ni ville lära era barn tre stora sanningar som ni önskade att de skulle komma ihåg, vilka skulle de då vara? Helaman bad sina söner Lehi och Nephi att komma ihåg tre stora sanningar, och ”att I gören det för att samla eder en skatt i himmelen ... att I mån hava evigt liv, den kostliga gåvan”. (Helaman 5:8) Min tredje inbjudan är att ta reda på vad det var Helaman bad sina söner att komma ihåg och sedan lära era barn detta. Jag ska ge er ett litet tips. Läs och begrunda Helaman kapitel 5.

Vad beror det på att Mormons bok rönt ett sådant stort motstånd innan den ens blivit översatt, vilket har fortsatt ända fram till våra dagar? Rörande detta skrev äldste Bruce R McConkie: ”Vad är det med några ord på en tryckt sida — som alla är rena och upplyftande och handlar om historiska och doktrinära saker — som orsakar sådan våldsam antagning? ... Varför sätter sig människor emot Mormons bok? Av precis samma anledning som de motsätter sig Joseph Smith.” (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], s 459, 461.)

Far och dotter kommer till stavscentret i Helsingfors för en utsändning av generalkonferensen.

Anledningen till att Satan så desperat bekämpar Mormons bok finns i de två sista styckena i inledningen till boken.

”Vi inbjuder alla människor att läsa Mormons bok och att i sina hjärtan begrunda det budskap den innehåller samt att sedan fråga Gud, den evige Fadern, i Kristi namn om boken är sann. De som gör detta och frågar i tro kommer genom den Helige Andens kraft att få ett vittnesbörd om dess sanning och gudomlighet.” (Se Moroni 10:3–5.)

Lyssna nu noga:

”De som får detta gudomliga vittnesbörd av den Helige Anden kommer genom samma kraft att få veta att Jesus Kristus är världens Frälsare, att Joseph Smith är hans uppenbarare och profet i denna sista tid samt att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Herrens återupprättade rike på jorden, vilket återupprättats som en förberedelse för Messias’ andra ankomst.”

Anledningen till att Satan har bekämpat och fortsätter att kämpa emot Mormons bok är på grund av dessa tre gudomliga sanningar. Han vill inte att vi ska få denna heliga kunskap.

”Kom ihåg din faders undervisning.” Jag kommer alltid att vara tacksam för min far. Fastän han nu varit borta i nästan 30 år, fortsätter hans lärdomar att leva i mitt hjärta. Jag är tacksam att jag under en del av mitt liv har förmånen att få vara ett särskilt vittne om Kristus. Tack vare Mormons bok, dess budskap och det gudomliga vittnesbörd jag har fått, kan jag vittna för er om att Jesus är Kristus, Gud Faderns enfödde Son i köttet. Han fullbordade det oändliga och eviga försoningsverket. Kristus skall komma igen och härska över oss som herrarnas Herre och konungarnas Konung. Jag bär mitt högtidliga vittnesbörd för er om honom och om detta verk, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Mer helighet giv mig

BISKOP H DAVID BURTON

Presiderande biskop

Det är viktigt för familjer och enskilda att energiskt söka efter fler av de dygder som sträcker sig bortom detta jordeliv.

Syster Burton och jag intervjuades innan vår vigsel av äldste Richards far. Vi känner till det som äldste Richards talade om under denna konferenssession.

Efter en stavskonferens nyligen kom en ung kvinna fram till mig. När vi skakade hand sade hon: "Biskop, du skulle kunna förbättra dina tal under generalkonferenserna genom att le." Jag ville berätta för henne hur svårt det är att le när man är rädd, men jag hade inte tid. Men jag ska försöka och hoppas på det bästa.

När varje generalkonferens lider mot sitt slut, får jag en längtan efter mer — mer av stundens frid, mer av

Andens sällskap, mer av den fostran som har lyst upp och välsignat min själ

Den rådande uppfattningen är att mer är bättre och att mindre vanligtvis är ovälkommet. För en del har strävan att få mer av världens saker och tjänster blivit en passion. För andra är mer av denna världens rikedom nödvändigt endast för överlevnad eller för att öka levnadsstandarden till en miniminivå. En obehärskad önskan efter mer leder ofta till tragiska konsekvenser. President Boyd K Packer har till exempel påmint oss: "Vi kan bli som en far som beslutat sig för att ordna allting för sin familj. Han satsar allt på detta och lyckas. Först då upptäcker han att det de behövde allra mest, att få vara tillsammans som familj, hade försummats. Så skördar han sorg i stället för belåtenhet." ("Föräldrar i Sion", *Nordstjärnan*, jan 1999, s 25.)

Föräldrar som med framgång lyckats skaffa sig många saker har ofta svårt att säga nej till bortskämda barns krav. Barnen riskerar därför att inte lära sig viktiga värderingar som hårt arbete, fördröjd tillfredsställelse, ärlighet och medkänsla. Förmögna föräldrar kan fostra, och fostrar, välanpassade, kärleksfulla barn med goda värderingar, men kampen att sätta

upp gränser, klara sig med mindre och undvika fällorna som ropar efter "mer, mer, mer" aldrig har varit svårare. Det är svårt att säga nej till mer när man har råd att säga ja.

Föräldrar är med all rätt oroliga inför framtiden. Det är svårt att säga nej till mer sportutrustning, elektronik, lektioner, kläder och lagsporter och så vidare när föräldrarna tror att mer kan hjälpa barnen att lyckas i en allt mer konkurrensbetonad värld. Ungdomar verkar vilja ha mer, delvis därför att det finns så mycket mer att kunna få. Enligt American Academy of Pediatrics (amerikanska universitetet för barnläkare) ser det genomsnittliga amerikanska barnet över 40 000 reklamavsnitt per år.

Allt färre föräldrar ber sina barn hjälpa till hemma eftersom de tycker att de redan lider av för mycket social och akademisk stress. Men barn som inte har några ansvar riskerar att aldrig lära sig att varje person kan hjälpa andra och att inte allting i livet kretsar kring deras egen lycka.

I boken *My Grandfather's Blessings* berättar dr Rachel Remen om hur hon blev god vän med ett par och deras lille son Kenny. När hon kom på besök brukade hon sitta på golvet och leka med hans två tuffa leksaksbilar. Ibland hade hon bilen som saknade kofångare och han den som saknade en dörr, ibland var det tvärt om. Han älskade bilarna!

När en viss bensinstation gav bort en sådan leksaksbil varje gång man fyllde tanken så bad hon de som var anställda vid hennes mottagning att åka till den bensinstationen och samla på bilar. Så fort hon hade alla modellerna slog hon in dem i en kartong för att ge dem till Kenny. Hon hoppades att hans föräldrar inte skulle ta illa upp, eftersom de hade det ganska knapert. Kenny öppnade ivrigt den stora lådan och tog ut bilarna en efter en. De täckte fönsterbrädorna och en

rad med bilar stod på golvet. Vilken samling! Senare när Rachel besökte familjen såg hon hur Kenny bara stirrade ut genom fönstret. När hon frågade Kenny vad det var som var fel och om han inte tyckte om de nya bilarna, så tittade han förläget ner i golvet. "Förlåt Rachel, men jag vet inte hur man ska tycka om så många bilar." (Se "Owning" [2000], s 60–61.)

Vi har alla hört hur barn, när de har öppnat många julklappar eller födelsedagspresenter, säger: "Finns det

inga fler?" Utöver alla utmaningar som finns i denna "mer-generation" kvarstår det gudomliga budet att undervisa våra barn att "förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva ... att bedja och att vandra uppriktigt för Herren ... [och] helighålla sabbatsdagen". (L&F 68:25, 28–29)

Betydelsen av *mer* och *mindre* inte alltid uppenbar. Mindre kan ibland betyda mer och mer kan ibland

betyda mindre. Till exempel så kan mindre jakt efter det materiella innebära mer tid för familjen. Mer slapphänthet med barnen kan resultera i en mindre förståelse av livets viktiga värderingar.

Vissa delar av vårt liv kan förbättras avsevärt av tanken att mer är bättre. Den heliga psalmen "Mer helighet giv mig" (*Psalmer*, nr 77) påminner oss om de dygder som är värda större uppmärksamhet. Jesus beskrev själv vad det krävs för att vara "mer, Jesus dig lik". Han sade: "Fördenskull önskar jag, att I skolen vara fullkomliga, alldeles såsom jag, eller eder himmelske Fader, är fullkomlig." (3 Nephi 12:48)

Ödmjukhet är absolut nödvändigt för att vi ska kunna bli mer kristuslika. Utan den kan vi inte utveckla andra viktiga dygder. Mormon sade: "Ty ingen är antaglig för Gud, med mindre han är ödmjuk och mild i hjärtat." (Moroni 7:44) Att förvärva ödmjukhet är en process. Vi har blivit ombedda att "varje dag ta [vårt] kors". (Luk 9:23) Det får inte vara något vi gör bara ibland. Mer mildhet är inte samma sak som svaghet utan är ett "sätt att uttrycka sig själv på ett *vänligt* och *milt* sätt. Det visar övertygelse, styrka, lugn och ett hälsosamt mått av självförtroende och äkta självkontroll." (Neal A Maxwell, "Meekly Drenched in Destiny", i *Brigham Young University 1982–83 Fireside and Devotional Speeches* [1983], s 2.) Mer mildhet gör att vi kan bli undervisade av Anden.

Dygdena i "Mer helighet giv mig" kan delas in i flera grupper. Vissa är personliga mål, som mer helighet giv mig; mer mildhet, o Gud; mer vilja att tjäna och ej söka lön; mer trohet och kärlek; mer tacksamhet; mer saktmodigt sinn'; mer renhet; mer nyttig ock gör mig samt mer kraft i min bön. Andra handlar om motgångar. Mer sorg över synden; mer håg till ditt

bud; mer kraft till att lida; mer salighetshopp; mer frihet från världen samt på frukter mer rik hör till denna grupp. Resten av dygderna förankrar oss stadigt till vår Frälsare: Mer längtan att söka din ära, ej min; mer känsla med Jesus; mer fröjd av hans tröst; mer frid vid hans bröst; mer längtan dit opp; mer mogen för himlen samt mer, Jesus dig lik. För dessa dygder är mer bättre. Mindre är inte önskvärt.

Många erfar mer trohet och kärlek genom att undervisa om Jesu Kristi evangelium och dess återställelse och att vittna om Frälsaren, hans liv, verksamhet och försoning.

En distriktsledare i en mission undrade varför äldste Parker, som var i slutet av sin mission, hade framgång trots hans oförmåga att lära sig lektionerna utantill. För att få veta varför följde han med äldste Parker på en undervisning. Äldste Parkers framställning var så oorganiserad mot slutet av den formella lektionen att distriktsledaren var fullständigt förvirrad och han antog att familjen som blivit undervisad också var det.

Då lutade sig "äldste Parker fram och lade sin hand på faderns arm. Sedan såg han honom rakt i ögonen, berättade hur mycket han älskade honom och hans familj och bar ett av de ödmjukaste och mäktigaste vittnesbörden som distriktsledaren någonsin hört. När han slutade tala hade båda äldsterna och varenda en i familjen, inklusive fadern, tårar i ögonen. Sedan lärde äldste Parker fadern att be. De knäböjde alla medan fadern bad att de skulle få egna vittnesbörd och tackade sin himmelske Fader för den stora kärlek han kände. Två veckor senare döptes hela familjen."

Senare bad äldste Parker sin distriktsledare om ursäkt för att han inte kunde lektionerna. Han sade att han hade svårt för att memorera

lektionerna trots att han tillbringade flera timmar varje dag med att studera dem. Han sade att han knäböjde i bön innan skulle undervisa en familj, och bad sin himmelske Fader att välsigna honom så att hans undersökare skulle känna hans kärlek och Anden när han bar sitt vittnesbörd och veta att de undervisades om sanningen. (Se Allan K Burgess and Max H Molgard, "That Is the Worst Lesson I've Ever Heard!" i *Sunshine for the Latter-day Saint Soul* [1998], s 181–183.)

Vad kan vi lära oss av denna enkla berättelse? Tror ni att äldste Parker kände att han behövde lära sig lektionerna bättre? Är det möjligt att äldste Parker lärde sig hur viktigt det är att be med en bestämd avsikt? Tror ni att hans böner färgades av hans bön att bli mer nyttig, på frukter mer rik? Kan hans oförmåga att lära sig saker utan till ha fört med sig mer saktmodigt sinn och mer kraft till att lida? Visade han mer trohet och kärlek och mer längtan att söka Herrens ära? Utan tvekan!

Under de senaste åtta veckorna har fyra stora orkaner drabbat Floridas kust och Mexikanska golfen. De flesta länder i Karibiska havet har utsatts för stor förödelse. Det är ont om mat, kläder och husrum. Vägar och trädgårdar är fyllda av skräp. El-, vatten- och telefonledningarna har förstörts eller behöver repareras.

Förra veckan var jag i Tallahassee i Florida och där uttrycktes stor uppskattning och tacksamhet för den hjälp som kyrkan gett i dessa nödsituationer. Floridas guvernör Jeb Bush och viceguvernör Toni Jennings, samt medarbetare som Röda korset och Frälsningsarmén uttryckte tillsammans med federal och statlig utryckningspersonal uppriktig tacksamhet som jag nu vidarebefordrar till er som har hjälpt till med röjningen och till dem som gett bidrag till kyrkans humanitära fond. Tack så mycket. Jag

är förvissad om att ni har känt större glädje och att ni känner att ni har varit till nytta i Herrens tjänst.

Över två tusen frivilliga från hela sydöstra USA följde mönstret från tidigare veckor vid olika platser och samlades i Pensacola i Florida förra helgen för att hjälpa till med röjningsarbetet efter orkanen Ivan. De rullade ut sina sovsäckar på möteshusens golv, i andra kyrkor och hemma hos medlemmar. Tusentals arbetstillfällen gav dem möjlighet att hjälpa till varhelst de behövdes. Missionärer täckte taket på metodistkyrkan med blå presenningar. Utryckningspersonal, brandmän och polismän uttryckte uppskattning för att kyrkans medlemmar hade fått i uppgift att hjälpa deras familjer i deras frånvaro.

Allt detta gjordes samtidigt som orkanen Jeanne nådde kusten efter att ha orsakat stor ödeläggelse på Haiti och i andra länder i Karibiska havet. Tack ännu en gång ni som ger av era medel och ni som har lättat på så många människors bördor. Jag beundrar er för er önskan att vara mer välsignade och heliga och mer som Frälsaren. Den här helgen kommer 2 500 att hjälpa till med röjningsarbetet efter orkanen Jeanne.

I diskussionen om vår längtan efter mer, menar jag inte att vi ska använda Scrooge som ett exempel på gott föräldraskap. Jag anser att det är viktigt för familjer och enskilda att energiskt söka efter fler av de dygder som sträcker sig bortom detta jordeliv. Ett bönefyllt, konservativt sätt är nyckeln till att på ett framgångsrikt sätt leva i ett samhälle i överflöd och till de karaktärsbyggande egenskaperna som kommer av att vänta, dela med sig, spara, arbeta hårt och klara sig med det man har. Må vi välsignas med en önskan och förmåga att veta när mer verkligen innebär mindre och när mer är bättre. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Sträva framåt

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

*Det finns en sak som Herren förväntar sig av oss,
vilka svårigheter och sorger vi än drabbas av:
Han förväntar sig att vi ska sträva vidare.*

Jag har levt länge nog för att med egna ögon ha sett många av livets utmaningar. Jag har träffat ovanligt goda människor som uthärdat svåra prövningar medan andra, åtminstone på ytan, bara verkar ha levt ett skyddat liv.

De som kämpar med motgångar ställer ofta frågan: "Varför hände det här mig?" De tillbringar sömnlösa nätter med att undra varför de känner sig så ensamma, sjuka, missmodiga, betryckta eller nedbrutna av sorg.

Frågan "varför just jag?" kan vara svår att besvara och leder ofta till frustration och förtvivlan. Det finns en bättre fråga att ställa: Den frågan är: "Vad kan jag lära av den här upplevelsen?"

Sättet vi besvarar den frågan på kanske avgör vårt livs kvalitet inte bara på jorden utan också i de kommande evigheterna. Våra prövningar varierar, men det finns en sak som Herren förväntar sig av oss vilka svårigheter och sorger vi än drabbas av: Han förväntar sig att vi ska sträva vidare.

Läran att hålla ut intill änden

Att hålla ut intill änden är en av Jesu Kristi evangeliums mest grundläggande lärdomar. Jesus lärde: "Den som håller ut intill slutet skall bli frälst."¹ Och: "Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar."² Det finns de som tror att uthållighet intill änden bara betyder att lida sig igenom prövningar. Det betyder så mycket mer än så — det betyder att komma till Kristus och bli fullkomnade i honom.

Profeten Nephi i Mormons bok lärde: "Därför måsten I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor. Om I så sträven framåt och glädjen eder i Kristi ord samt uthärden intill änden, se, så säger Fadern: I skolen hava evigt liv."³

Uthållighet intill änden är läran att fortsätta på stigen som leder till evigt liv efter att ha börjat gå på stigen genom tro, omvändelse, dop och den

Helige Andens gåva. Att hålla ut intill änden kräver hela vårt hjärta, eller som profeten Amaleki i Mormons bok lär att vi måste "komma till honom, och frambära hela vår själ till ett offer åt honom och fortfara med att fasta och bedja och hålla ut intill änden. Då skola [vi], så visst som Herren lever, bliva frälsta".⁴

Att hålla ut intill änden betyder att vi stadigt planterar oss i evangeliets jordmån, att vi håller oss i kyrkans huvudfåra, ödmjukt tjänar våra medmänniskor, lever Kristuslika liv och håller våra förbund. De som uthärdar är i jämvikt, ihärdiga, ödmjuka, förbättrar sig ständigt och är utan skrymteri eller svek. Deras vittnesbörd grundar sig inte på världsliga omständigheter — det är grundat på sanning, kunskap, upplevelser och Anden.

Liknelsen om såningsmannen

Herren Jesus Kristus använder den enkla liknelsen om såningsmannen för att undervisa om läran om att hålla ut intill änden.

"Såningsmannen sår ordet.

De vid vägen är de hos vilka ordet sås. Men när de hör det, kommer genast Satan och tar bort ordet som är sått i dem.

De som sås på stenig mark är de som genast tar emot ordet med glädje, när de hör det.

Men de har inte någon rot i sig utan tror bara en tid. Möter de sedan lidande eller förföljelse för ordets skull, kommer de strax på fall.

Hos andra faller säden bland tistlar. Det är de som har hört ordet,

men världsliga bekymmer, bedräglig rikedom och begär efter allt annat kommer in och kväver ordet, så att det blir utan frukt.

Men de hos vilken säden faller i god jord, det är de som hör ordet och tar emot det och bär frukt, trettiofald och sextiofald och hundrafalt."⁵

Denna liknelse beskriver hur olik

den jordmån kan vara där sanningens säd sås och får näring. Varje slags jordmån representerar hur stor vår förpliktelse och förmåga är att uthärda.

Det första exemplet där fröet "föll på väggkanten" representerar dem som hör evangeliet men som inte ger det en chans att slå rot.

Det andra exemplet, "stenig mark", representerar de av oss i kyrkan som vid första tecken på uppoffringar eller prövningar, förnärmade ger oss iväg, ovilliga att betala priset.

Det tredje exemplet där "säden föll bland tistlar" representerar de medlemmar i kyrkan som distraheras och är besatta av världsliga bekymmer, rikedomar och begär.

Slutligen, säden som föll "i god jord" representerar de medlemmar i kyrkan som i sitt liv visar att de är Mästarens lärjungar, vars rötter sträcker sig djupt ner i evangeliets jord och därigenom bär riklig frukt.

I liknelsen om såningsmannen fastställer Frälsaren tre hinder till uthållighet som kan kväva vår själ och förhindra vår eviga utveckling.

Det första hindret till uthållighet,

"världsliga bekymmer", består främst av stolthet.⁶ Stoltheten sticker upp sitt fula huvud på så många fördärliga sätt. Intellectuellt högmod är till exempel mycket allmänt utbredd i våra dagar. Det finns människor som höjer sig över Gud och hans smorda tjänare på grund av lärdom och akademiska prestationer. Vi får aldrig låta vårt intellekt gå före vår Ande. Vårt intellekt kan ge näring åt vår Ande, och vår Ande kan ge näring åt vårt intellekt, men om vi låter vårt intellekt gå före vår Ande, kommer vi att snubbla, hitta fel och kanske till och med förlora vårt vittnesbörd.

Kunskap är av största vikt och är en av de få saker som vi tar med oss till nästa liv.⁷ Vi bör alltid förkovra oss. Men vi måste noga se till att inte sätta tron åt sidan under inläringen eftersom tron faktiskt förhöjer vår förmåga att lära.

Det tredje hindret för uthållighet är "bedrägliga rikedomar". Vi bör sluta upp med vår fixering vid rikedomar. Pengar är endast ett medel att nå målet och det slutliga målet är att bygga upp Guds rike. Jag tycker att en

del bryr sig så mycket om vad de kör för slags bil, de dyra kläder de bär eller hur stort deras hus är i jämförelse med andras, att de förlorar ur sikte det som är det viktigaste.⁸ Vi måste vara försiktiga i våra dagliga liv så att vi inte låter världsliga ting gå före de andliga

Det tredje hindret till uthållighet som Frälsaren nämner är "begär efter allt annat". Pornografins ondska förekommer runt omkring oss som aldrig förr. Pornografi resulterar i en ondskefull våg av omoral och i splittrade hem och liv. Pornografen gör slut på den andliga styrkan att hålla ut. Pornografi är som kvicksand. Man kan så lätt fångas in och snabbt sjunka ner i den innan man inser den förfärliga faran. Troligtvis behövs hjälp för att dras upp ur pornografins kvicksand. Men hur mycket bättre är det inte att aldrig ha trampat ner i den. Jag vädjar till er att vara försiktiga och vaksamma.

Uthållighet intill slutet är en princip för alla

Några veckor innan president Heber J Grant gick bort, fick han besök av en av bröderna. Innan han gick, bad president Grant: "O Gud, välsigna mig så att jag inte förlorar mitt vittnesbörd och att jag är trofast intill änden!"⁹ Kan ni föreställa er president Grant, en av återställelsens stora profeter och president för kyrkan i 27 år, be om att vara trofast intill slutet?

Ingen är fri från Satans påverkan och frestelser. Var inte så stolta att tro att ni inte kan påverkas av Satan. Se upp så att ni inte faller offer för hans förvillelser. Håll er nära Herren genom dagliga skriftstudier och dagliga böner. Vi har inte råd att slappna av och ta för givet att vi ska uppnå frälsning. Vi måste verka med iver under hela livet.¹⁰ Följande ord från Brigham Young motiverar oss och påminner oss att vi aldrig kan

upphöra med kampen att uthärda: "De män och kvinnor som vill ha en plats i det celestialet riket, ska finna att de måste kämpa varje dag [för att uppnå detta heliga mål]."¹¹

Styrka att hålla ut

Jag vet att det finns många som lider av sorger, ensamhet, smärta och bakslag. Dessa erfarenheter är en nödvändig del av vår jordiska provotid. Men förlora inte hoppet på Frälsaren och hans kärlek till er. Den är beständig. Han lovade att han inte skulle lämna oss ensamma.¹²

När vi möter utmaningar i livet, finner vi tröst i Herrens ord i Läran och Förbundens 58:e kapitel:

"I kunnen icke nu med edra naturliga ögon se Guds avsikter med avseende på det som skall komma härnäst och den härlighet som följer på mycken bedrövelse.

Ty efter mycken bedrövelse komma välsignelserna. Fördens skull skall den dag komma, då I skolen krönas med mycken härlighet. Stunden är ännu icke inne men är nära för handen."¹³

Därför, bröder och systrar, måste vi fortsätta sträva framåt och till sist bli mer lika Herren. Vi känner alla människor som mött stora provningar i livet

och som trofast hållit ut. Ett inspirerande exempel är en av de första medlemmarna på artonhundratalet, Warren M Johnson. Han fick i uppdrag av kyrkans ledare att driva Lee's Ferry vid Colorado-floden i norra Arizonas öken, som var en viktig flodövergång. Broder Johnson uthärdade stora provningar, men förblev ändå trofast hela sitt liv. Lyssna till broder Johnson när han berättar om sin familjs tragedi i ett brev till president Wilford Woodruff:

"I maj 1891 kom en familj hit till Lee's Ferry från Richfield i Utah, där de hade besökt vänner under vintern. I Panguitch hade de begravt ett barn ... utan att tvätta av vagnen eller sig själva ... De kom till vårt hus och stannade över natten och umgicks med våra barn ...

Vi visste inget om sjukdomen [difteri], men satte vår tillit till Herren att eftersom vi var här på en mycket svår mission och hade gjort vårt bästa för att lyda [buden] ... så att våra barn skulle undslippa sjukdomen. Men tyvärr, fyra och en halv dagar senare dog vår äldste pojke i mina armar. Ytterligare två barn blev sjuka och vi fastade och bad så mycket vi fann det vist att göra eftersom vi hade så många plikter att utföra här. Vi fastade

i tjugofyra timmar och en gång fastade jag i fyrtio timmar, men det hjälpte inte för båda mina små flickor dog också. Ungefär en vecka senare blev också min femtonåriga dotter Melinda sjuk och vi gjorde allt vi kunde för henne men hon dog också ... Tre av mina kära flickor och en pojke har tagits ifrån oss och vi har ännu inte sett slutet. Min äldsta flicka, nitton år gammal, ligger nu sjuk och vi fastar och ber för henne idag ... Jag ber dock om din tro och dina böner för henne. Vad har vi gjort eftersom Herren tycks ha lämnat oss och vad kan vi göra för att återfå hans ynnest?"

En kort tid senare skrev broder Johnson till en lokal ledare och vän i det han uttryckte sin tro att fortsätta framåt:

"Det har varit den hårdaste provningen i mitt liv, men jag ville från början uppnå frälsning och jag är fast besluten att ... genom min himmelske Faders hjälp fortsätta att hålla fast vid ledstången, hur stora provningar än kommer i min väg. Jag har inte slöat till i mina plikter och hoppas och förtröstar på att jag ska ha mina bröders tro och böner, att jag kan leva så att jag får välsignelserna."¹⁴

Broder Johnsons motgångar kan hjälpa oss att möta våra egna provningar, men jag vill också föreslå tre nycklar till uthållighet i våra dagar.

För det första, ett vittnesbörd. Ett vittnesbörd ger oss det eviga perspektiv vi behöver för att se bortom provningar och svårigheter som vi oundvikligen kommer att möta. Kom ihåg att Heber C Kimball profeterade:

"Tiden kommer när ingen man eller kvinna skall kunna uthärda på lånat ljus. Var och en måste vägledas av ljuset inom sig ...

Om ni inte har det, kommer ni inte att kunna uthärda. Sök därför efter att ha ett vittnesbörd om Jesus och håll er till det, så att när provningens tider kommer ni inte snubblar och faller."¹⁵

För det andra ödmjukhet. Ödmjukhet betyder att man vet att man måste förlita sig på Herrens hjälp för att klara sig i livet. Vi kan inte hålla ut intill änden av egen styrka. Utan honom är vi ingenting.¹⁶

För det tredje omvändelse. Omvändelsens härliga gåva låter oss återvända till stigen med nytt hjärta, och ger oss styrka att hålla ut på stigen som leder till evigt liv. Sakramentet blir sålunda en nyckel till vår uthållighet i det här livet. Sakramentet ger oss en dyrbar möjlighet varje vecka att förnya våra dopförbund och att omvända oss och utvärdera våra framsteg mot upphöjelse.

Vi är söner och döttrar till en evig Gud, med potential att bli Kristi medarvingar.¹⁷ Med denna kunskap borde vi aldrig ge upp målet, att nå vår eviga bestämmelse.

Jag vittnar om att i evigheterna, när vi ser tillbaka på vår lilla tid här på jorden, att vi ska lyfta våra röster och glädja oss, att trots svårigheterna vi mötte, vi hade visdomen, tron och modet att uthärda och fortsätta sträva framåt.

Att vi må så göra denna dag och alltid, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 24:13.
2. Joh 8:31.
3. 2 Nephi 31:20.
4. Omni 1:26.
5. Mark 4:14–20.
6. Se Ezra Taft Benson, *Nordstjärnan*, jul 1989, s 3.
7. Se L&F 130:18–19.
8. Se Matt 23:23.
9. Citerad av John Longden, Conference Report, okt 1958, s 70.
10. Se L&F 58:27.
11. *Discourses of Brigham Young*, sammanst av John A Widtsoe (1954), s 392.
12. Se Joh 14:18.
13. L&F 58:3–4.
14. Citerad i *Best-Loved Stories of the LDS People*, red Jay A Parry med flera, 3 band (1997–2000), 3:107–108.
15. Orson F Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, (1945), s 450.
16. Se Joh 15:5.
17. Se Rom 8:17.

Avslutningsord

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag hoppas att vi ska besöka Herrens hus oftare än tidigare.

Vi har upplevt ännu en mäktig konferens. Så förunderliga dessa möten är. Vilket storslaget syfte de tjänar. Vi samlas i en anda av tillbedjan och med en önskan att lära. Vi förnyar våra relationer som medlemmar i denna stora familj av sista dagars heliga som lever i många länder, som talar en mängd olika språk, som kommer från olika kulturer, som till och med ser olika ut. Och vi inser att vi alla är ett, var och en är en son eller dotter till vår Fader i himlen.

Om några minuter kommer detta stora konferenscenter i Salt Lake City att tömmas. Ljusen dämpas och dörarna låses. Samma sak sker i tusentals andra samlingslokaler runt om i denna vida värld. Vi återvänder till våra hem storligen berikade, hoppas jag. Vår tro har stärkts, vår beslutsamhet har befasts. Om vi känt oss nere och uttröttade, hoppas jag att nytt

mod har kommit till oss. Om vi gått vilse eller blivit likgiltiga, hoppas jag att en omvändelsens anda har gripit oss. Om vi varit ovänliga eller elaka och själviska, hoppas jag att vi har bestämt oss för att ändra oss. Alla som vandrar i tro ska ha fått sin tro stärkt.

I dag är det måndag i Fjärran östern. I morgon är det måndag på västra halvklotet och i Europa. Det är en dag som vi reserverat för familjens hemafton. Då hoppas jag att fäder och mödrar ska samla sina barn omkring sig och tala om något av det de lärt på denna konferens. Jag önskar att de även skriver ner en del av det, begrundar det och kommer ihåg det.

Som avslutning vill jag påminna er om en annan sak. Jag hoppas att vi ska besöka Herrens hus oftare än tidigare. Som jag antydde vid inledningen av konferensen, så har vi gjort allt vi kan för att föra templen närmare vårt folk. Det finns fortfarande många som måste resa långt. Jag hoppas att de ska fortsätta anstränga sig tills tiden är inne då det är motiverat med ett tempel i deras mitt.

De flesta av våra tempel skulle kunna användas mycket flitigare än vad som sker. Vilken förmån är det inte att i denna bullriga, jäktade och konkurrenspräglade värld få ha ett heligt hus, där vi kan uppleva det heliggörande inflytandet av Herrens ande. Själviskheten tränger sig hela tiden på oss. Vi behöver övervinna den, och det finns inget bättre sätt än

att komma till Herrens hus och där tjäna som ställföreträdare för dem som finns bakom dödens förlåt. Hur förunderligt är icke detta. I de flesta fall känner vi inte dem som vi arbetar för. Vi förväntar oss inget tack. Vi har ingen försäkran om att de tar emot det vi erbjuder. Men vi gör det och i den processen uppnår vi något som inte kan uppnås på annat sätt. Vi blir bokstavligen frälsare på Sions berg. Vad innebär det? Liksom vår Frälsare gav sitt liv som ett ställföreträdande offer för hela mänskligheten och därigenom blev vår Frälsare, kan också vi, i liten skala och när vi ägnar oss åt ställföreträdande arbete i templet, bli som frälsare för dem på andra sidan som inte har möjlighet att gå framåt om inte något görs för deras räknning av dem som är på jorden.

Och därför, mina bröder och systrar, inbjuder jag er att alltmer dra fördel av

denna välsignade förmån. Det kommer att förädla er karaktär. Det tar bort det själviska skal som omger de flesta av oss. Det blir bokstavligen ett helgande inslag i vårt liv och gör oss till bättre män och kvinnor.

Varje tempel, stort eller litet, har sitt vackra celestia rum. Det rummet inrättades för att representera det celestia riket. När templet i Mesa i Arizona genomgick en omfattande renovering för några år sedan och öppnades för allmänheten, var det en besökare som kallade det celestia rummet Guds vardagsrum. Så kan det mycket väl vara. Det är vår förmån, en unik och speciell sådan, att helt vitklädd få sitta vid slutet av vårt förordningsarbete i det vackra celestia rummet och begrunda, meditera och be i tysthet.

Här kan vi tänka på den stora godhet Herren visar oss. Här kan vi

tänka på den underbara lycksalighetsplan som vår Fader har berett för oss, sina barn. Och därför uppmanar jag er, mina älskade bröder och systrar, att komma medan ni har kraft till det. Jag vet att det med åldern blir allt svårare att stå upp och sitta ner igen. Men vilken stor välsignelse är det inte!

Nu, mina bröder och systrar, vill jag än en gång uttrycka min kärlek till er. Må himlen le mot er. Detta verk är sant. Tvivla aldrig på det. Gud, vår Evige Fader, lever. Jesus är vår Återlösare, vår Herre, den levande Gudens Son. Joseph var en profet, Mormons bok är av gudomligt ursprung, och detta är Guds heliga verk på jorden. Jag lämnar er mitt vittnesbörd, min kärlek, min välsignelse nu när vi ger oss av hemåt. Må Gud vara med er tills vi möts igen, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Att känna tillhörighet är vår heliga födslorätt

BONNIE D PARKIN

Hjälpföreningens generalpresident

Jag vittnar för er att ni verkligen passar in, att ni verkligen tillhör Hjälpföreningen — den gode Herdens fålla för kvinnor.

Systrar, jag är glad över att vi är tillsammans i kväll. Tack för era oräkneliga barmhärtighetsgärningar, era ständigt växande vittnesbörd och ert outtömliga förråd av gryträtter! Ni betyder mycket och ni är som solsken för själen!

I dessa farofyllda tider finner jag tröst i löftet att om vi är beredda så behöver vi inte frukta.¹ Hjälpföreningen hjälper oss att förbereda oss — inte bara timligt utan också andligt. Men Hjälpföreningen

kan inte hjälpa oss med vår förberedelse utan vår medverkan! Jag är rädd för att en del av er känner det som om ni inte passar in i Hjälpföreningen, som om ni inte tillhör den! Oavsett om ni tycker att vi är för unga eller för gamla, för rika eller för fattiga, för intelligenta eller för lågutbildade, så är ingen av oss för olik för att tillhöra vår gemenskap! Om jag kunde få mitt hjärtas önskan uppfylld, så skulle var och en av er känna att ni passar in, att ni tillhör gemenskapen. Jag vittnar för er att ni *verkligen* passar in, att ni *verkligen* tillhör Hjälpföreningen — den gode Herdens fålla för kvinnor.

Jag kan förstå hur president Joseph F Smith kände sig när han sade följande år 1907: "I dag händer det alltför ofta att våra unga, energiska, intelligenta kvinnor tycker att det bara är de äldre som bör sammankopplas med Hjälpföreningen." Sedan sade han: "*Detta är ett missförstånd.*"²

Jag besökte nyligen Etiopien där jag träffade Jennifer Smith. Om någon kvinna skulle kunna säga att hon inte passade in, så var det syster Smith. Hon sade: "Jag var så olik de andra

[systrarna] i vår gren. Språket, kläderna, kulturen — allt verkade vara en klyfta mellan oss. Men när vi talade om Frälsaren ... minskade gapet. När vi talade om en kärleksfull himmelsk Fader ... fanns det inget gap." Hon fortsatte: "Vi kan inte ändra eller ta bort andra människors bördor, men vi kan innesluta och tillhöra varandra i kärlek."³

Dessa systrar fann en del av Sion genom att bli av ett hjärta och ett sinne.⁴ "Ty om I icke ären ett", säger Herren, "ären I icke mina."⁵ President Hinckley har sagt att om vi "står eniga och talar med en stämma, blir [vår] styrka omätlig".⁶ Hur kan vi som systrar i Sion bli ett? På samma sätt som vi tillhör en make eller en familj: Vi bjuder på oss själva — våra känslor, våra tankar, våra hjärtan.

I en församling introducerar möderna sina döttrar för Hjälpföreningen under ett söndagsmöte när de har fyllt arton. En mor berättade ömt hur hennes hjälpföreningssystrar hade tagit hand om henne ända sedan hon var nygift: "De har kommit med mat och kramar i sorgens tid, skratt och stöd i firandet. De har undervisat mig om evangeliet genom att besöka mig och låta mig besöka dem. De har låtit mig göra misstag medan jag tagit deras tid." Denna mor förklarade sedan för sin dotter hur prästkragarna i deras trädgård kom från Carolyn, liljorna från Venice och smörblommorna från Pauline. Dottern var förvånad. Hennes mor svarade: "Dessa kvinnor är mina systrar på alla sätt, och jag är tacksam att få föra in dig under deras beskydd."

Det är mångfalden i en trädgård som bidrar till dess skönhet. Vi behöver prästkragar och liljor och smörblommor. Vi behöver trädgårdsmästare som vattnar och ger näring och omsorg. Olyckligtvis vet Satan att omsorgen förenar vårt systerskap varje dag och för evigt.

Han vet att självskheten börjar förstöra vår önskan att dela med oss, vilket förstör enigheten, vilket förstör Sion. Systrar, vi kan inte låta motståndaren splittra oss. Ni förstår, "en fullkomlig enighet", sade Brigham Young, "kommer att rädda ett folk."⁷ Och jag vill tillägga att en fullkomlig enighet kommer att rädda vårt samhälle.

President Boyd K Packer påminner oss om att "alltför många systrar ... bara ser Hjälpföreningen som en kurs de deltar i ... Systrar", sade han, "ni måste frånga *tanken* att ni bara *deltar* i Hjälpföreningen till att *känna* att ni *tillhör* den!"⁸ Vår känsla av tillhörighet börjar på söndagen då vi hör varandras röster. Ingen lärare bör hålla *sin* lektion för en grupp tysta systrar, för lektionen är *vår* lektion.

Att tillhöra innebär att behövas, att vara älskad och saknad när du inte är där. Att tillhöra är att behöva, älska och sakna dem som inte är där. Detta är skillnaden mellan att *närvara* och *tillhöra*. Hjälpföreningen är inte bara en lektion på söndagen, den är en gudomlig gåva till oss kvinnor.

Här är två anledningar till varför *jag* känner att jag tillhör Hjälpföreningen — och det beror inte bara på min nuvarande kallelse! Jag kände mig nere förra månaden när mina besökslärare kom. Sue är fränskild och Cate är en av mina före detta laurelflickor. De gav budskapet och höll en bön. Men de gav också verklig omtanke. Jag kände mig upplyft och älskad.

En av mina systrar i Hjälpföreningen uppsände en bön för inte så länge sedan och bad vår himmelske Fader välsigna mig — hon namngav mig — i mina ansvar. Hon kände inte till mina speciella behov, men hon kände vad som fanns i mitt hjärta.

Era besökslärare har kanske inte kommit på sista tiden, eller ni kanske inte har namngivits i en bön. Jag är ledsen om det varit så. Men vi behöver

inte ha blivit besökta för att vara en god besökslärare. Någon behöver inte ha bätt för oss, för att vi ska be. Om vi är generösa och uppriktigt delar med oss, kommer våra systrar också att dela med sig — trots våra olikheter. Vi kommer att känna varandras hjärtan, och känslan av tillhörighet kommer att blomstra som en trädgård. Syster Smith och våra systrar i Etiopien lärde sig att olikheter inte har någon betydelse, för att känna tillhörighet är kärlek, Kristi rena kärlek, i praktiken. Och kärleken upphör aldrig.

Vare sig vi tjänar i Primär eller i Unga kvinnor, vare sig vi är aktiva eller mindre aktiva, vare sig vi är gifta eller ensamstående, vare sig vi är unga kycklingar eller mogna höns, tillhör vi alla Hjälpföreningen. Jag är en mogen höna, men jag *känner* mig som en

ung kyckling! Vi behöver era röster, era känslor, era hjärtan. Hjälpföreningen behöver er. Och vet ni vad? *Ni* behöver Hjälpföreningen. När ni inte deltar, berövar ni både er själva och Hjälpföreningen något.

Systrar, vi kan inte ha någon splittning i Hjälpföreningen, utan "lemmarna [bör] ha samma omsorg om varandra".⁹ "Om en lem lider, så lider alla lemmarna med den. Och om en lem hedras, gläder sig alla lemmarna med den."¹⁰ Ty "kroppen behöver *varje* lem, så att alla må uppbyggas *tillsammans* och kroppen bevaras fullkomlig".¹¹

Ja, Hjälpföreningen kan bli roligare, mer glädjande, mer sammanförande. Våra bördor kan lättas, det som tynger oss kan minskas. Hjälpföreningen är inte perfekt, eftersom ingen av oss är

det. Men vi kan arbeta på det. Vi kan fullkomna den tillsammans medan vi tar våra egna steg framåt. Hur? Genom att helt enkelt ändra vår attityd: Vårt sätt att tala om Hjälpföreningen påverkar vad andra känner för Hjälpföreningen — särskilt de unga kvinnorna. Stöd våra presidentskap och lärare i Hjälpföreningen — låt dem ta av vår tid och lära sig (precis som vi tar av deras när vi lär oss). Förlåt mer och döm mindre. Var en omtänksam, flitig besökslärare. Delta i mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling med entusiasm. Sök det *goda* med Hjälpföreningen och bygg därpå.

President Joseph F Smith gav oss ett uppdrag att "ta oss an detta [Hjälpföreningens] arbete med styrka, med förstånd och förenade krafter, för att bygga upp Sion".¹² Om vi tror att Herrens kyrka har återupprättats — och det tror vi — då måste vi tro att Hjälpföreningen är en väsentlig del av hans organiserade fårahus. Vi måste sluta fråga *om* vi passar in — för att det gör vi! Våra

olikheter är inte så stora att vi inte kan bygga Sion tillsammans.

För snart ett år sedan låg syster Janice Burgoyne i Pasadena, Kalifornien, döende i cancer. Hon hade frikostigt bjudit på sig själv, och hon var djupt älskad. Hennes systrar i Hjälpföreningen kom med mat till henne, de städade hennes hem, tog hand om hennes två unga söner, hjälpte hennes make att planera för begravningen. Det var svårt för Janice att ta emot så mycket hjälp, och veta att hennes systrar skulle hitta den där gamla brödbiten bakom soffan. Hon oroade sig för att systrarna skulle få reda på mer än vad som fanns i hennes hjärta! Men *eftersom* hennes systrar kände hennes hjärta, spelade det ingen roll. De ordnade med samåkning, hjälpte till med hemläxor, spelade på hennes piano, bytte lakan i sängen. Och de gjorde det dag efter dag efter dag, utan att klaga, med gränslös kärlek. Att de delade med sig som de gjorde förändrade för alltid dessa systrar. Innan Janice dog vände hon sig mot en av systrarna i

Hjälpföreningen och frågade med tacksamhet och djup respekt: "Hur kan någon dö utan Hjälpföreningen?"

Till er, mina kära systrar — och ni är *mina* systrar — ställer jag frågan: Hur kan någon *leva* utan Hjälpföreningen?

Att få känna tillhörighet är vår heliga födslorätt. Hur gärna skulle jag inte vilja hålla er i mina armar och gå till Hjälpföreningen med er. Hur gärna skulle jag inte vilja lära känna era hjärtan och låta er få känna mitt. Ta med era hjärtan, era välvilliga hjärtan, till Hjälpföreningen. Ta med era talanger, era gåvor, er personlighet, så att vi kan bli ett.

Jag vittnar om att "den gode herden kallar på oss ... för att föra oss in i sitt fårahus".¹³ Vi kanske inte har alla svaren, men vi måste förlita oss på att Hjälpföreningen är en viktig del av hans verk, för:

*Även om vår stig må slingra sig
över bergen,
så vet han var ängarna finns där
vi får näring ...
Han kläder liljorna på marken,
han föder lammen i sin hjord.
Och han kommer att hela dem
som förlitar sig på honom
och förgylla våra hjärtan.*¹⁴

I Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 38:30.
2. Conference Report, apr 1907, s 6, kursivering tillagd.
3. Personlig korrespondens.
4. Moses 7:18.
5. L&F 38:27.
6. "Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20.
7. *Kyrkans profeters lärdomar: Brigham Young* (1997), s 354.
8. Se "Hjälpföreningen", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 76.
9. 1 Kor 12:25.
10. 1 Kor 12:26.
11. L&F 84:110, kursivering tillagd.
12. Conference Report, apr 1907, s 6.
13. Alma 5:60.
14. Roger Hoffman, "Consider the Lilies".

Av det ringa

KATHLEEN H HUGHES

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vi får inte bli trötta av att göra gott, och vi får inte bli otåliga. Förändringarna vi söker kommer att ske "i sin tid".

Orden i den storslagna hymnen om återställelsen, som vi sjöng vid inledningen av vårt möte, har funnits i mina tankar och i mitt hjärta ända sedan vi valde temat. "Låt Sion i sin skönhet resa sig, hennes ljus börja lysa ... Ett folk som bereder sig att möta Herren." ("Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr 41.) Det är härligt att tänka på denna utlovade tid när Herren kommer tillbaka, men vi blir också allvarliga när vi begrundar de förändringar som kan bli nödvändiga för var och en av oss för att vara beredda. Ändå tror jag inte, kära systrar, eftersom jag har träffat er och sett ert engagemang, att det som ett folk fattas så mycket hos oss som vi ofta tycker. Vi har anledning att förtrösta och hoppas medan vi förbereder oss.

September 1832 var en tid med många förberedelser för de första heliga. Profeten förberedde sig för att flytta till John Johnsons hus i sydöstra Kirtland i Ohio, andra bröder förberedde sig för att bege sig därifrån till Missouri. Mitt under dessa förberedelser mottog Joseph Smith uppenbarelser som vi nu känner igen som kapitel 64 i Läran och förbunden. Efter att ha instruerat männen som skulle bege sig till Missouri påminde Herren dem: "Men allt måste ske i sin tid. Bliven därför icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk, och av det ringa kommer det som är stort." (L&F 64:32–33, kursivering tillagd.)

Dessa verser är till vägledning för oss medan vi förbereder oss och våra familjer för att leva i "svåra tider". (Se 2 Tim 3:1.) Vi får inte bli trötta av att göra gott, och vi får inte bli otåliga. Förändringarna vi söker kommer att ske i "sin tid". Viktigast av allt, det stora verk vi vill utföra kommer att utgå från "det ringa".

En del av det ringa, har jag lärt mig, är att jag måste finna tid att fylla mitt eget andliga förråd varje dag. Det är frestande att göra en mycket lång lista över mina svagheter och sedan arbeta på dem på samma sätt som jag skulle "döda ormar", som en vän till mig brukar säga. Att förbättra sig själv kan tyckas vara ett slags arbetsprojekt, men det är i grund och botten en

hjärtats förvandling. När vi kvinnor kämpar för att klara av livet — uppföstra barn, ordna med det nödvändiga, gå till skolan, handskas med sådant som hör samman med ålder eller dålig hälsa — hamnar vår egen andlighet ofta längst ner på vår långa "att göra"-lista.

Skriftstudier och bön åstadkommer en förvandling — men inte automatiskt. Om vi läser med ett öga och ber halvhjärtat, deltar vi i en ritual, och fastän den tiden inte är bortslösad, så är den heller inte fullt produktiv. Vi behöver, med familjens stöd, ta oss tillräcklig tid till att studera — inte bara läsa — och till att begrunda, känna och vänta på svar. Herren har lovat att han kommer att stärka oss, ge oss kraft och uppliva oss, om vi tar oss tid för honom varje dag. (Se L&F 88:63.)

Systrar, vi måste förbereda oss om vi önskar tjäna, och vi måste tjäna om vi vill förbereda oss. När jag var sexton år kallades jag att undervisa treåringarna i det som då kallades Juniorsöndagsskolan. (Det fanns en sådan förr i världen, ska ni veta.) Jag undervisade några livliga barn. De klättrade på och under stolar och bord och verkade aldrig stanna upp. Jag var fruktansvärt oerfaren och under de första veckorna undrade jag om jag hade gjort rätt i att acceptera kallelsen.

Men jag härdade ut och det jag snabbt lärde mig var att jag inte bara skulle *be* om hjälp. Jag måste vara förberedd. Det innebar att planera aktiviteter, berättelser och lektioner, och det betydde att ha plan B redo, och även plan C till Ö. Många år senare, när jag kallades att leda en Juniorsöndagsskola, visste jag hur jag skulle hjälpa nya lärare. Jag visste hur vi kan trivas med barnen, och jag förstod hur viktigt det är att vara trofast i sin kallelse.

Liksom många av er har jag haft många kallelser i kyrkan. En del har jag funnit lättare än andra, men jag har

försökt att ära dem alla. Men gör orden "ära sin kallelse" er nervösa ibland? De har oroat mig! Jag läste nyligen ett tal där president Thomas S Monson sade följande angående detta: "Och hur ärar man en kallelse? Helt enkelt genom att utföra det tjänande som tillhör den." ("Prästadömetts kraft", *Liabona*, jan 2000, s 60.) Systrar, vi kan göra detta! Jag hör kvinnor säga att deras kallelser tröttnar ut dem eller att de inte har tid att tjäna. Men att ära våra kallelser betyder inte att vi stannar uppe hela natten och gör utdelningsblad och eleganta bordsdekorationer. Det innebär inte att vi varje gång vi är ute som besökslärare måste ta med något till våra systrar. Ibland är vi våra egna värsta fiender. Låt oss förenkla. Budskapet i en bra lektion kommer fram genom *andlig* förberedelse. Låt oss inrikta oss på evangeliets principer och på materialet i våra studiehandledningar. Låt oss förbereda oss på att skapa ett intressant utbyte av tankar, genom diskussioner, inte

genom extra, onödigt arbete som gör oss så trötta att vi blir förtretade över den tid vi lagt ner på att fullgöra våra kallelser.

När vi kallas att tjäna, erbjuds vi inte ett datum för avlösning. Våra liv ska fyllas av tjänande. Lois Bonner, en kvinna i min stav som är nittiotvå år gammal, började sitt tjänande som besökslärare när hon gifte sig för mer än 65 år sedan. Hon fortsätter trofast sitt tjänande. Broder och syster Nelson från Canada och broder och syster Ellsworth från Utah var missionärer och undervisade, handledde och älskade dem av oss som tillhörde en liten växande församling i Missouri. Vi lärde oss genom dem om glädjen i tjänande och drog nytta av den visdom de fått genom sina erfarenheter. Jag kan inte tänka mig ett bättre sätt att tacka vår Fader för allt han ger oss än genom att betjäna hans barn vid vilken ålder i livet vi än befinner oss.

Som avslutning, jag har börjat förstå

innebörden och vikten av våra offergåvor — särskilt vårt tionde och fasteoffer. Genom hela Läran och förbunden uppmanar Herren oss att bry oss om varandra och att ge av våra timliga medel för att bygga upp Guds rike. Faktum är att vår vilja att göra detta är en av förutsättningarna för att Herren ska komma tillbaka till jorden. (Se Daniel H Ludlow, *A Companion to Your Study of the Doctrine and Covenants*, 2 band, 1978, 2:46.) Fastän alla våra omständigheter kan vara olika, är det viktigt för oss att ge allt vi kan ge. Herren har sällan krävt av någon att vi ska ge allt vi har, men det är viktigt för honom att veta att vi *vill* och *kan* göra det, om han ber om det. (Se Bruce R McConkie, "Obedience, Consecration, and Sacrifice", *Ensign*, maj 1975, s 50.) I en stav där min make och jag bodde, uppmanade stavspresidenten medlemmarna att fördubbla sitt fasteoffer och förbereda sig för de välsignelser som skulle

komma. Jag kan nu på ett personligt sätt vittna om att Herren välsignar oss på ofattbara sätt om vi är lojala och trofasta i att ge frikostigt.

Andlighet genom bön och studier. Att tjäna andra. Generösa tionden och offergåvor. Detta är inga nya principer. Detta är något av det "ringa" som är en förutsättning för det som är stort. Men i versen som följer får vi veta vad Herren *kräver* av oss. Han kräver "*hjärtat och ett villigt sinne*". (L&F 64:34, kursivering tillagd.) Det är vårt hjärta och vårt sinne som måste förnyas. Vi har alla våra brister, våra svagheter, våra mindre fullkomliga inställningar. Herren ber oss att öppna oss för honom, att inte hålla något tillbaka. Han säger till oss: Sök inte "ditt eget liv", utan sök "efter att göra min vilja och hålla mina bud". (Helaman 10:4) Hjärtats förnyelse kommer när vi gör och ger allt vi kan, och sedan offerar vårt hjärta och vår vilja till Fadern. När vi gör detta lovar vår Fader oss att vårt liv nu och i evigheten kommer att bli rikt. Vi behöver inte frukta.

Systrar, bli inte trötta av att göra gott. Om vi är tålmodiga, kan vi få uppleva den förändring i vårt hjärta som vi söker. För de flesta av oss är det bara en liten kursändring som krävs för att vi ska gå i rätt riktning. De justeringar som vi måste göra gäller detta "ringa", men det betyder inte att de är lätta. Alltför många krafter förvirrar vår kompass. Men dragningskraften till polstjärnan är något som vi känner igen. Det är riktningen hemåt.

Jag bär vittne för er att Faderns löften till oss, hans älskade döttrar, är verkliga. Jag vittnar om att när vi anpassar vårt liv till att likna det liv som Frälsaren visade oss, kommer vi att veta att Sions ljus *båller* på att gå upp, att vi *båller* på att bli ett folk som är redo för hans återkomst. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Vandra mot hans kärleks ljus

ANNE C PINGREE

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Umgänget som skapas bland förbundets kvinnor i Hjälpföreningen [kan] ... upplysa, uppliva och berika livets resa.

Tidigt om vårmorgnarna, när solen tittade fram bakom bergen, började Jan och jag våra gemensamma promenader. Vi hade nyligen kallats som besökslärarpar, och vi var båda unga mödrar med växande familjer och ett krävande schema.

Jan och hennes familj var nyinflyttade i vår församling och jag var inte säker på vad vi skulle tala om. Medan vi andfådda kämpade oss uppför och nerför sluttningarna på en närbelägen bergsväg, talade vi med varandra dag efter dag.

I början var våra samtal ett lättsamt prat om våra män och barn, deras

intressen och om skolorna i området. Lite i taget öppnade vi vårt hjärta för varandra, och började tala om andliga ting och utforska våra erfarenheter för att finna den sanna kärnan. Medan vi arbetade på att få kroppen i form, verkade vi också börja få själen i form. Jag älskade denna underbara ansträngning.

Jag lärde mig två oförglömliga läxor under tiden tillsammans med Jan som fortsätter att upplysa mitt sinne och fylla min själ med glädje. Den första är att oavsett omständigheterna i livet behöver vi inte frukta om vi är andligt beredda. (Se L&F 38:30.)

Långt efter att vi började ta promenader tillsammans, upptäckte jag att Jan under tidigare år hade gjort val som steg för steg tagit henne bort från kyrkan och in på en väg som hon nu beklagade. Ungefär vid tiden då vi började umgås, hade hon bestämt sig för att sätta sitt liv i ordning. I hennes hjärta fanns en längtan att förbereda sig så att hon kunde beseglas till sin make och sina barn i templet. Hos henne fanns en målmedveten längtan, som Nephi uttryckte det, "[att] förlika sig med Kristus, inträda genom den trånga porten, vandra på den smala stigen, som leder till livet, samt fortsätta på

den stigen ända till prøvodagens slut.” (2 Nephi 33:9)

Ni kanske tror att när Jan väl hade bestämt sig lika uppriktigt som Lamoni får i Mormons bok, att avstå från alla sina synder för att lära känna Herren (se Alma 22:18), så skulle hennes väg bli jämnad. Så var inte fallet. Hon stod inför några av livets mest själsskakande prövningar. Jan fick veta att hon hade en hjärntumör, hennes make miste sitt arbete och sedan förlorade familjen sitt hem och sin bil.

Ändå blev Jans tro på Jesus Kristus allt starkare efter hand som hennes väg blev allt svårare. Medan vi kämpade på med våra morgonpromenader, lärde jag mig så mycket av Jan om hur hennes tro på Herren och hennes dagliga andliga förberedelse hjälpte henne att övervinna fruktan. Hon verkade förstå precis vad president Gordon B Hinckley har lärt oss: ”Vi är kloka om vi knäböjer inför vår Gud i åkallan. Han kommer att hjälpa oss. Han kommer att välsigna oss. Han kommer att trösta och bistå oss.” (*Standing for Something* [2000], s 178.)

Fastän Jan var mitt uppe i fruktansvärda prövningar, stod det klart för mig att hon visste att vår profets ord är sanna. Hon upphörde aldrig med sin

andliga förberedelse medan hon oförskräckt gick vidare en dag i taget med en stor känsla av lugn i sitt liv. Under loppet av dessa tidiga morgontimmar tillsammans såg jag bokstavligen ”dagen gry och mörkret fly ... [och] en ljusets dag ... gry” (se ”Se, dagen gryr och mörkret flyr”, *Psalmer*, nr 1) då Jans omvändelse befriade henne från hennes synder och sedan gav henne en djup andlig insikt.

Jag frågade Jan hur hon kunde känna frid när det var ett sådant tumult i hennes liv och saker och ting rasade runt omkring henne. Jag tror att orden i en psalm bäst återger vad hon kände, och senare berättade för mig, rörande försoningens kraft i hennes liv:

*Min Gud är mitt ljus, mitt värn
varje dag.*

*Jag vet i hans kraft, jag vinner
vart slag.*

*Min svaghet han stärker, han
orädd mig gör.*

*Med trons hjälp mot ljuset min
farkost han för.*

(”Min Gud är mitt ljus”, *Psalmer*, nr 51.)

Tack vare Jans orubbliga tro, gav Herrens försoning henne daglig

förnyelse. Hon överlämnade sin vilja åt Herren *en bön, ett skriftstudium och ett tjänandetillfälle* åt gången.

Strax innan hon dog, när hon var mellan 30 och 40, var jag en av dem som samlades i templet och i stillhet gladdes när hon, hennes make och deras barn knäböjde vid altaret och beseglades för evigt.

Den andra oförglömliga läxan jag lärde mig av Jan är att när systrarna i Hjälpföreningen ser ”med blicken endast på Guds ära” (L&F 4:5) kan de få erfara rika andliga insikter och tillsammans få del av djup andlig styrka.

När Jan och jag började med våra promenader gick vi inte i samma takt. När våra hjärtan blev ”förenade i enighet och kärlek till varandra” (Mosiah 18:21) gick vi mer och mer i takt med varandra både fysiskt och andligt. Vi ingav varandra mod med våra vittnesbörd, bar varandras bördor, stärkte och tröstade varandra som Hjälpföreningens systrar alltid har gjort.

Genom min vänskap med Jan lärde jag mig vilket heligt släktskap det är som binder oss samman som hjälpföreningssystrar. Jan och jag växte, i likhet med så många av er, av vår uppgift som besöksläropar till att bli systrar

och nära vänner. Jag vittnar om att umgänget som skapas bland förbundets kvinnor i Hjälpföreningen verkligen kan *upplysa, uppliva och berika* livets resa, eftersom vi kan hjälpa varandra att förstå hur vi sätter Herren *först* i vårt *hjärta* och i vårt *liv*. Jag vet detta eftersom Jan för över tjugo år sedan hjälpte mig genom sitt sätt att leva, att komma närmare vår Frälsare. Hon uppmuntrade mig att arbeta med mer än mina egna problem, att i tacksamhet glädjas över storslagenheten i Frälsarens försoning för mina synder, att med tro se fram emot vad varje ny dag för med sig, och njuta av de djupa andliga relationer som endast finns att få genom Hjälpföreningen.

Jag tar fortfarande morgonpromenader så fort jag får en chans. Jag stannar fortfarande upp för att ta del av det vackra på denna jord och tacka min himmelske Fader för vår Frälsares, Jesu Kristi, mission. Jag tänker ofta med djup tacksamhet på den anda som Jan bidrog med på våra promenader, tack vare hennes stora önskan att känna Frälsarens återlösande kärlek. Hennes kärlek till Herren flödade då till mitt hjärta, på samma sätt som den uppgående solens strålar fortsätter att flöda över landet med ljus varje morgon.

Jag bär vittne om vår Frälsare, som sade om sig själv: "Se, jag är Jesus Kristus, Guds Son. Jag är världens liv och ljus." (L&F 11:28) Systrar, jag vet att genom att dagligen förbereda oss, ett steg i taget, kan vi alla, liksom Jan, gå framåt utan att frukta, finna vår väg till honom medan vi själva erfar välsignelserna av hans oändliga försoning. Jag vet att en av de gudomliga välsignelserna med Hjälpföreningen är vårt umgänge med kvinnor som också bär vittne om vår Herre. Min bön är att vi alltid ska vandra sida vid sida mot ljuset från hans återlösande kärlek. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Om I ären beredda skolen I icke frukta

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Vi lever verkligen i oroliga tider. Oftast är framtiden okänd, så vi behöver förbereda oss för det osäkra.

Vilken förmån det är att få stå framför er på detta Hjälpföreningens allmänna möte. Förutom alla ni som samlats i det här konferenscentret, lyssnar många tusen andra på det här mötet via satellit.

När jag talar till er ikväll, inser jag att jag som man är i minoritet och måste vara noga med vad jag säger. Jag känner mig ungefär som den blyge kusinen från landet som kom på besök till sin släkting i staden. Han hade inte träffat denne släkting på många år och blev häpen när en ung pojke öppnade dörren när han ringde på. Pojken bad honom stiga in och frågade, sedan de

satt sig ner: "Jaha, och vem är du?"

Besökaren svarade: "Jag är en kusin på din fars sida," varpå pojken svarade: "Jaha, i det här huset är det fel sida!"

Jag är övertygad om att ikväll, i det här huset, är jag på rätt sida, på Herrens sida.

För många år sedan såg jag ett foto av en söndagsskolklass i sjätte församlingen i Pioneers stav i Salt Lake City. Fotografiet var taget 1905. En söt flicka med flätor syntes på främsta raden. Hon hette Belle Smith. Senare, som Belle Smith Spafford, generalpresident för Hjälpföreningen, skrev hon: "Aldrig har kvinnorna haft större inflytande än i dagens värld. Aldrig har möjligheternas dörrar varit mer öppna för dem. Detta är en inbjudande, spännande, uppfordrande och krävande tid för kvinnorna. Det är en tid som är rik på belöningar om vi kan behålla jämvikten, lära oss livets sanna värden och med visdom bedöma våra möjligheter."¹

Hjälpföreningen har haft som mål att hjälpa till med att eliminera analfabetismen. De av oss som kan läsa och skriva förstår inte vilken förlust det är att inte kunna läsa, att inte kunna skriva. De är insvepta i ett mörkt moln som hindrar framgång, avtrubbar intellektet och fördunklar hoppet.

Ni systrar i Hjälpföreningen kan skingra detta moln av förtvivlan och släppa in himlens gudomliga ljus som lyser över era systrar.

För flera år sedan var jag i Monroe, Louisiana på en regionkonferens. Det var en härlig konferens. Jag var på väg hem när jag på flygfältet träffade en förtjusande svart syster som kom fram till mig jublande glad och sade:

”President Monson! Innan jag anslöt mig till kyrkan och blev medlem i Hjälpföreningen kunde jag varken läsa eller skriva. Ingen i min släkt kunde det. Du förstår, vi var alla fattiga lantarbetare. President Monson! Mina vita hjälpföreningssystrar — de lärde mig läsa. De lärde mig skriva. Nu hjälper jag till att lära andra vita systrar att läsa och skriva.” Jag tänkte på den

stora glädje hon måste ha känt då hon öppnade sin bibel och för första gången läste Herrens ord:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är milt, och min bördä är lätt.”²

Den dagen i Monroe i Louisiana fick jag andens bekräftelse om Hjälpföreningens stora uppgift att förbättra läs- och skrivkunnigheten.

Poeten skrev:

*Du må ha omätliga rikedomar,
skrin med juveler och kistor med
guld.
Men rikare än jag kan du aldrig
bli —
jag hade en mor som läste för mig.*³

En annan poet lade till denna slående vers:

*Men betänk ett annat barns öde,
som för sig med saktmod, vars sinne
är blitt,
men ändå fylld av samma säregna
längtan,
född av en mor som inte kunde
läsa.*⁴

Stor är den omsorg som alla föräldrar har om sina barn och deras eviga lycka. Detta skildras i musikalen *Spelman på taket*, en av de musikalerna som gått längst tid i teaterns historia.

Man skrattar när man ser hur den gammalmodige fadern i en judisk familj i Ryssland försöker förstå sig på de förändrade tider som hans vackra tonårsdöttrar så eftertryckligt visat honom.

Dansens munterhet, musikens rytm, skådespelarnas skicklighet bleknar bort i betydelse när den gamle mannen Tevje säger det som för mig

blir musikalens budskap. Han samlar sina förtjusande döttrar vid sin sida och ger, i den enkla lantliga inramningen, råd till dem medan de begrundar sin framtid. "Kom ihåg," varnar Těvje, "att i Anatevka ... vet var och en av er vem ni är och vad Gud förväntar sig att ni skall bli."⁵

Ni, mina älskade systrar, vet vilka ni är och vad Gud förväntar sig att ni ska bli. Er uppgift är att föra alla dem ni har ansvar för till kunskap om denna sanning. Hjälpföreningen i denna kyrka, Herrens kyrka, kan vara medlet till att uppnå detta mål.

Kyrkans främsta möjlighet att undervisa finns i hemmet", sade president David O McKay.⁶ Ett sant mormonhem är ett hem där Kristus gärna skulle stanna och vila, om han råkade komma dit".⁷

Vad gör vi för att se till att våra hem stämmer med denna beskrivning? Det räcker inte att bara föräldrarna har starka vittnesbörd. Barnen kan inte alltid leva på föräldrarnas övertygelse.

President Heber J Grant förkunnade: "Det är vår plikt att undervisa våra barn i deras ungdom ... Jag vet att evangeliet är sant och det gör också min hustru, men jag vill säga er, att våra barn vet inte att evangeliet är sant om de inte studerar det och får ett eget vittnesbörd."⁸

Kärlek till Frälsaren, vördnad för hans namn och uppriktig respekt för varandra utgör en fruktbar jordmån för ett växande vittnesbörd.

Att lära sig evangeliet, att bära vittnesbörd, att leda en familj är sällan eller aldrig enkelt. På livets resa råkar vi ut för gupp i vägen, dyningar på vattnet, ja, vår tids oro och turbulens.

När jag för några år sedan besökte medlemmar och missionärer i Australien, såg jag ett vackert exempel på hur ett vittnesbörd kan välsigna och helga ett hem. Missionspresidenten Horace D Ensign och jag reste den långa vägen mellan Sydney och

Darwin, där jag skulle ta första spadtaget till vårt första kapell i den staden. På vägen dit skulle vi göra ett kort uppehåll i ett gruvsamhälle som heter Mount Isa. När vi kom till den lilla flygplatsen, kom en kvinna och hennes två barn fram till oss. Hon sade: "Jag heter Judith Louden. Jag är medlem i kyrkan och det här är mina barn. Vi trodde att ni kanske skulle komma med det här flyget, så vi åkte hit för att prata med er den lilla stund ni måste vänta här." Hon förklarade att hennes man inte var medlem i kyrkan och att hon och barnen faktiskt var de enda medlemmarna i hela området. Vi talade med varandra och bar vittnesbörd för varandra.

Tiden gick. När vi skulle gå ombord såg syster Louden så övergiven ut, så ensam. Hon vädjade: "Ni får inte åka än. Jag har saknat kyrkan så mycket." Plötsligt hörde vi i högtalaren att vårt plan skulle försenas en halvtimme på grund av ett mekaniskt fel. Syster Louden viskade: "Min bön har blivit besvarad." Hon frågade sedan hur hon skulle kunna få sin make att bli intresserad av evangeliet. Vi rådde henne att låta honom vara med under

hemprimärlektionen varje vecka och att vara ett levande vittnesbörd om evangeliet för honom. Jag nämnde att vi skulle sända henne en prenumeration av *Children's Friend* och annat material för undervisning i hemmet. Vi uppmanade henne att aldrig ge upp hoppet om sin man.

Vi lämnade Mount Isa, en stad som jag sedan aldrig återvänt till. Men jag kommer alltid att med glädje minnas denna underbara mor och de dyrbara barnen som med tårar av tacksamhet och glädje vinkade adjö till oss.

Flera år senare talade jag vid ett ledarskapsmöte för prästadömsbärarna i Brisbane i Australien. Jag framhöll vikten av att undervisa om evangeliet i hemmet och vikten av att efterleva evangeliet och att vara exempel på sanningen. Jag berättade för männen där om syster Louden och det intryck hon gjort på mig genom sin tro och beslutsamhet. Till slut sade jag: "Jag får nog aldrig veta om syster Loudens make blev medlem i kyrkan, men han kunde inte ha funnit ett bättre föredöme att följa."

En av ledarna räckte upp handen, ställde sig upp och sade: "Broder

Monson, jag heter Richard Loudon. Kvinnan du talar om är min hustru. Barnen [rösten darrade] är våra barn. Vi är en evig familj nu, delvis tack vare min kära hustrus uthållighet och tålamod. Hon gjorde alltihop.” Inte ett ord sades. Tystnaden bröts bara av dämpade snyftningar och av många tårar.

Vi lever verkligen i oroliga tider. Oftast är framtiden okänd, så vi behöver förbereda oss för det osäkra. Statistiken säger att tidvis, och av olika orsaker, kan det bli nödvändigt för er att ta på er rollen som försörjare. Jag uppmanar er att utbilda er och skaffa er kunskaper som det finns behov av, så att ni kan försörja familjen om det skulle behövas.

Kvinnans roll är unik. Den berömda amerikanske essäisten, författaren och historikern Washington Irving sade: ”Det finns någon i världen som för den sorgsne känner större sorg än han själv; det finns en som finner en annan människas glädje större än sin egen; det finns en som gläder sig över andras vunna heder mer än att själv vinna den; det finns en för vilken stora prestationer inte för med sig personlig ära utan endast stor glädje; det finns en som med större trohet döljer en annans brister än sina egna; det finns en som fullständigt glömmet sig själv i vänlighet, ömhet och hängivenhet för en annan. Denna person är kvinnan.”

Som president Gordon B Hinckley sade: ”Gud placerade i kvinnan något gudomligt som finner uttryck i tyst styrka, i förädling, i frid, i godhet, i dygd, i sanning, i kärlek. Och alla dessa egenskaper får sitt sannaste och mest tillfredsställande uttryck i moderskapet.”⁹

Att vara mor har aldrig varit lätt. Några av världens äldsta skrifter förmanar oss att inte förkasta vår mors undervisning, lär oss att en dåaktig son är sin mors sorg och manar oss

att inte förakta vår mor när hon blir gammal.¹⁰

Skrifterna påminner oss också om att det vi lär oss från våra mödrar utgör våra grundvärderingar, som var fallet med Helamans 2 000 unga söner och krigare, som hade fått lära sig av sina mödrar att om de inte tvivlade, skulle Gud frälsa dem.¹¹ Och det gjorde han!

Många medlemmar i Hjälpföreningen har ingen make. Dödsfall, skilsmässa, eller brist på tillfälle, har orsakat att en kvinna i många fall måste stå ensam. Så har vi också de systrar som just kommit in från Unga kvinnors program. Ingen behöver faktiskt stå ensam, för en kärleksfull himmelsk Fader står vid hennes sida och ger henne vägledning i livet och frid och förtrostan under de stilla stunder när ensamheten gör sig påmind och hon behöver medkänsla. Det är också viktigt att kvinnorna i Hjälpföreningen står sida vid sida som systrar. Må ni alltid finnas där för att ta hand om varandra och kunna se varandras behov. Må ni vara uppmärksamma på andras omständigheter, och inse att en del kvinnor har fått vissa prövningar, men att alla kvinnor är värdefulla döttrar till vår himmelske Fader.

När jag nu avslutar mitt tal, vill jag berätta om en upplevelse jag hade för flera år sedan som framhäver styrkan hos er, kära systrar i Hjälpföreningen.

Under 1980, då vi firade 150-årsjubileet av kyrkans organisation, ombads alla systrarna i Hjälpföreningens allmänna kommitté, att skriva ett personligt brev till systrarna i kyrkan år 2030 — femtio år in i framtiden. Här följer ett utdrag från det brev som syster Helen Lee Goates skrev:

”Vår värld år 1980 är fylld med ovisshet, men jag är fast besluten att leva varje dag i tro och utan fruktan, att förlita mig på Herren och att följa vår nuvarande profets råd. Jag vet att

Gud lever, och jag älskar honom av allt mitt hjärta. Jag är så tacksam att evangeliet återställdes till jorden för 150 år sedan och att jag kan njuta välsignelserna som kommer av att vara medlem i denna underbara kyrka. Jag är tacksam för Guds prästadöme, och jag har upplevt dess kraft hela mitt liv.

Jag känner frid i min värld och ber att ni må stöttas i er värld av starka vittnesbörd och en orubblig övertygelse om Jesu Kristi evangelium.”¹²

Helen Lee Goates avled i april 2000. Kort före hennes död i cancer, besökte syster Monson och jag henne och hennes man och familj. Hon verkade lugn och fridfull. Hon sade till oss att hon var beredd att dö, och såg fram emot att återse sina föräldrar och andra nära och kära som gått före henne. Syster Goates var i sitt liv ett föredöme på kvinnornas adelhet i kyrkan. När hon gick bort personifierade hon ert tema: ”Om I ären beredda skolen I icke frukta.”¹³

Jag bär mitt vittnesbörd för er, mina älskade systrar, att vår himmelske Fader lever, att Jesus är Kristus och att vi idag leds av en profet för vår tid, president Gordon B Hinckley. Må ni välsignas med en trygg resa längs livets vägar, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *A Woman's Reach* (1974), s 21.
2. Matt 11:28–30.
3. Strickland Gillilan, ”The Reading Mother”, i *The Best Loved Poems of the American People*, utv av Hazel Felleman (1936), s 376.
4. Tillägg i april 1992 av Elizabeth Ware Pierce.
5. *Great Musicals of the American Theatre*, 2 band, sammanst av Stanley Richards (1973–76), 1:393.
6. *Priesthood Home Teaching Handbook*, (1967), s ii.
7. *Gospel Ideals*, (1953), s 169.
8. *Gospel Standards*, sammanst av G Homer Durham, (1941), s 155.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, (1997), s 387.
10. Se Ords 1:8; 10:1; 23:22.
11. Alma 56:47.
12. Brev i Hjälpföreningens kontors ägo.
13. L&F 38:30.

Mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling*

Ledarna bör omsorgsfullt bedöma systrarnas behov och samråda med prästadömsledarna då mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling planeras. Se till, då så är lämpligt, att dessa möten har lektioner som hjälper systrarna lära sig mer om barnuppfostran och familjerelationer. *Handledning för familjen* (31180 180) och *Relationer i äktenskapet och familjen, lärarhandledning* (35865 180) kan användas som källmaterial. De kan beställas från kyrkans distributionscenter.

ÄMNESPRESENTATIONER** FÖRSLAG TILL ÄMNEN FÖR MINIKURSER**

Andlig utveckling (L&F 88:63)	• Tempeltjänst • Personliga böner och skriftstudier • Hålla sabbatsdagen helig (se L&F 59)
Färdigheter i hemmet (Ords 31:27)	• Odling, tillredning och förvaring av föda • Ett välordnat och rent hem • Arbetets värde
Relationer i äktenskapet och familjen (Mal 4:6; Mosiah 4:15)	• "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", (<i>Liabona</i>, okt 2004, s 49) • Hemafton, familjebön och skriftstudier • Barnuppfostran
Starkare relationer (Matt 5:38–44; 25:40)	• Kommunikation och konfliktlösning • Omvändelse och förlåtelse • Effektivt ledarskap
Oberoende (L&F 88:119)	• Hemförråd och beredskap för nödsituationer • Utbildning och ekonomi • Hälsa och hygien
Tjänande (Ords 31:20; Mosiah 4:26)	• Tjåna familjen och medmänniskorna • Verka i kyrkan • Tjänandeprojekt i samhället
Fysisk och känslomässig hälsa (Mosiah 4:27; L&F 10:4)	• Motion och näringslära • Stresshantering och avkoppling • Att känna tacksamhet för och erkänna Herrens välsignelser
Personlig utveckling och utbildning (L&F 88:118; 130:18–19)	• Patriarkaliska välsignelser • Hur vi kan utveckla talanger och kreativitet • Lära hela livet
Läs- och skrivkunnighet (Dan 1:17; Moses 6:5–6)	• Att förstå skrifterna • Nedskrivna berättelser och vittnesbörd • Undervisning för små barn och barnlitteratur
Kultur (L&F 25:12)	• Vikten av musik i hemmet • Litteratur och konst • Förståelse för andra kulturer

* Riktlinjer för mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling skickades ut tillsammans med ett brev från första presidentskapet daterat den 20 september 1999. Dessa riktlinjer finns online på engelska på www.lds.org. Klicka på "Serving in the Church", "Relief Society", "Home, Family, and Personal Enrichment" och "Guidelines for Home, Family, and Personal Enrichment Meeting".

** Källmaterial till ämnespresentationerna och ämnena för minikurserna är bland annat *Evangeliets principer* (31110 180) och *Den sista dagars beliga kvinnan*, del A och del B (31113 180, 31114 180).

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

Daniel K Judd
förste rådgivare

A Roger Merrill
president

William D Oswald
andre rådgivare

UNGA MÄN

Dean R Burgess
förste rådgivare

Charles W Dahlquist II
president

Michael A Neider
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H Hughes
första rådgivare

Bonnie D Parkin
president

Anne C Pingree
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Julie B Beck
första rådgivare

Susan W Tanner
president

Elaine S Dalton
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Sydney S Reynolds
första rådgivare

Coleen K Menlove
president

Gayle M Clegg
andra rådgivare

De talade till oss

Att göra konferensen till en del av vårt liv

När du tillämpar lärdomarna i oktoberkonferensen 2004 i ditt eget och din familjs liv, kan du använda följande förslag i dina egna studier och i familjens hemafton. Eller du kanske vill utforma egna frågor, aktiviteter och diskussionsförslag. (Sidnumren hänvisar till sidan där talet börjar.)

FÖR BARN

1. Deltog barn i konferensen i konferenscentret? Om det var så, vad gjorde en grupp barn? (Ledtråd: Se fotot på s 29.)

2. Var kommer två nya tempel att byggas? Hur många tempel finns det när alla som hittills annonserats har byggts? (Ledtråd: Titta i president Gordon B Hinckleys tal s 4.)

3. Vad heter de två nya medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum? Ta reda på något intressant om dem båda. (Ledtråd: Titta på översikten över generalauktoriterna i mitten av tidningen. Se berättelserna om dem på s 125 och 126.)

4. Då äldste John H Groberg var en ung missionär fick han och många andra gå hungriga på grund av en orkan. Vilka är några av de saker han fann som bevis på att vår himmelske Fader älskar honom? (Ledtråd: Se s 9.) Skriv ner några av dina välsignelser som visar att Gud älskar dig.

5. "Vi är alla bröder och systrar, barn till vår himmelske Fader. Vi måste räcka ut handen till dem som

av någon anledning har glömt vägen", sade äldste Ned B Roueché. (Se s 30.) Har du en vän som inte kommit till kyrkan på senaste tiden? Fundera på vad du kan göra för att uppmuntra honom eller henne att följa med dig till kyrkan.

FÖR UNGDOMAR

6. Vad är det som är så dåligt med att titta på pornografi? Läs vad president Hinckley säger om det här farliga beroendet och ta reda på hur man kan göra sig fri från detta "onda monstrum". (Se s 59.)

7. Var kommer dina frestelser ifrån? Utsätter du dig själv i onödan för frestelser och villfarelser? Äldste Dallin H Oaks talar om hur vi kan undvika Satans lögn. (Se s 43.)

8. Kämpar du med motgångar? Har du någon gång frågat dig: "Varför just jag?" Äldste Joseph B Wirthlin talar om att ställa en bättre fråga. (Se s 101.)

9. "Jag har omvänt mig, men hur kan jag veta om jag blivit förlåten?" Om du någon gång undrat över det här, kommer du att vilja läsa äldste Richard G Scotts tal om att få samvetsfrid. (Se s 15.)

10. Har du någon gång varit osäker på hur starkt vittnesbörd du har? Äldste Donald L Staheli ger förslag till dem som vill bli säkrare på sitt vittnesbörd. (Se s 37.)

SE NR 13

SE NR 11

BERÄTTELSE ATT LÄSA OCH DELA MED SIG AV

Förbereder du ett tal eller en lektion? I konferenstalen som börjar på sidorna som du ser här nedanför finns det berättelser du kan återge och insikter som du kan dela med dig av.

En kvinna uttrycker sin tacksamhet för apostlar i vår tid, s 6
Äldste Groberg svälter nästan ihjäl i Söderhavet, s 9
Äldste Groberg kastas i havet när en båt välter, s 9
En omvänd blind man från Wales vandrar över prärien, s 18
Brigham Young och Heber C Kimball ger sig iväg på mission till England, s 23
Prästadsmedlemmar vidtar åtgärder efter det att en damm i Idaho brister, s 26
En återaktiverad medlem tackar en missionär, s 30
Hjälpföreningssystrar stöder en kvinna som har en mindre aktiv make, s 34
En peruansk syster lär sig mycket i Hjälpföreningen, s 34
En man bär vittnesbörd på en brasiliansk buss, s 40
Den unge äldste Dicksons handlingssätt då han fick en arm amputerad, s 52
En trafikvakt för skolungdomar undervisar en man om evangeliet, s 56

En ung man tar hand om sin mormor, s 67
En äldre syster inbjuder den unge Dieter Uchtdorfs familj till kyrkan, s 74
Äldre missionärspare verkar över hela världen, s 79
En stor filippinsk familj är vördnadsfull, betalar tionde, delar med sig av evangeliet, s 92
Äldste Richards och hans son läser Mormons bok, s 95
En missionär har svårt med att lära sig utantill, s 98
Kyrkan hjälper offer för orkan, s 98
En far utstår fyra barns död, s 101
Kvinnor promenerar, samtalar och blir goda vänner, s 111
En australisk syster hjälper make att bli medlem i kyrkan, s 113
En hjälpföreningssyster lär sig att läsa och skriva, s 113
En kvinna skriver brev till systrar som lever år 2030, s 113

Den unge Thomas Monson föder upp duvor, s 56

En pojke har för många leksaksbilar, s 98

FÖR FAMILJENS HEMAFTON ELLER PERSONLIGA STUDIER

11. President Hinckley talade om den inställning vi bör ha till kvinnor. (Se s 82.) Be familjemedlemmarna att skriva upp sådant de uppskattar hos sin mamma, hustru, syster, faster, moster eller farmor, mormor, och hur de bättre kan visa att de älskar henne.

12. "De val vi gör formar vår framtid", sade president Thomas S Monson. (Se s 67.) Hur har några av dina till synes små vardagliga beslut påverkat ditt liv? Vilka beslut kan

du fatta som hjälper dig utvecklas andligen?

13. "Glädjen kan bli vår om vi är viliga att offra allt för Herren", sade president James E Faust. (Se s 18.) Vilka är några av de uppoffringar du kan göra för Herren? Vilka dåliga vanor

kan du sluta med? Hur kan du hjälpa andra människor? Vad kan du ge till nödlidande? Hur kan du ge av din tid och dina talanger för att stärka din familj, din församling eller gren eller dina grannar?

14. Vem är Oliver Granger? På vilket sätt gäller Herrens löfte att "hans namn skall hållas i helig åminnelse ... evinnerligen" dig och din familj? (Se president Boyd K Packers tal, s 86.)

15. Äldste Dallin H Oaks sade: "Det räcker inte att veta att president Gordon B Hinckley är Guds profet. Vi måste låta hans lärdomar verka i våra liv." (Se s 43.) Studera alla president Hinckleys tal i den här tidningen. (Se s 4, 59, 82 och 104.) Vilka råd gav han som du kan använda dig av i ditt liv? Gör en lista. Börja i dag. ■

SE NR 2

Templet i Aba i Nigeria är ett av fem nya tempel som byggs.

Lärdomar för vår tid

Följande instruktioner för fjärde söndagens lektioner för melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningen ersätter instruktionerna i *Information för prästadömet och biorganisationernas ledare om kyrkans studiekurser, 2005 till och med 2008* och i majnumret 2004 av *Liabona*.

Mötena för melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningen den fjärde söndagen varje månad ska även fortsättningsvis ägnas åt "Lärdomar för vår tid".

Från och med november 2004 tas alla lektioner om "Lärdomar för vår tid" från talen i senaste generalkonferensnumret av *Liabona*. De här numren publiceras i maj och november varje år. Talen finns också att tillgå online (på många språk) på www.lds.org.

Varje lektion kan förberedas med hjälp av ett eller flera tal. Stavs- och distriktspresidenterna kan avgöra vilka tal som ska användas, eller delegera detta ansvar till biskoparna och grenspresidenterna. Dessa prästadömsledare bör

betona värdet av att bröderna inom melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal samma söndag. Lärarna bör samråda med sina ledare beträffande eventuell speciell betoning.

De som deltar i fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med sig senaste generalkonferensnumret av *Liabona* till lektionen. Ledarna i församlingar och grenar bör tillse att alla medlemmar har tillgång till kyrkans tidskrifter.

Förslag för att förbereda en lektion från tal

- Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar och undervisar från talet/talen. Du kanske ibland frestas att lägga åt sidan konferenstalen och förbereda lektionen med hjälp av annat material. Men konferenstalen är det godkända läromaterialet. Din uppgift är att hjälpa andra lära sig och efterleva evangeliet så som det undervisats under

Medlemmar i Helsingfors stav ser på en konferensutsändning i möteshuset för Helsingfors andra församling.

kyrkans senaste generalkonferens.

- Gå igenom talet/talen och titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställe hänvisningar och uttalanden som hjälper dig att undervisa om principerna och lärdomarna.
- Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Översikten bör innehålla frågor som hjälper klassdeltagarna att:
 - söka efter principer och lärdomar i talet/talen som du undervisar från.
 - fundera över vad principerna och lärdomarna innebär.
 - dela med sig av sina insikter, tankar, erfaren-

heter och vittnesbörd angående principerna och lärdomarna.

- tillämpa dessa principer och lärdomar i sitt liv.
- Gå igenom kapitlen 31–32 i *Undervisning: Den högsta kallellsen*.

"Det som betyder allra mest är att deltagarna känner Andens inflytande, får större kunskap om evangeliet, lär sig att tillämpa evangeliets principer i sina liv och stärker sin beslutsamhet att leva efter evangeliet." (*Handledning för undervisning*, s 10)

Skriv vad du tycker om "Lärdomar för vår tid" till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT, 84150-3220, USA; e-post: cur-development@ldschurch.org. ■

Månader	Material till fjärde söndagens lektion
november 2004 — april 2005	Tal publicerade i novembernumret 2004 av <i>Liabona</i> *
maj — oktober 2005	Tal publicerade i majnumret 2005 av <i>Liabona</i> *

*Talen finns att tillgå online (på många språk) på www.lds.org.

Resurshandledning för aronska prästadömet och Unga kvinnor

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna i *Aronska prästadömet* 3 och *Unga kvinnor* 3. I hänvisningarna står *Plikt mot Gud* för handledningarna *Aronska prästadömet*. Vår *plikt mot Gud. Personlig tillväxt* står för häftet *Unga kvinnor: Personlig tillväxt*. En del av materialet i *Plikt mot Gud* och *Personlig tillväxt* kan användas under lektionstiden, eller så kan du uppmana kvorum- eller klassmedlemmarna att göra uppgifterna hemma. Fler undervisningsförslag finns på sidan "Så kan du använda *Liabona*" och i *Undervisning: Den högsta kallelsten*.

Håll lektionerna i den ordning som de är tryckta. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för påsken. Om du vill hålla en särskild lektion på påsksöndagen, överväg då att använda skrifterna, konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar, bilder och psalmer som handlar om Frälsarens liv och mission.

För att hitta de här handledningarna på vissa andra språk kan du gå till www.lds.org och klicka på världskartan och välja ett språk. Klicka på "*Liabona*", sedan på numret för november 2004. Handledningarna finns under "Instructional Resources" (Undervisningsresurser).

Den engelska versionen av resurshandledningarna kan tas fram på www.lds.org genom att du klickar på "Gospel Library".

Resurshandledningarna finns med i maj- och novembernumren av *Liabona*. Kyrkans tidskrifter finns online (på vissa språk) på www.lds.org.

Aronska prästadömet 3

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 1–25.

Lektion 1: Gudomen

Gordon B Hinckley, "Fadern, Sonen och den Helige Anden", *Nordstjärnan*, mars 1998, s 2. Använd president Hinckleys vittnesbörd om gudomen som avslutning på lektionen.

Dallin H Oaks, "Avfall och återställelse", *Nordstjärnan*, jul 1995, s 85. Använd tankarna om vår tids missupp-

fattningar om gudomen som tillägg till din inledning av lektionen.

"O, hur skön var morgonstunden" (*Psalmer*, nr 14)

Plikt mot Gud (Diakon), "Andlig utveckling", nr 1.

Lektion 2: Frälsningsplanen

Duane B Gerrard, "Frälsningsplanen: En flygplanering för livet", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 79. Man kan ersätta jämförelsen med en byggnadsritning med jämförelsen med en flygplanering.

Lektion 3: Den levande Gudens söner

Jeffrey R Holland, "Guds storhet", *Liabona*, nov 2003, s 70. Återge de två första styckena som inledning till lektionen.

S Michael Wilcox, "Inga andra gudar", *Nordstjärnan*, feb 1998, s 26. Återge berättelsen om artikelförfattarens mor för att introducera "Vårt förhållande till vår himmelske Fader".

Lektion 4: Jag har förmågan och friheten att välja

Richard G Scott, "Gör vad är rätt", *Liabona*, mar 2001, s 10. Om du vill kan du återge förslagen om att använda handlingsfriheten och hedra prästadömet.

"Frågor och svar", *Liabona*, aug 2003, s 22. Använd dig av frågan för att inleda diskussionen.

Lektion 5: "Hur har du inte fallit från himmelen, du strålande morgonstjärna!"

James E Faust, "Djävulsgapet", *Liabona*, maj 2003, s 51. Överväg att använda jämförelsen i "Djävulsgapet". Be de unga männen ge exempel på Satans "mest lockande budskap".

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 6: Adams fall

"Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49. Använd första delarna av tillkännagivandet med texten om "fortplantningsförmågan".

Jess L Christensen, "Det val som inledde vår jordiska tillvaro", *Liabona*, aug 2002, s 38. Överväg att använda jämförelsen med en pjäs i tre akter för att introducera Adams fall.

Lektion 7: Försoningen segrar över döden och helvetet

James E Faust, "Försoningen: Vårt

största hopp", *Liabona*, jan 2002, s 19. Återge berättelsen i artikeln om att Kristus led för vår skull.

M Russell Ballard, "Försoningen och en själs värde", *Liabona*, maj 2004, s 84. Inled lektionen med berättelsen om barnbarnet.

"Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125.

Lektion 8: Uppståndelsen och domen

"Den levande Kristus — apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 2. Används i slutet av lektionen.

Dallin H Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liabona*, jan 2001, s 40. Överväg att avsluta avsnittet om domen med de två sätten att bedöma hur det går för oss.

"Han som dog är nu uppstånden", *Psalmer*, nr 130.

Lektion 9: Rättvisa och barmhärtighet

Russell M Nelson, "Jesus Kristus: Vår Mästare och mer därtill", *Liabona*, apr 2000, s 4. Använd stycket "Förespråkare hos Fadern" som komplement till diskussionen om Kristus som medlaren.

Lektion 10: En mäktig förändring

Ezra Taft Benson, "En mäktig förändring i våra hjärtan", *Nordstjärnan*, mar 1990, s 2. Ta med dessa förklaringar och exempel ur skrifterna när ni diskuterar sorg efter Guds sinne.

James E Faust, "Född på nytt", *Liabona*, jul 2001, s 68. Överväg att använda berättelsen om Atiati i stället för berättelsen om Jane.

Lektion 11: Tillräckligt med tro för att få evigt liv

Thomas S Monson, "Herrens fyrtorn: Ett budskap till kyrkans ungdomar", *Liabona*, maj 2001, s 2. Komplettera Matthew Cowleys berättelse med "Bygg ert liv med tro".

Dennis E Simmons, "Men om inte ...", *Liabona*, maj 2004, s 73. Efter diskussionen med hjälp av skrivtavlan kan du använda basketbollberättelsen och definitionen av tro.

Lektion 12: Omvändelse

James E Faust, "Att få en härlighetskrona", *Liabona*, apr 2004, s 2. Använd jämförelsen för att illustrera hur omvändelse leder till helande.

Jay E Jensen, "Vet du hur man omvänder sig?", *Liabona*, apr 2002, s 14. Använd artikeln för att gå igenom omvändelseprocessen.

"Rengör dig grundligt", *Liabona*, aug 2004, s 37. Visa och diskutera den här affischen i början av lektionen.

Lektion 13: Vi får förlåtelse då vi förlåter andra

James E Faust, "Att få en

härlighetskrona", *Liabona*, apr 2004, s 2. Återge exemplen på törnen och stickor och berättelsen om Ben som tillägg till diskussionen om förlåtelse och omvändelse.

Cecil O Samuelson Jr, "Förlåtelse", *Liabona*, feb 2003, s 26. Återge liknelserna som en del av stycket "Förlåtelse, kännetecken på sant lärjungeskap".

Lektion 14: Sakramentet

Russell M Nelson, "Gudsdyrkan på sakramentsmötet", *Liabona*, aug 2004, s 10. Överväg att använda stycket om personlig medverkan.

Dallin H Oaks, "Aronska prästadömet och sakramentet", *Liabona*, jan 1999, s 43. Diskutera hur en bärare av aronska prästadömet bör vara klädd då han delar ut eller välsignar sakramentet.

Plikt mot Gud (Präst), "Kvorumaktiviteter", nr 1.

Lektion 15: Att hålla ut till änden

Neal A Maxwell, "Uthärda väl", *Liabona*, apr 1999, s 10. Använd den här berättelsen som tillägg till stycket "Frälsaren visar oss hur vi skall uthärda intill änden".

Henry B Eyring, "I Herrens kraft", *Liabona*, maj 2004, s 16. Överväg att bifoga till president Bensons lista äldste Eyrings fyra saker som behöver göras för att uthärda till änden.

Lektion 16: Jesus Kristus, världens liv och ljus

Robert D Hales, "Från mörkret till hans underbara ljus", *Liabona*, jul 2002, s 77. Inbjud en ung man att tillämpa berättelsen om cykeln i slutet av lektionen.

Plikt mot Gud (Diakon), "Andlig utveckling", nr 1.

Lektion 17: Den Helige Anden

"Frågor och svar", *Liabona*, apr 2003, s 44. Ta med de första fem punkterna då du undervisar om den Helige Andens inflytande.

"Följ den Helige Andens maningar", *Liabona*, apr 2002, s 25. Fundera på att använda frågorna och svaren i artikeln i stället för frågorna om rätt eller fel i lektionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Familjeaktiviteter", nr 5.

Lektion 18: Bön

Joseph B Wirthlin, "Förbättra dina böner", *Liabona*, aug 2004, s 16. Ta med mönstret för bön i er diskussion.

Marged A Kirkpatrick, "Jag ville inte dö", *Liabona*, aug 2004, s 24. Använd berättelsen då du talar om att lägga märke till bönesvar.

Plikt mot Gud (Diakon, Lärare, Präst), "Prästadömet's plikter och normer", nr 3.

Lektion 19: Fasta

Joseph B Wirthlin, "Fastelagen", *Liabona*, jul 2001, s 88. Överväg att ta med förslag från den här artikeln i den sista delen av lektionen.

Danel W Bachman, "Predikningarnas predikan", *Nordstjärnan*, feb 1995, s 26. Överväg att använda berättelsen om fastan efter Matthew Cowleys berättelse.

Plikt mot Gud (Diakon), "Kvorumaktiviteter", nr 2.

Lektion 20: Tionde — ett andligt prov

Robert D Hales, "Tionde: Ett prov på tro med eviga välsignelser", *Liabona*, nov 2002, s 26. Be eleverna leta efter svar i artikeln för frågesporten i lektionen.

Jeffrey R Holland, "Lik en vattenrik trädgård", *Liabona*, jan 2002, s 37. Använd de fem skälen att betala tionde under diskussionen med hjälp av skrivtavlan.

Plikt mot Gud, "Prästadörets plikter och normer", (*Diakon*) nr 7, (*Lärare, Präst*) nr 8.

Lektion 21: Kvorumets roll

Gordon B Hinckley, "Varje omvänd är dyrbar", *Liabona*, feb 1999, s 8. Lägg till berättelsen till er diskussion om "Kvorumets betydelse".

Mervyn B Arnold, "Styrk dina bröder", *Liabona*, maj 2004, s 46. Om du vill kan du återge berättelsen om Fernando Araujo.

Plikt mot Gud, "Kvorumaktiviteter", (*Diakon*) nr 4, (*Lärare*) nr 5.

Lektion 22: Prästens plikter

"Prästadörets under", *Liabona*, apr 2004, s 26. Lägg till svaren på dessa frågor till er diskussion om uppgifterna för en präst.

"Prästadörets återställt", *Liabona*, apr 2004, s 30. Berätta om prästernas erfarenheter i artikeln då klassmedlemmarna berättar om sina upplevelser av prästadömet.

Plikt mot Gud (Präst), "Kvorumaktiviteter", nr 1.

Lektion 23: Att förbereda sig för melkisedekska prästadömet

David B Haight, "Att tillväxa i prästadömet", *Liabona*, maj 2003, s 43. Lägg till den här upplevelsen till er diskussion om prästadömet och förbund.

Russell M Nelson, "Personligt prästadsansvar", *Liabona*, nov 2003, s 44. Använd den metod som äldste Nelson undervisade om för att hjälpa de unga männen komma ihåg hans fem personliga mål för att ära prästadömskallelses.

Plikt mot Gud (Präst), "Kvorumaktiviteter", nr 4.

Lektion 24: Följ profeten

M Russell Ballard, "Hans ord skolen I taga emot", *Liabona*, jul 2001, s 79. Gör en lista med hjälp av artikeln över de välsignelser som kommer då vi lyssnar till profeten.

M Russell Ballard, "Akta er för falska profeter och falska lärare", *Liabona*, jan 2000, s 73. Berätta om äldste Ballards varningar om falska profeter.

Lektion 25: Varje ung man skall gå på mission

M Russell Ballard, "Den bästa generationen missionärer", *Liabona*, nov 2002, s 46. Berätta om äldste Ballards kommentarer om att höja ribban.

"Undervisa från hjärtat", *Liabona*, jun 2004, s 8. Gör en förteckning över vad vi kan göra för att undervisa genom Anden.

Plikt mot Gud, "Kvorumaktiviteter", (*Lärare*) nr 4, (*Präst*) nr 3.

Plikt mot Gud, "Andlig utveckling", (*Diakon*) nr 9 och 10, (*Präst*) nr 11.

Unga kvinnor 3

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 1–25.

Lektion 1: Gud, Fadern

Gordon B Hinckley, "Fadern, Sonen och den Helige Anden", *Nordstjärnan*, mars 1998, s 2. Inled presentationen av vittnesbörd med delar av den här artikeln.

Jeffrey R Holland, "Guds storhet", *Liabona*, nov 2003, s 70. Återge de två första styckena för att introducera lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 1.

Lektion 2: Lär känna Frälsaren

"Att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus", *Liabona*, feb 1999, s 2. Överväg att bifoga sätten att komma till Kristus till dem som anges i lektionssammanfattningen.

Lektion 3: Efterlev dagligen evangeliet

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30. Använd de sex råden tillsammans med stycket om att känna sig nära Herren.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 3.

Lektion 4: Förbered dig för att bli en evig äktenskapspartner

David E Sorensen, "Läran om tempeltjänst", *Liabona*, aug 2002, s 30. Använd den här artikeln som tillägg till stycket "Andlig förberedelse".

"Roliga veckoträffar", *Liabona*, sep 2003, s 24. Använd ett av förslagen i klassen eller på er nästa veckoträff.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 2.

Lektion 5: Skapa en andlig atmosfär i hemmet

James E Faust, "Rättfärdiga Guds döttrars dygder", *Liabona*, maj 2003, s 108. Diskutera hur efterlevnad av dessa 10 dygder kan bidra till att skapa en andlig miljö i hemmet.

M Russell Ballard, "Likt en outsläckt låga", *Liabona*, jul 1999, s 101. Diskutera i slutet av lektionen de fyra sätten att befästa våra hem med tro.

Lektion 6: En kvinnas ansvar att undervisa

Dallin H Oaks, "Undervisa om evangeliet", *Liabona*, jan 2000, s 94. Ta med i er diskussion de sex grundläggande principerna för undervisning.

Lektion 7: Meningen med vår liv

Gordon B Hinckley, "Hur kan jag bli kvinnan jag drömmer om att bli?", *Liabona*, jul 2001, s 112. Komplettera "Det är vårt ansvar att följa den vägledning vi får" med berättelser från artikeln.

Richard G Scott, "Det viktigaste först", *Liabona*, jul 2001, s 6. Överväg att använda artikelns första stycke och stycket som börjar med "Sök flitigt, under hela ditt liv på jorden ..." tillsammans med "Det finns en mening med vårt liv".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 1.

Lektion 8: Eviga familjer

N Eldon Tanner, "Idag ska jag ...", *Liabona*, mar 2003, s 26. Förbättra lektionen med uttalanden från slutet av artikeln.

Russell M Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liabona*, jul 2001, s 37. Överväg att diskutera stycket om tempel och tempelrekommendationer tillsammans med "Det eviga familjelivet välsignelser kan endast erhållas i templet".

Lektion 9: Bidra till enighet i familjen

Thomas S Monson, "Kännetecken på ett lyckligt hem", *Liabona*, okt 2001, s 2. Överväg att diskutera hur de fyra "kännetecknen" kan hjälpa familjer vara eniga.

D Ray Thomas, "Åtta förslag till hur man skapar starkare familjer",

Liabona, dec 1999, s 30. Överväg att använda dig av de åtta förslagen för hemlivet.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 3.

Lektion 10: Uppmuntra trevliga familjeaktiviteter

James E Faust, "Livet berikas genom familjens hemaften", *Liabona*, jun 2003, s 2. Diskutera några av president Fausts förslag som en del av lektionsavslutningen.

Lektion 11: Stärk släktbanden

James E Faust, "Fenomenet som är du", *Liabona*, nov 2003, s 53. Komplettera lektionen med berättelserna.

Bruce C Hafen, "Inplanta löften i barnens hjärtan", *Liabona*, jun 1998, s 16. Be en ung kvinna att återge berättelsen om sonen i artikeln.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 5.

Lektion 12: Prästadörets välsignelser

"Prästadömet återställt", *Liabona*, apr 2004, s 30. Använd den här artikeln som tillägg till diskussionen om prästadsämbeten.

Brenda Williams, "Min hemska, fruktansvärda dag", *Liabona*, sep 2002, s 22. Överväg att lägga till den här berättelsen till diskussionen om välsignelser från prästadömet.

Lektion 13: Prästadömet och familjen

L Tom Perry, "Faderskap, en evig kallelse", *Liabona*, maj 2004, s 69. Använd lärdomarna om faders uppgifter då ni diskuterar sätt på vilka de unga kvinnorna kan stödja sina fäder.

Merrill J Bateman, "Prästadömet, nycklarna och kraften att välsigna", *Liabona*, nov 2003, s 50. Återge äldste Batemans berättelse i stället för typfallen.

Lektion 14: Vi har en underbar arvedel

Gordon B Hinckley, "Fyra hörnstenar i vår tro", *Liabona*, feb 2004, s 2. Använd tankarna om hörnstenar som tillägg till diskussionen om återställelsen.

Robert D Hales, "Hur man får ett vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium", *Liabona*, nov 2003, s 28. Överväg att ta med dessa tankar om avfallet och återställelsen.

Lektion 15: Välsignelserna över Israels hus

"Om patriarkaliska välsignelser", *Liabona*, mar 2004, s 18. Använd den här artikeln för att undervisa om patriarkaliska välsignelser.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 6.

Lektion 16: Tempelbegåvningen

Howard W Hunter, "Ett tempelmotiverat folk", *Liabona*, mar 2004, s 40. Använd artikeln för att diskutera templets välsignelser.

Lektion 17: Tempelförberedelser

Russell M Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liabona*, jul 2001, s 37. Överväg att inbjuda två unga kvinnor att undervisa om styckena "Yttre förberedelse för templet" och "Andlig förberedelse för templet".

F David Stanley, "Det viktigaste steget", *Liabona*, okt 2001, s 34. Använd stycket "Förbereda sig för templet" som tillägg till diskussionen om förberedelse.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", punkt 5.

Lektion 18: Tempelvigsel

Gordon B Hinckley, "Det äktenskap som består", *Liabona*, jul 2003, s 2. Överväg att använda berättelsen om det engelska paret.

"Att planera en tempelvigsel", *Liabona*, okt 2004, s 39. Använd en del av materialet i artikeln när ni diskuterar välsignelserna av tempelvigsel.

Tamara Leatham Bailey, "Den

sorten som besöker templet", *Liabona*, maj 1999, s 46. Överväg att använda den här berättelsen tillsammans med de tre första frågorna i lektionen.

Lektion 19: Arv

Dallin H Oaks, "Omvändelse och förändring", *Liabona*, nov 2003, s 37. Använd den här artikeln tillsammans med Helaman 15:7–8.

Jeffrey R Holland, "En bön för barnen", *Liabona*, maj 2003, s 85.

Komplettera diskussionen om vad slags förfäder vi kan bli med stycket i artikeln om vad våra barn måste få veta om oss.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 2.

Lektion 20: Förstå en missionärs olika uppgifter

M Russell Ballard, "Den bästa generationen missionärer", *Liabona*, nov 2002, s 46. Överväg att introducera lektionen med hjälp av tankar från den här artikeln.

"Undervisa från hjärtat", *Liabona*, jun 2004, s 8. Använd efter bön delar av den här artikeln för att diskutera hur missionärer undervisar om evangeliet.

Lektion 21: Lära sig sprida evangeliet

M Russell Ballard, "Medlemmarna utgör nyckeln", *Liabona*, sep 2000, s 12. Använd tankar ur artikeln till diskussionen om medlemsmissionärsarbete.

Richard M Romney, "Till jordens ändar", *Liabona*, jan 2003, s 26. Berätta om ungdomarnas upplevelser i den här artikeln.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Goda gärningar", nr 7.

Lektion 22: Evigt perspektiv

James E Faust, "Vem tror du att du är?", *Liabona*, jun 2001, s 2. Fundera på att använda tankar från den här artikeln i diskussionen om vilka vi verkligen är.

L Lionel Kendrick, "Kraft att kämpa", *Liabona*, mar 2002, s 28. Fundera på att lägga till stycket om positivt perspektiv till diskussionen om att ha en positiv inställning under provningar.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 6.

Lektion 23: Övervinna motstånd

Joseph B Wirthlin, "Att finna en trygg hamn", *Liabona*, jul 2000, s 71. Använd tankarna om fjärlen som en åskådningsundervisning.

"Frågor och svar", *Liabona*, feb 2001, s 22. Använd den här artikeln för att introducera lektionsämnet.

Lektion 24: Handlingsfrihet

Lynn G Robbins, "Fri vilja och vrede", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 83. Använd första delen av artikeln i stycket "Handlingsfrihet är kraften och friheten att välja".

Sharon G Larsen, "Handlingsfrihet — en välsignelse och en börda", *Liabona*, jan 2000, s 12. Använd artikeln till att hjälpa de unga kvinnorna förstå att buden inte begränsar friheten.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 1.

Lektion 25: Lydnad

James E Faust, "Lydnad — vägen till frihet", *Liabona*, jul 1999, s 53. Använd artikeln för att visa att buden välsignar oss genom att skydda oss mot trälldom.

Donald L Staheli, "Lydnad — livets stora utmaning", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 84. Använd berättelsen om hunden för att inleda lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 5. ■

President Thomas S Monson (vid talarstolen) och medlemmar i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum understödjer kyrkans ledare.

Nya apostlar, nya tempel tillkännagivna

Den ene älskade att flyga, den andre att undervisa — yrken som inte är fjärran från deras nya kallelser att upplyfta och inspirera. Äldste Dieter F Uchtdorf och äldste David A Bednar har kallats att fylla vakanserna i de tolv apostlarnas kворum efter äldste David B Haight och äldste Neal A Maxwells dödsfall nyligen. (Se följande sidor för mer information om de nya apostlarna.)

Äldste Robert C Oaks, medlem i de sjuttios andra kворum, kallades att fylla den vakans i de sjuttios presidentskap som uppstod när äldste Uchtdorfs kallades att bli apostel.

Tillkännagivandet om de två nya apostlarna skedde i början av president Gordon B Hinckleys inledningstal under lördagsmorgonens session av kyrkans 174:e halvårskonferens den 2–3 oktober 2004. Det var ett av flera viktiga

tillkännagivanden för kyrkans medlemmar.

President Hinckley tillkännagav också planer på att bygga två nya tempel för att tillgodose behoven hos det stadigt växande antalet medlemmar i Idaho och i Saltsjödalen.

Templet i Twin Falls, Idaho, blir det fjärde templet i Idaho och annonseras efter tillkännagivandet tidigare i år om att ett tempel ska byggas i Rexburg, Idaho, nära

universitetsområdet för BYU —Idaho. Mer än 366 000 sista dagars heliga bor i Idaho.

En plats har ännu inte nämnts för det nya templet i Saltsjödalen, som blir det tolfte i Utah och det tredje i Saltsjödalen och som kommer att betjäna statens mer än 1,7 miljoner medlemmar. President Hinckley nämnde att om antalet medlemmar i staten fortsätter att växa som förutsett, kan ett fjärde tempel behövas i dalen.

Mer än 20 000 heliga fyller konferenscentret.

Med dessa nya tempel som tillägg till andra som tidigare tillkännagetts eller som nu håller på att byggas, kommer kyrkan inom några år att ha 130 tempel i verksamhet.

”Andra kommer att byggas allt eftersom kyrkan fortsätter växa”, lovade president Hinckley.

Templen utgör en del av ett byggnadsprogram utan motstycke som kyrkan åtagit sig för att tillgodose behoven hos det snabbt växande antalet medlemmar i världen. President Hinckley berättade för medlemmarna att kyrkan för närvarande har 451 möteshus i olika konstruktionsstadier.

”Detta väldiga byggnadsprogram är fenomenalt. Jag vet inget som går upp mot det.”

Till denna omfattande byggnadsverksamhet kommer snart att inräknas det historiska tabernaklet på tempelområdet i Salt Lake City, ”ett av hela världens unika arkitektoniska mästerverk”, sade president Hinckley. Med början i januari stängs den 137 år gamla byggnaden för att genomgå en 18 månader lång renovering för att göra den jordbävningssäker, stärka de 44 pelarna av sandsten och grunden, och på ett säkrare sätt fästa det berömda taket, som byggts enligt anpassad brobyggnadsteknik.

Sex medlemmar i de sjuttios andra kворum och 17 områdesauktoritetssjuttio avlöstes under konferensen. (Se ”Röstning på kyrkans ämbetsmän”, s 22.) ■

Äldste Dieter F Uchtdorf

i de tolv apostlarnas kvorum

Ien intervju med tidningen *Friend* för flera år sedan låter Äldste Dieter Friedrich Uchtdorf minnas från sina 35 år som flygpilot. Han tröttnade aldrig på att titta på molnen, stjärnorna och landskapet som bredde ut sig under honom, sade han. Medan han färdades över hela världen ökade hans förståelse för skillnaderna mellan länderna och kulturerna, men som medlem i kyrkan insåg han att evangeliet kunde

förena alla människor, oavsett kultur eller etnisk bakgrund. "Jag vet, genom att jag åkt till olika platser och sett människorna och kyrkan på dessa olika platser, att evangeliet är till för alla, oavsett vilket land vi bor i eller vilka traditioner vi har", sade han. "Guds ord ... är till för varje kultur, i alla länder." ("Äldste Dieter F Uchtdorf i de sjuttios kvorum", *Liabona*, apr 1999, LS4.)

Efter att ha blivit en av de två senaste medlemmarna i

de tolv apostlarnas kvorum, framhöll Äldste Uchtdorf på nytt den övertygelsen. Fastän kultur och bakgrund kan vara olika "är utmaningarna desamma", sade han vid en presskonferens. Och dessa svårigheter kan övervinnas genom att tillämpa evangeliets principer. "Evangeliet har så mycket att erbjuda oss."

Äldste Uchtdorf, son till Karl A och Hildegard Opelt Uchtdorf, föddes i Mährisch-Ostrau, Tjeckoslovakien, den 6 november 1940, och växte upp i Tyskland. Han är den första aposteln född utanför Förenta staterna som kallas på över 50 år. Men han försäkrar att han inte har kallats för att representera någon särskild grupp. Apostlarna, säger han, är "här för att representera Jesus Kristus, Frälsaren".

Äldste Uchtdorf har ett fast vittnesbörd om försoningen och dess makt att hela. Som ett barn som växte upp efter andra världskriget minns han att han lekte i sönderbombade hus och "växte upp med de ständigt närvarande följderna av ett förlorat krig och en medvetenhet om att mitt eget land hade orsakat stort lidande i många nationer ... Det glada budskapet att Jesus Kristus hade utfört en fullkomlig försoning för mänskligheten, återlöst alla från graven och att han belönar varje människa efter hennes gärningar, var den helande kraften som förde hopp och frid tillbaka till

mitt liv." ("Den globala kyrkan välsignas av profeternas röst", *Liabona*, nov 2002, s 11.)

I tal till kyrkans medlemmar har Äldste Uchtdorf betonat vikten av att känna till sin eviga destination och alltid försöka vara på den rätta stigen. Han kommer ihåg en flygtur då han som flygkapten körde över Atlanten i en Boeing 747 med 386 passagerare ombord. Vid ett tillfälle såg han kondensationsstrimmorna från två andra linjetplan framför sig. Snart flög han precis mellan de två jetplanen, med det ena 600 meter ovanför sig och det andra 600 meter nedanför. "Medan vi långsamt åkte förbi dessa vackra flygplan", sade han, "nämnde min andrepilot hur märkligt det var att tack

Äldste Dieter F Uchtdorf hälsar på Äldste E Ray Bateman.

vare den exakta och noggranna information som våra navigationssystem fick vid starten av flygturerna var alla tre jetplanen exakt på samma spår, enbart åtskilda av höjden över havet. Och vi skulle fortsätta att vara det om besättningarna använde identiska navigationspunkter som ledde till samma destination.

Då jag begrundat sanningen i detta uttalande och hur det kan tillämpas på vårt liv", fortsatte han, "kom jag fram till frågan: Känner vi alla till vår destination, och är vi på rätt spår? ... vår himmelske Fader har berett en resplan för oss som leder oss tillbaka till honom." ("Happy Landing", *New Era*, mar 1995, s 4.)

Äldste Uchtdorf utbildade sig till ingenjör och studerade senare affärsadministration och internationell företagsledning. Under de sju sista åren av sitt yrkesliv

var han vicedirektör för flygverksamheten och chefpilot vid det tyska flygbolaget Lufthansa.

I december 1962 gifte sig äldste Uchtdorf med Harriet Reich och beseglades till henne i templet i Bern. De har två barn och fem barnbarn. Äldste Uchtdorf har verkat som stavs-president, medlem i flera områdespresidentskap, medlem i de sjuttios kворum och medlem i de sjuttios presidentskap.

Äldste och syster Uchtdorf vet att hans nya kallelse enbart kan komma från Herren. "Våra hjärtan gläds åt att få ett sådant stort ansvar", säger han. "Om vi inte visste att kyrkan är sann och att vi har en levande profet i dag, så skulle vi tvivla på detta. Men vi vet att kyrkan är sann, och vi vet att Gordon B Hinckley är den sanna profeten i vår tid. Därför vet vi att kallelsen att tjäna i detta heliga apostlas-kap är rätt." ■

Äldste Dieter F Uchtdorf (till höger) och äldste David A Bednar erbjuder varandra stöd sedan de intagit sina platser som medlemmar i de tolv apostlarnas kворum.

Äldste David A Bednar

i de tolv apostlarnas kворum

En månad innan äldste David Allan Bednar fick den kallelse som förändrade hans liv, höll han tal till tusentals studenter vid Brigham Young-universitetet — Idaho som universitetets rektor. Han nämnde att BYU — Idaho till stor del liknar ett MTC (en missionärsskola) och kallade universitetet ett "DPC" — en lärjungeskola.

"På denna särskilda och heliga och avskilda plats har ni och jag tillgång till ojämförliga

andliga resurser som kan hjälpa oss att utveckla och fördjupa vår hängivenhet som lärjungar till Herren Jesus Kristus", sade han. (Tal hållet på andligt möte på BYU — Idaho, 31 aug 2004.)

Han var inte medveten om att han under sina sju år som rektor för BYU — Idaho (tidigare Ricks College) inte bara hjälpte till att bereda lärjungar, utan bereddes att bli en av tolv lärjungar som kallats att tjäna som Herrens apostlar.

Nu inser äldste Bednar att han förbereddes för att hjälpa till med att uppbygga Guds rike. När han blev rektor för det som då hette Ricks College, sade han ödmjukt att han inte visste hur man skulle vara rektor för ett college, men han visste hur man skulle undervisa — han hade varit professor i 21 år. På årets första andliga möte förändrade han ett auditorium fyllt av studenter till ett stort klassrum, och bad studenterna att öppna sina skrifter och göra anteckningar.

Innan äldste Bednar kom till BYU — Idaho var han professor vid University of Arkansas i Fayetteville. Där arbetade han som chef för Management Decision-Making Lab från 1992 till 1997, biträdande fakultetsordförande för Graduate Studies vid College of Business Administration från 1987 till 1992 och som assisterande professor i företagsledning från 1980 till 1984. Han var också assisterande professor vid Texas Tech University från 1984 till 1986.

Äldste Bednar utmärkte sig som framstående lärare och fick år 1994 utmärkelsen en Burlington Northern Foundation Award for Outstanding Teaching. Han har författat artiklar som funnits med i vetenskapliga journaler och tidskrifter och varit medförfattare till två böcker om organisationsmetodik, som är hans studieinriktning. År 1980 blev han filosofie doktor i organisationsmetodik vid Purdue University. Han tog kandidatexamen i kommunikation vid Brigham Young

universitetet år 1976 och ett år senare magisterexamen i organisationskommunikation.

När äldste Bednar flyttade från Provo gjorde han det med mer än en universitetsexamen. Det var där han träffade sin framtida hustru, Susan K Robinson. Hon studerade vid BYU för att få betyg i utbildning och de tillhörde samma studentförsamling. En måndagskväll samlades deras hemaftonsgrupper för att spela amerikansk flaggfootball. Susan tog emot ett långt kast av äldste Bednar, som hade varit kvartsback i sitt lag i high school. Han var mycket imponerad över att hon fångade bollen, men han visste inte att detta var den enda gång som hon kan komma ihåg att hon fångat en boll. (Se "I'm a Teacher Who Is Now a College President", *Summit*, 1997, s 10.) Likväl fick de kontakt och paret beseglades i templet i Salt Lake City 1975. De har nu tre söner och tre barnbarn.

Det var efter parets vigsel, i slutet av 1970-talet, som

äldste Bednar fick ett telefonsamtal som han hoppats länge på. Det var hans far som bad honom komma hem till Kalifornien för att utföra ett dop — hans fars dop.

Äldste Bednar föddes den 15 juni 1952 i San Leandro, Kalifornien. Hans föräldrar var Anthony George och Lavina Whitney Bednar. Han är 15 år yngre än den näst äldsta av sina två syskon.

"Jag tror verkligen att det var därför jag föddes. Inte för att undervisa [min far], men för att hjälpa honom lära sig om det återställda evangeliet", säger äldste Bednar.

Hans far var en ärlig och uppriktig man. Han följde med den unge David till kyrkan hela sitt liv, var tränare för laget i softball och tog med sig scouter på utflykter. Han stödde äldste Bednars beslut att verka som missionär i Tyskland. Han sade till sin unge son: "Jag ska bli medlem i den här kyrkan när jag vet att det är rätt att bli det." (Se *Summit*, 1997, s 9–10.)

Åren som gått sedan dess har gett många oförglömliga stunder, många från hans upplevelser i samband med ämbeten i kyrkan. Då äldste Bednar var 30 år kallades han som medlem av ett stavspresident-skap i Arkansas. Han verkade sedan som biskop, två gånger som stavsresident och senare som regionrepresentant, områdesauktoritet och områdesauktoritetssjuttio.

Den 1 oktober kallade president Gordon B Hinckley äldste Bednar som apostel, mindre än 24 timmar innan han understöddes av kyrkans medlemmar över hela världen.

"Jag tror jag vet bättre än någon att inom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga finns det bokstavligen hundratals och tusentals män som är bättre kvalificerade, mer dugliga än jag", säger han, "men jag vet varifrån kallelsen har kommit. Och därför tar jag vörtnadsfullt emot kallelsen. Jag ser fram emot att få tjäna och jag är angelägen om tillfället att få lära mig." ■

Äldste David A Bednar (i mitten) lämnar förhöjningen tillsammans med äldste L Tom Perry och äldste Dieter F Uchtdorf.

Ändringar i "Lärdomar för vår tid" tillkännagavs

Från och med den här månaden tas alla lektioner för fjärde söndagen om "Lärdomar för vår tid" från talen i senaste generalkonferensnumret av *Liabona*, enligt ett brev och instruktioner från president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, till prästadömsledare daterat den 1 oktober 2004.

Enligt äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum stöder ändringen ofta uttalade råd från kyrkans ledare om vikten av att studera det som sägs under generalkonferensen. (Se sidospalten.)

"Vi hoppas att den här regelbundna hänvisningen till senaste generalkonferensen ska bevara generalkonferen-

sens anda och brödernas lärdomar i medlemmarnas liv", säger äldste Holland.

Stavs- och distriktspresidentskapen kan tillse valet av vilket eller vilka tal som ska användas varje månad.

"Vi uppmanar medlemmarna att ta med sig det senaste konferensnumret av tidningen till sina klasser för melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningen var fjärde söndag", säger äldste Holland. "Ledarna i församlingar och grenar bör tillse att alla medlemmar har tillgång till kyrkans tidskrifter."

Äldste Holland citerade ett brev från första presidentskapet som sändes den 18 juli 2004 där det stod: "Vår önskan är att kyrkans tidningar

finns i varje medlems hem."

"I en värld som tävlar om vår tid med en avsevärd mängd tryckt och visuellt material som inte är värt att uppmärksamma, är jag så tacksam för kyrkans tidningar som lägger inspirerande, attraktivt, förädlade material i våra händer", säger äldste Holland. "I våra tidningar finns det något för var och en — från den yngsta till den äldsta — och kyrkans generösa stöd gör kostnaden för detta material mycket lägre än praktiskt taget varje annan tidskrift eller resurs som vi kan prenumerera på. I vår tid behöver vi ha kyrkans tidningar i varje hem och deras lärdomar i varje liv."

Medlemmarna i Förenta staterna och Canada kan prenumerera på kyrkans tidningar online på ldscatalog.com eller genom att ringa 1-800-537-5971. Utanför Förenta staterna och Canada bör medlemmarna kontakta sitt lokala distributionscenter eller sina församlings- eller grensledare.

Kopior av generalkonferensstalen kommer också att finnas online i mitten av november på 19 språk på www.lds.org under "Gospel Library".

Lärare för lektioner om "Lärdomar för vår tid" kan få förslag om hur man undervisar om generalkonferensstalen på sidan 120 i det här numret. ■

Konferensstalen tolkas nu på 70 språk

Under utsändningen av generalkonferensen i oktober 2004 hjälpte ungefär 600 människor till med att tolka talarnas ord till 70 språk — tre mer än under konferensen i april 2004. De nya språken är papiament, slovakiska och urdu.

I översättningsbåsen kan tolkarna se och höra utsändningen medan de tolkar. Tack vare modern teknologi är det så gott som ingen tidsförskjutning från då orden talas på engelska tills medlemmarna kan höra de översatta orden i olika länder i hela världen.

Förra månaden tolkades 15 språk från respektive språkområde av översättare som såg konferensen hundratala

Tolkar hjälpte medlemmarna att höra generalkonferensen på fler språk än någonsin tidigare.

mil från konferenscentret, vilket innebar minskade reskostnader. Kyrkan planerar att översätta fler språk på detta sätt i framtiden. ■

Vad nutida profeter har sagt om generalkonferensen

Må [generalkonferensen] bli ett ankare i vårt liv, en ledning att leva efter." (President Gordon B Hinckley, "En början till något nytt", *Liabona*, jul 2000, s 106.)

"Våra nutida profeter har uppmuntrat oss att göra läsningen av konferensnumren av kyrkans tidningar till en viktig och regelbunden del av våra personliga studier. Alltså blir generalkonferensen, i visst avseende, ett komplement till

eller en utvidgning av Läran och förbunden." (President Howard W Hunter, "The Heavens Are Open", från *Come unto Me*, videofilm, 1988.)

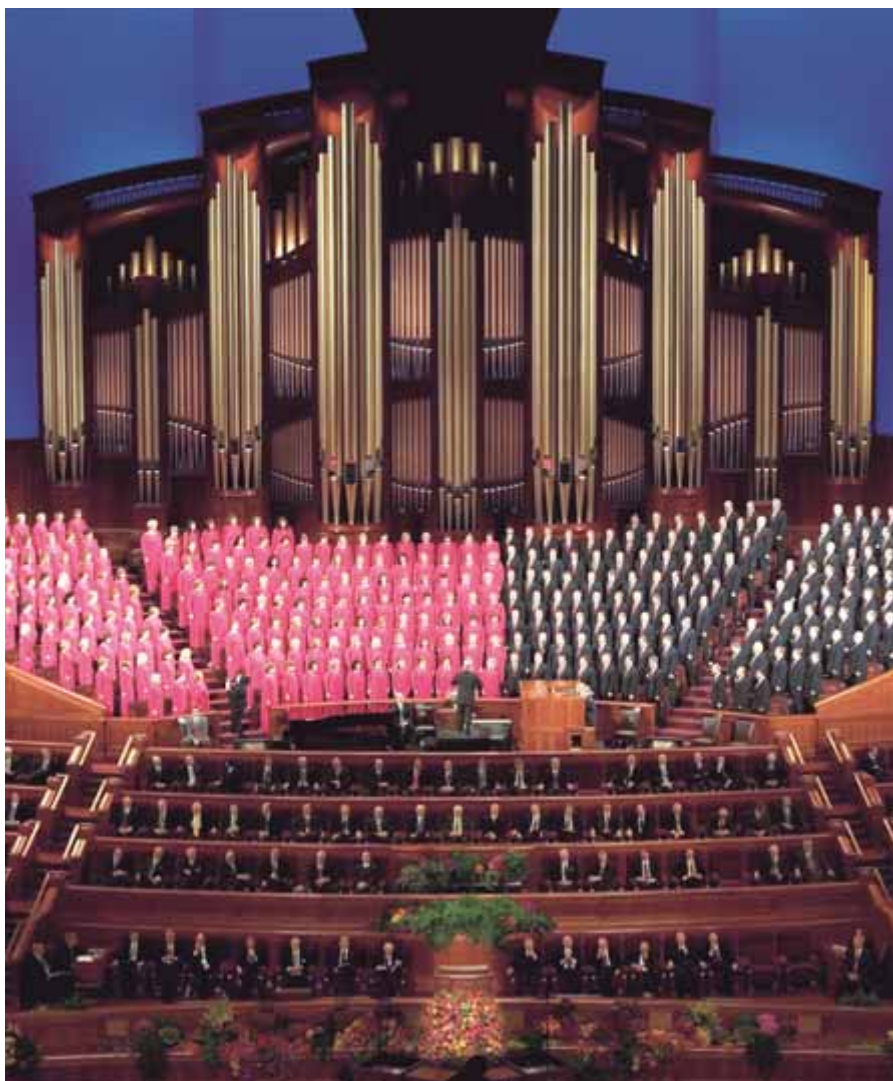
"Under de kommande sex månaderna bör ert konferensnummer av [*Liabona*] stå närmast era standardverk och ofta användas." (President Ezra Taft Benson, "Kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom", *Nordstjärnan*, jul 1988, s 76.) ■

De sjuttios presidentskap

Sittande (från vänster) äldste Earl C Tingey, äldste D Todd Christofferson, äldste David E Sorensen och äldste Charles Didier.

Stående (från vänster) äldste Merrill J Bateman, äldste John H Groberg och äldste Robert C Oaks.

Omslagets framsida: President Gordon B Hinckley välkomnar de två nyaste medlemmarna i de tolv apostlarnas kvorum, äldste Dieter F Uchtdorf (i mitten) och äldste David A Bednar (till vänster). I sitt inledande tal under den 174:e halvårskonferensen den 2–3 oktober 2004 sade president Hinckley följande om tillståndet i kyrkan: "Den fortsätter att växa. Den berör fler och fler människors liv varje år. Den sprids vitt och brett över världen ... Det finns en större livskraft i alla delar av verket än vi sett någonsin tidigare."